

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 50 / III Legislatura / Cinquè període

Dijous, 22 de febrer de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 43

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei d'Infraestructures Hidràuliques de Catalunya (Continuació.)

Article 11

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 62, d'addició)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 2281).

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 63, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 62).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 64, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2281).

Apartat 4

Esmena del G. p. Popular (núm. 65, d'addició)

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia la retirada (p. 2281).

Torn en contra de l'esmena núm. 64: I. Sr. Masó (CiU) (p. 2281).

Votació de l'esmena núm. 64: rebutjada per 2 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions (p. 2281).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 71 vots a favor, 3 en contra i 4 abstencions (p. 2281).*

Article 12

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 66, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 69 (p. 2281).*

Esmena del G. p. Mixt (núm. 67, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 68, de modificació)

L'I. Sr. Latorre (M) n'anuncia la retirada (p. 2282).

Torn en contra: *I. Sr. Masó (CiU) (p. 2282).*

Votació de l'esmena núm. 66: *rebutjada per 6 vots a favor, 81 en contra i 2 abstencions (p. 2282).*

Votació de l'esmena núm. 67: *rebutjada per 2 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions (p. 2282).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 82 vots a favor, 3 en contra i 8 abstencions (p. 2282).*

Article 13

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 66).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions (p. 2282).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 85 vots a favor, 3 en contra i 8 abstencions (p. 2282).*

Article 14

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 70, de supressió)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 2282).

Article 15

Text del Dictamen

Votació dels articles 14 i 15: *aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 2282).*

Article 16

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 71, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2282).*

L'I. Sr. Masó (CiU) presenta una esmena transaccional (p. 2282), que és llegida per l'I. Sr. Secretari Primer (p. 2283).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 71: *aprovada per 91 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 2283).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 2283).*

Articles 17 i 18

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 2283).*

Article 19

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 72, d'addició)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 2283).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 2283).*

Article 20

Apartat 1

Esmena del G. p. Mixt (núm. 73, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Esmena del G. p. Popular (núm. 74, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P) (p. 2283).*

Torn en contra: *I. Sr. Masó (CiU) (p. 2283).*

Apartat 2

Esmena del G. p. Mixt (núm. 75, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Apartat 3

Esmena del G. p. Mixt (núm. 76, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Votació de les esmenes núms. 73, 75 i 76: *rebutjades per 7 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions (p. 2283).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 2283).*

Articles 21 i 22

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 84 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 2283).*

Article 23

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 77, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 80, 82, 86, 89, 92, 97 i 100 (p. 2283).*

Esmena del G. p. Mixt (núm. 78, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. p. Popular (núm. 79, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P) (p. 2284).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Masó (CiU) (p. 2284).*

Votació de l'esmena núm. 77: *rebutjada per 8 vots a favor, 82 en contra i 4 abstencions (p. 2285).*

Votació de l'esmena núm. 79: *rebutjada per 11 vots a favor, 82 en contra i 1 abstenció (p. 2285).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 82 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 2285).*

Article 24

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 80, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Votació: *rebutjada per 4 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions (p. 2285).*

Esmena del G. p. Mixt (núm. 81, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 83 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 2285).*

Article 25

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 82, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 83, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M), juntament amb les esmenes núms. 87 i 105 (p. 2285).*

Apartat 1**Lletra c**

Esmena del G. p. Popular (núm. 84, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P), que anuncia la retirada de l'esmena núm. 85 (p. 2285).*

Torn en contra de les esmenes núms. 83, 87 i 105: *I. Sr. Masó (CiU) (p. 2285).*

Apartat 2**Addició de noves lletres**

Esmena del G. p. Popular (núm. 85, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 84).

Votació de l'esmena núm. 82: *rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i 8 abstencions (p. 2286).*

Votació de l'esmena núm. 83: *rebutjada per 3 vots a favor, 83 en contra i 10 abstencions (p. 2286).*

Votació de l'esmena núm. 84: *aprovada per 91 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 2286).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 84 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 2286).*

Article 26

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 86, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 87, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 83).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 88, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P) (p. 2286).*

Torn en contra: *I. Sr. Masó (CiU) (p. 2286).*

Votació de l'esmena núm. 86: *rebutjada per 4 vots a favor, 84 en contra i 7 abstencions (p. 2286).*

Votació de l'esmena núm. 87: *rebutjada per 3 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions (p. 2286).*

Votació de l'esmena núm. 88: *rebutjada per 4 vots a favor, 87 en contra i 7 abstencions (p. 2286).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 84 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 2286).*

Article 27

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 89, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. p. Popular (núm. 90, d'addició)

L'I. Sr. Curto (P) la dóna per defensada (p. 2286).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 91, d'addició)

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) la dóna per defensada i l'I. Sr. Masó dóna el torn en contra per fet (p. 2287).

Votació de l'esmena núm. 89: rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i 7 abstencions (p. 2287).

Votació de l'esmena núm. 90: aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 2287).

Votació de l'esmena núm. 91: rebutjada per 2 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions (p. 2287).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 2287).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Masó (CiU) (p. 2287).

Article 28

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 92, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Votació: rebutjada per 4 vots a favor, 84 en contra i 6 abstencions (p. 2287).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 2287).

Addició de nous articles

Esmena del G. p. Popular (núm. 93, d'addició)

Torn a favor: l'I. Sr. Curto (P) (p. 2287).

Torn en contra: l'I. Sr. Masó (CiU) (p. 2287).

Votació: rebutjada per 3 vots a favor, 82 en contra i 7 abstencions (p. 2287).

Disposició Addicional Primera

Apartat 1

Esmena del G. p. Mixt (núm. 94, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Apartat 2

Esmena del G. p. Mixt (núm. 95, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Votació: rebutjades per 2 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions (p. 2287).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 2287).

Disposició Addicional Segona

Esmena del G. p. Popular (núm. 96, de supressió)

Torn a favor: l'I. Sr. Curto (P) (p. 2287).

Torn en contra: l'I. Sr. Masó (CiU) (p. 2288).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 97, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 98, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Votació de l'esmena núm. 96: rebutjada per 6 vots a favor, 79 en contra i 4 abstencions (p. 2288).

El M. H. Sr. President fa avinent el decaïment de les esmenes núms. 97 i 98 (p. 2288).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 2288).

Disposició Addicional Tercera

Esmena del G. p. Popular (núm. 99, de supressió)

Torn a favor: l'I. Sr. Curto (P) (p. 2288).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 100, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 77).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 101, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 102, de modificació)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 2288).

Torn en contra de l'esmena núm. 99: l'I. Sr. Masó (CiU) (p. 2288).

Votació: rebutjades per 8 vots a favor, 79 en contra i 2 abstencions (p. 2288).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 2288).

Disposició Transitòria Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 103, de supressió)

L'I. Sr. Gimeno (IC) la dóna per defensada (p. 2288).

Votació: rebutjada per 3 vots a favor, 80 en contra i 9 abstencions (p. 2289).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 2289).

Disposicions Transitoria Segona i Finals Primera i Segona*Text del Dictamen*

Votació: *aprovades per 82 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 2289).

Disposició Final Tercera

Esmena del G. p. Mixt (núm. 104, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 79 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 2289).

Disposició Final Quarta

Esmena del G. p. Mixt (núm. 105, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 83).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 79 en contra i 9 abstencions* (p. 2289).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 79 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 2289).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. p. Popular (núm. 106, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)* (p. 2289).

Torn en contra: *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 2289).

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 79 en contra i 2 abstencions* (p. 2289).

Exposició de Motius

Esmena del G. p. Mixt (núm. 107, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 2289).

Paràgraf primer

Esmena del G. p. Popular (núm. 108, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P), juntament amb les esmenes núms. 109, 110, 111 i 112* (p. 2289).

Torn en contra: *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 2289).

Votació: *rebutjades per 11 vots a favor, 76 en contra i 2 abstencions* (p. 2289).

Paràgraf tercer

Esmena del G. p. Popular (núm. 109, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Paràgraf quart

Esmena del G. p. Popular (núm. 110, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Paràgraf cinquè

Esmena del G. p. Popular (núm. 111, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Paràgraf sisè

Esmena del G. p. Popular (núm. 112, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Títol de la Llei

Text del Dictamen (Exposició de Motius i títol de la Llei)

Votació: *aprobat per 77 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions* (p. 2290).

Explicació de vot: *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 2290), *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 2290) i *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 2291).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M), que tot seguit la retira* (p. 2292).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Temàtica dels Casinos a Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2292).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2294), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 2295), *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 2295), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2296), *I. Sr. Madueño (S)* (p. 2296) i *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2297).

L'I. Sr. Saura (IC) (p. 2300) *intervé per al·lusions* i *I. Sr. Escudé (CiU)* li respon (p. 2300). Tot seguit, *intervenien per contradiccions* *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2300) i *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2300), i *I. Sr. Escudé (CiU)* *intervé per demanar una precisió tècnica* (p. 2301). La *I. Sra. Secretària Tercera*, a petició de *I. Sr. Ribó (IC)*, *llegeix l'article 48 del Reglament* (p. 2301). El *M. H. Sr. President*, finalment, *respon a la petició de precisió tècnica feta per I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2301).

Interpel·lació al Consell Executiu en relació amb la Resolució 98/III del Parlament, sobre el Dret d'Autodeterminació de la Nació Catalana (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 2301).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2303).*

Rèplica: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 2304).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2305).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la projecció exterior, la personalitat diferencial i la imatge de Catalunya en el marc olímpic (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2305).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2307).*

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2309).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2309).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

Preguntes (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre mesures per evitar l'elevat índex de soroll a l'autopista A-19, i sobre les tanques de protecció a l'autopista A-19 al seu pas pel barri de Sant Roc, de Badalona

Formulació: *I. Sr. Madueño (S) (p. 2310).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2311).*

Rèplica: *I. Sr. Madueño (S) (p. 2312).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2312).*

Pregunta al Consell Executiu sobre una carta remesa per la Junta del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona a 20.000 col·legiats

Formulació: *I. Sr. Font (S) (p. 2312).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2313).*

Pregunta al Consell Executiu sobre unes declaracions del President de la Junta del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Font (S) (p. 2313).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2313).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el control de la qualitat dels actes mèdics

Formulació: *I. Sr. Font (S) (p. 2314).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2314).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la seguretat jurídica dels metges en l'exercici de la seva professió

Formulació: *I. Sr. Font (S) (p. 2315).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2315).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'operació «Escriptor convidat» en relació amb les finalitats de la Institució de les Lletres Catalanes

Formulació: *I. Sr. Lorda (S) (p. 2315).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2315).*

Rèplica: *I. Sr. Lorda (S) (p. 2316).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2316).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un tercer centre penitenciari previst en el Pla Urgent de Descongestió de la Presó Model, de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2316).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2316).*

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2317).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2317).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte d'execució de la il·luminació dels túnels existents a la N-152, al Figaró

Formulació: *I. Sr. Noguer (S) (p. 2317).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2317).*

Rèplica: *I. Sr. Noguer (S) (p. 2318).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2318).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la integració escolar dels infants amb deficiències

Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2318).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2318).*

Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2318).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2319).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals encara no s'ha signat el decret de segregació de l'Ampolla del municipi del Perelló

Formulació: *I. Sr. Curto (P) (p. 2319).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2319).*

Repregunta: *I. Sr. Curto (P) (p. 2319).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2319).*

Modificació de l'ordre del dia

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2319).

El M. H. Sr. President anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts catorzè i dissetè (p. 2319).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i el M. H. Sr. President (p. 2319).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació i el tractament dels residus industrials (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2319).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de tractament dels residus industrials (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 2321).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2322).

Intervé per fer un aclariment el M. H. Sr. President (p. 2324).

Rèplica: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2325) i I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 2325).

Contrarèplica conjunta: H. Sr. Conseller (p. 2326).

Intervenien per contradiccions l'I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 2328) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2328). Intervé novament l'I. Sr. Dalmau i Ribalta (S) per contradiccions i per al·lusions (p. 2329).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política radiofònica del Govern de la Generalitat de Catalunya (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2329).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 2331).

Rèplica: I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2332).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2332).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries (Punt desè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 2332).

Modificació de l'ordre del dia

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2332).

El M. H. Sr. President anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt dissetè (p. 2332).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'educació d'adults (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sra. Torrent (S) (p. 2332).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2334).

Rèplica: I. Sra. Torrent (S) (p. 2336).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2336).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del joc (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Sala (S) (p. 2337).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 2339).

Rèplica: I. Sr. Sala (S) (p. 2340).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2342).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de centres docents (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 2342).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2344).

Rèplica: I. Sr. Cadevall (S) (p. 2345).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2346).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la retirada del punt quinzè de l'ordre del dia (p. 2346).

Modificació de l'ordre del dia

Mocions subsegüents a les interpel·lacions al Consell Executiu sobre la Política General pel que fa a la Població de més de Seixanta-cinc Anys, i sobre l'Atenció Scio-sanitària de la Població de Catalunya (Punts divuitè i vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Barenys (S) (p. 2346). Tot seguit, n'anuncia la retirada.

Modificació de l'ordre del dia

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política de Serveis Socials en l'Àmbit de la Tercera Edat (Punt vintè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Saura (IC) n'anuncia la retirada (p. 2347).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Potabilitat de les Aigües (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Utgés (S) (p. 2347).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 2348).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Colom (ERC) (p. 2348), I. Sr. Bauzá (P) (p. 2349) i I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2349).

Posició del grup presentant: I. Sra. Utgés (S) (p. 2350).

Votació: rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 2350).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de dispersió dels presos d'ETA (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2350).*

Posició dels grups: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 2351), I. Sr. Casanovas (M) (p. 2352), I. Sr. Perea (P) (p. 2352), I. Sr. Nualart (IC) (p. 2352) i I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 2353).*

Votació: *rebutjada per 18 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2354).*

La sessió s'aixeca a les deu del vespre i tres minuts.

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Srs. Pau i Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuem amb el debat sobre el Projecte de Llei d'Infraestructures Hidràuliques de Catalunya.

Passem al debat de l'article 11, en el qual hi ha dues esmenes, de l'Agrupació parlamentària del CDS. *(Pausa i remor de veus.)* Ha de defensar les dues esmenes a l'article 11. *(Pausa.)* Silenci! Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, perdoni, i retirem les esmenes 84 i 85 a aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades. El Grup Mixt té l'esmena 64; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres hem defensat que el cànon és innecessari, però, al marge d'aquesta posició política que nosaltres hem defensat i que hem perdut, partim de la idea, per tant, que el cànon s'aplicarà. I creiem necessari que, si aquest cànon s'aplica, és necessari que la seva aplicació jugui un paper reequilibrador, perquè si no ho fa tindrem greus dificultats per plantejar-nos els objectius que aquesta Llei es planteja.

I, per tant, aquesta esmena va en la direcció de plantejar que, en lloc de sis metres cúbics de mínim en els quals es comença a pagar, sigui tres metres cúbics, perquè d'aquesta manera seria més fàcil, més fàcil abordar el tema i la repercussió que tindrà, sobretot, entre les famílies que tenen recursos econòmics limitats.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez.

Vol fer el torn en contra ara, el senyor Masó? *(Pausa.)* Bé, doncs, farà el torn en contra conjunt a totes les esmenes d'aquest article i, per consegüent, correspon ara la defensa de l'esmena 65, del Grup Popular: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President.

Excepte per una raó molt poderosa, em resulta difícil assimilar per què s'ha suprimit est tant per cent. Com que est article ha quedat modificat respecte de quan nosaltres vam elaborar la nostra esmena i ha desaparegut lo coeficient rector de l'u per mil que la nostra esmena pretenia garantir la inoqüitat dels abocaments posteriors, esta esmena, senyor President, ja no té cap sentit, decau i, per consegüent, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, el senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. El canvi de mínim consumible que..., vaja, tarifable que proposa l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez, de fixar-lo..., i ell proposa fixar-lo en tres metres quan el projecte diu en sis, nosaltres hem cregut que això no era necessari per diversos motius. Primer, perquè hi havia també propostes en sentit contradictori —per exemple, una d'elles, la de Grup del CDS, que proposava que els sis metres

fossin per persona. Per altra part, l'efecte regularitzador que podria fer de cara a l'estalvi, de cara al mínim consum o posar-hi un mínim més baix, ha quedat també reequilibrat pel fet de fixar una tarifa, un preu més baix per al primer consum, que aquesta ha estat una aportació que s'ha fet en el decurs del debat previ —vaja, concretament, del debat en Comissió, en elaborar el Dictamen.

Per tant, el fet que els primers metres consumits siguin a un preu inferior a la mitjana —o sigui que, en lloc de ser les 18 pessetes seran les 12,60 en aquests moments— i el fet que hi hagués propostes contradictòries, que, per una part, la del Grup Mixt d'abaixar aquest mínim a tres metres cúbics mensuals i, per altra, que els sis metres previstos fossin per persona, ens ha semblat que aquests sis metres, que, per altra banda, són habituals com a consum mínim en la major part de consums municipals i també els que aplica la Junta de Sanejament per aplicar la seva taxa, ens ha semblat que valia la pena respectar-lo, i, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes del Grup Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Passem a votar l'esmena número 64, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació l'article 11 segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 71 vots a favor, 3 en contra i 4 abstencions.

Passem a continuació al debat de l'article 12. Hi ha una esmena, que és la numero 66, del Grup d'Iniciativa: per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Jo defensaré conjuntament l'esmena 66, a l'article 12, i l'esmena 69, a l'article 13, perquè tenen relació.

Les idees d'aquestes dues esmenes són, primera, tal com ahir el Diputat Víctor Gimeno va dir en aquesta Cambra en l'esmena a la totalitat, no hi ha un informe econòmic rigorós del qual es pugui desprendre la necessitat que el cànon sigui 18 pessetes / metre cúbic; en aquest sentit, nosaltres deixem obert a la Llei de Pressupostos, en funció d'un estudi econòmic més rigorós, de fixar quin és el tipus de cànon.

Segona idea: el text transaccional que avui se'ns porta —millor dit: la transacció de la Comissió, que avui és ja text del Projecte— ens diu: fins a 6 metres cúbics es farà, s'aplicarà un 30% de descompte i a partir de 6 metres cúbics s'aplicarà un recàrrec del 30%. Això s'ha explicat que, en definitiva, significa abaratir aquest recàrrec en general per al conjunt de ciutadans o de famílies de Catalunya. He de dir que aquestes dades no són certes: 6 metres cúbics el mes signifiquen 72 metres cúbics l'any, i poblacions com Sant Boi, com Gavà, com Viladecans, com Esplugues, totes les poblacions metropolitanes —que són les dades que tinc, de la Societat General d'Aigües de Barcelona—, l'any 88 feien un consum de 140, de 150, de 160 metres cúbics / any. Què vol dir, això? Que els ciutadans, les famílies

—com a mínim, de l'àrea metropolitana, que són les dades de què disposem—, tant en el primer projecte com en el projecte d'ara, pagaran exactament igual. Per tant, no és veritat que la proposta que se'ns porta avui signifiqui una reducció d'aquest recàrrec per a les famílies i ciutadans de Catalunya.

Les nostres propostes, per tant, van en el sentit, primera, de deixar oberta la fixació del cànon; segona, d'incrementar fins a 10 metres cúbics —fins a 10 metres cúbics— la reducció d'aquest cànon, i a partir de 10 metres cúbics fins a 100 metres cúbics aplicar un 30% de recàrrec, i a partir de 100 metres cúbics, un 70% del recàrrec.

I, en segon lloc, creiem que a l'hora d'establir l'escala de gravamen variable en la Llei de Pressupostos un element a tenir en compte és la càrrega contaminant dels usos industrials. He de dir també que en la nostra proposta es contempla que en les indústries el cànon sigui progressiu, cosa que en l'actual Projecte de Llei no es contempla cap tipus de progressivitat en el cànon industrial. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Farà el torn en contra del conjunt d'esmenes d'aquest article? (*Pausa.*) D'acord. Hi ha l'esmena 67, del Grup Mixt, que ja va ser defensada, i queda, només resta la número 68, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

El Sr. LATORRE: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada.

Doncs, el senyor Masó pot fer el torn en contra: té la paraula.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Aquestes esmenes del Grup d'Iniciativa, no vull dir que hagin de decaure precisament, però, de fet, han estat en bona part assumides o recollides en el seu esperit en el Dictamen de la Ponència, si bé és impossible en tots els casos arribar a un afinament de conceptes... i de xifres, sobretot.

El senyor Saura ens explicava, ara, uns consums mitjans que es donen a l'àrea metropolitana, però que són la mitjana, senyor Saura. Això vol dir que, si gasten uns 140 metres cúbics l'any de mitjana, també vol dir que els mínims són molt més baixos, i que dintre d'aquest entren aquells que tenen consums molt elevats perquè els utilitzen per a usos —per dir-ho d'alguna manera— sumptuaris. Aquí s'ha comentat moltes vegades que, omplir una piscina, per exemple, és un cas d'aquests... Aquests són els consums de volum important. El consum domèstic normal, com vostè sap molt bé, arriba moltes vegades, queda moltes vegades per sota d'aquests 6 metres cúbics.

Per tant, nosaltres, aquesta rectificació la varem fer en el sentit d'introduir un cànon progressiu, de tarifar més baix el cànon en els consums fins a 6 metres, però no seria adient fer la proposta que, fins a un consum de 10 metres cúbics o més, per altra part, molt superior als 5 fixats, si seguíssim el que proposen en la seva esmena...

Nosaltres, per tant, votarem en contra aquestes esmenes d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Passem a les votacions. Esmena número 66, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 81

en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'esmena número 67, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions.

Votem ara l'article 12, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 82 vots a favor, 3 en contra i 8 abstencions.

Ara passem a l'article 13; ja ha estat defensada l'única esmena, del Grup d'Iniciativa, que és la 69, que se sotmet a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions.

Votem ara l'article 13, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 85 vots a favor, 3 en contra i 8 abstencions.

Passem ara al debat de l'article 14, al qual hi ha una sola esmena, que és la número 70, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

El Sr. LATORRE: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. Moltes gràcies.

Es pot procedir a la votació de l'article 14 i el 15, que no té cap esmena. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, es voten conjuntament els articles 14 i 15.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles 14 i 15 han quedat aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem a l'article 16. Hi ha una sola esmena, la número 71, de l'Agrupació parlamentària del CDS: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre, per a la seva defensa.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, molt breument. Aquesta esmena pretén introduir l'obligació d'instalar elements de mesurament directe del volum d'aigua utilitzat per totes aquelles concessions i autoritzacions per a utilització d'aprofitaments d'aigües superficials o subterrànies que s'atorguin a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Nosaltres estem d'acord amb aquesta esmena, si bé suggerim una redacció que ens sembla més adequada a com ha quedat el text de la Llei després del Dictamen. Aquesta esmena transaccional, la faig arribar ara mateix a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Senyor Secretari, s'ha de donar lectura a aquesta esmena transaccional que es proposa.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'esmena 71, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Es proposa addicionar al final de l'article 16.2 el següent paràgraf: «Els titulars de les concessions i autoritzacions per a aprofitaments d'aigües superficials o subterrànies subjectes al cànon d'infraestructura hidràulica que siguin atorgades a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei restaran obligats a instal·lar al seu càrrec un sistema de mesura directa del volum d'aigua efectivament captat, derivat o utilitzat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Latorre retira la seva esmena?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Hi ha algun grup que s'oposi a la tramitació d'aquesta transaccional? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Doncs, s'admet a tràmit i se sotmet a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 91 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Votem ara la resta de l'article 16, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions. Votem a continuació els articles 17 i 18, que no tenen esmenes. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles 17 i 18 han quedat aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem al debat de l'article 19. Hi ha una sola esmena, de l'Agrupació parlamentària del CDS, la número 72: per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada i, per consegüent, podem passar a votar el text de l'article 19, segons el text del Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 19 ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem al debat de l'article 20, en el qual hi ha quatre esmenes; dues han estat ja defensades. Hi ha, en primer lloc, la del Grup Mixt, la número 73; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, aquestes estan defensades: la 73 i la 75.

El Sr. PRESIDENT: I la 76?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Estan defensades totes tres?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, ja les sotmetrem, en el seu moment, a votació.

Queda l'esmena número 74, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. L'article 20 diu que «les entitats locals de Catalunya poden establir un recàrrec»; no determina quin. I en la nostra esmena es tracta d'establir un límit —en est cas, del 100%— a l'hora d'aplicar el recàrrec local. De la mateixa manera que els recàrrecs a les llicències fiscals o a la contribució territorial rústica i urbana, de la mateixa manera que estos tenen un recàrrec, un màxim, és lògic també que el recàrrec sobre el cànon sigui objecte d'un límit, sense que això signifiqui cap tipus d'intromissió en la facultat tributària que tenen les entitats locals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ: Senyor President, aquest cànon està previst, pel que fa al recàrrec local, que pugui cobrir les despeses que faci l'Administració local, i que potser, segons el mètode d'amortització que faci de la inversió feta, superi aquest 100%, però que sigui amb un termini d'amortització curt. Com que l'àmbit i les competències locals no són objecte de ser tocades per aquesta Llei, nosaltres no hem volgut posar cap mena de límit en la seva aplicació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Passem a les votacions. Si no hi ha objecció, votarem conjuntament les esmenes del Grup Mixt —73, 75 i 76, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 7 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'esmena número 74, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 83 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació l'article 20, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 20 ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Votem a continuació els articles 21 i 22, que no tenen esmenes; per consegüent, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles, 21 i 22, han quedat aprovats per 84 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem al debat de l'article 23. El Grup d'Iniciativa té l'esmena número 77: per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Per dir que defensaré conjuntament les esmenes 77, 80, 82, 86, 89, 92, 97 i 100. És a dir...

El Sr. PRESIDENT: A veure, no vagi tan de pressa. 86... Segueixi.

El Sr. GIMENO: 89.

El Sr. PRESIDENT: 89.

El Sr. GIMENO: 92.

El Sr. PRESIDENT: 92.

El Sr. GIMENO: 97.

El Sr. PRESIDENT: 97.

El Sr. GIMENO: I 100.

El Sr. PRESIDENT: I número 100.

El Sr. GIMENO: Que són totes les que fan referència a la qüestió de regadius, perquè tractarem això d'una manera global.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: I voldríem aprofitar aquesta defensa de les esmenes per sortir al pas d'algunes afirmacions demagògiques que es van fer aquí ahir en la defensa d'aquestes lleis o d'algunes miops visions d'alguns diputats que van..., es van estranyar del fet que nosaltres traguéssim les esmenes de regadius com si tinguéssim escàs interès en la problemàtica dels regadius o en la problemàtica de les zones agràries de Catalunya.

I dic això perquè ahir, també en la defensa d'aquest Projecte de Llei, es van fer unes àmplies referències als avantatges que significaria aquesta Llei per posar en marxa diversos canals, entre els quals es parlava del canal Xerta - riu Sénia o del canal Aldea-Camarles, i es feia molta referència a les terres de l'Ebre, suposo que perquè en aquests moments s'estava vivint una certa indignació de la gent de les terres de l'Ebre respecte als continguts i possibles conseqüències que aquesta Llei pot significar.

Com hauran pogut comprovar, ahir hi havia una mobilització àmplia, una forta contestació popular a tota la zona del Delta, des de Tortosa-Amposta fins a Sant Jaume i Deltebre; van tancar comerços, van tancar escoles, van declarar dies de vaga perquè no estan d'acord amb aquesta Llei, i no estan d'acord amb aquesta Llei perquè no els han convençut els arguments del Govern respecte a la bona voluntat i als extraordinaris beneficis que la Llei els podria comportar. No els convenç que avui diguin que es posarà en marxa el canal Xerta - riu Sénia quan aquest canal, construït en uns vint-i-cinc quilòmetres ja des de fa quinze anys, s'han fet reiterades promeses, sobretot en les campanyes electorals, que es posaria en marxa, i entenem que, una vegada més, es va anar allà a dir que, en aquests moments, es tornarà a posar en marxa. I tampoc no convenç massa que es digui que es posarà en marxa el canal Aldea-Camarles, ja que un projecte que està fet a principis de segle no està resolt ni tan sols en el moment que es va redactar el projecte de minitransvasament i que el projecte aquest havia de passar pels pobles d'Aldea i de Camarles; fins i tot aquests municipis van demanar que fos compatible la realització d'aquesta obra del minitransvasament amb el seu projecte d'Aldea-Camarles.

Encara se'ns van prometre més regadius, però el que entenem el Grup d'Iniciativa per Catalunya és que tota aquesta història dels regadius no és més que un afegitó amb la idea de compensar, de compensar un cànon que vol afectar tots els ciutadans de Catalunya —avui n'hi ha excloses algunes zones—, però que, fonamentalment, és per dotar d'aigua les zones urbanes, i, per evitar les reticències de les zones rurals, es diu que en la mateixa Llei també garantirem, lliurant recursos a diverses zones de regadius, diversos projectes que no es podien desaparcar perquè faltaven recursos.

S'ha de dir que en aquests moments, a part de l'escepticisme que ens representa aquesta voluntat del Govern de tirar endavant tots aquests projectes de regadiu, el que s'hauria de plantejar seriosament —i per aquí la nostra crítica, per aquí les nostres esmenes de retirada— no és si s'han de regar algunes zones, sinó què és el que hem de fer en les zones agràries; perquè no es tracta de regar més o de regar menys, sinó de saber què és el que hem de regar, què és el que hem de plantar i com hem de produir, i, en definitiva, el futur de les terres de les zones agràries no està a regar o no regar, sinó a elaborar i tirar endavant tots uns projectes de desenvolupament que no han de consistir en aquesta miop visió de donar-los aigua, sinó en un sentit d'equilibrar el desenvolupament d'unes zones, perquè si l'alternativa del Govern o del pacte de l'aigua és que a les zones agràries hem de fer més zones agràries, és a dir, si la població agrària encara ha de ser més agrària, potser les zones agràries el que reclamen és tenir més serveis, és tenir cert tipus d'indústries i és, en definitiva, equilibrar els sectors productius.

Per tant, el que pensàvem nosaltres és que no s'ha de fer un afegitó a una llei —ja sabeu que no està ni tan sols subjecte, el reg, a aquest cànon—, no és un afegitó dins de la Llei d'Infraestructures Hidràuliques, perquè no són infraestructures hidràuliques, les que hem de fer al camp català, sinó que el camp català necessita una llei pròpia que defineixi quin és el model de desenvolupament al camp, quin és el futur del camp català, i això no es resoldrà a partir d'aquest afegitó en aquesta Llei, sinó a partir d'una consideració específica de la problemàtica del camp.

Per això dèiem: el més clar és que parlem d'infraestructures hidràuliques d'abastament a les zones urbanes i a les zones industrials en aquesta Llei i parlem en una altra llei de la problemàtica del sector català pel que fa referència als regadius i pel que fa referència a l'ordenació agrària.

Aquestes són les nostres raons.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Grup Mixt va retirar l'esmena 78; és veritat, senyor Sánchez? D'acord. Doncs, llavors correspon al Grup Popular defensar l'esmena número 79; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Si vostè se'n recorda, senyor Masó, esta esmena compleix la mateixa finalitat que aquella esmena número 60 nostra a l'article 9, apartat 4. Nosaltres diem que, en les obres que es poden acollir al règim d'esta Llei, tractem d'incorporar los usos propis de les explotacions agràries, ja sigui agrícola, ramadera o industrial. No obstant això, no veiem quin serà lo destí i la finalitat d'esta esmena quan aquella esmena número 60 no ha estat incorporada de la manera que nosaltres proposàvem al text articulat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, em poso les ulleres per veure si tinc una visió menys miop, perquè, de la intervenció feta pel senyor Gimeno, semblava que ahir, quan es parlava dels regadius, només s'havia parlat dels regadius del Delta, dels regadius de la zona de l'Ebre, i jo recordo molt bé que, quan vaig fer el torn en contra a les esmenes de retorn, parlàvem també d'altres zones, del marge dret de la Muga, del baix Ter, de la Segarra-Garrigues, d'Algerri-Balaguer, també dels que m'ha citat el senyor Gimeno. Però, de tota manera, aquest no seria el

tema, aquest no seria el tema. Aquests articles que fan referència a l'execució de regadius no són posats per compensar, no són posats per fer, per acabar d'arrodonir la Llei: hi són perquè feia falta per poder construir aquests regadius, per poder acabar de posar en marxa aquests canals que fa temps que són un somni, una vella aspiració, i que no funcionen, feia falta adequar el sistema financer per construir els regadius de Catalunya; perquè la Llei de l'any 11, la Llei de l'any 11 fixava un sistema de finançament a base d'uns crèdits a retornar en vint-i-cinc anys a un 2% d'interès. El mercat de capitals avui no va per aquí, això no és possible, i aquest és el motiu —aquí està la base— que aquestes obres, doncs, estiguin totes encallades, perquè els pressupostos de l'Administració no poden afrontar aquests sistemes d'execució de les obres ni tampoc el mercat de capitals està, ja dic, en aquestes direccions.

El Projecte proposa —proposa— que, per a obres noves, per a regadius nous, es passi, d'una aportació de l'Administració del 40% a fons perdut —que era abans— a un 70: s'incrementa en un 30%; que el de millores passi d'un 30 a un 60, o sigui, es dobla l'aportació de l'Administració, i, per tant, el que abans pagava l'usuari, que era un 10 i un 50, que vol dir un 60, ara serà només un 30, i el que abans era, per a obres de millora, un 20 i un 50, que era un 70, ara només serà un 40%: vol dir que es redueix. Si bé el tipus d'interès és més alt, una vegada pagat tot, una vegada amortitzat tot, el cost per a l'usuari serà el mateix o menys. Sense poder agilitar el sistema financer, sense poder resoldre, sense poder trobar i aplicar un sistema que fes viable aquestes inversions, no seria possible dotar el país de regadius.

Per tant, senyor President, nosaltres votarem a favor del text del Projecte i en contra de les esmenes d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Del Grup Popular no ha dit res, de l'esmena del Grup Popular...

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Em remeto al mateix torn en contra que vaig fer per a l'esmena que ha citat: em sembla que era l'esmena número 60, d'ahir a la nit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. Per consegüent, passem a la votació de l'esmena 77, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 82 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 79, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 82 en contra i 1 abstenció.

Votem l'article 23, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 23 ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem al debat de l'article 24, en què només existeix viva una esmena, del Grup d'Iniciativa, la número 80, que ahir va ser defensada; per consegüent, passem directament a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions.

Votem ara l'article 24, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions

L'article 24 ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem al debat de l'article 25. Hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa, que ja va ser defensada, i a continuació ve la del Grup Mixt, la 83; per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, defensaré conjuntament la 121, que és la 83, la 125 i la 152, que totes fan referència al tema de regadius.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Nosaltres partim d'una idea diferent de com s'està aprovant aquesta Llei, i és que el cànon no hauria d'existir; però com que teníem consciència que segurament aquesta idea no prosperaria, les esmenes que fan referència als temes de regadius van fonamentalment en la direcció que tinguin una capacitat de reequilibri, de possibilitar que els regants, que les comunitats de regants, paguin menys per la utilització d'aquest bé, que és imprescindible per al seu treball. En aquesta direcció, cada una de les esmenes van en la direcció d'augmentar l'aportació que la Generalitat o les administracions públiques hagin de posar per a la construcció de les infraestructures hidràuliques, al mateix temps que solament es pagui l'aigua que s'utilitzi i al mateix temps la possibilitat que, després de la construcció i l'amortització de les obres, aquestes obres puguin passar a propietat de les comunitats de regants.

En definitiva, totes i cada una d'aquestes idees van en la direcció de resoldre aquesta diferència que hi ha entre les zones industrials i les zones agrícoles; fer una aportació solidària de la indústria a l'agricultura.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup Popular té dues esmenes, la 84 i la 85; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Quan est apartat parla de propietat posterior de les obres..., senyor Masó, quan est apartat parla de la propietat posterior de les obres, no té en compte que a més de les comunitats de regants existeixen altres societats de naturalesa jurídica diferent, i que també tenen com a finalitat lo regadiu. En unes altres paraules, si vostès no haguessin previst l'article 24, nosaltres no hauríem fet esta esmena a l'article 25. En definitiva tractem d'evitar una incoherència per part de qui ha elaborat est text articulat.

I quant a l'esmena número 85, senyor President, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Abans que res, felicitar el senyor Celestino Sánchez per la seva capacitat de premonició, de pensar que prosperaria el projecte de cànon; efectivament sembla que ha prosperat. De totes maneres el que voldria..., no cal que repeteixi, em sembla, que el que ell dema-

na, que és un augment de l'esforç de l'Administració pública de cara a la subvenció a fons perdut dels regadius, repeteixo que per als regadius nous, que amb la Llei de l'11, que fins ara es venia aplicant i s'aplica a la resta de l'Estat, l'aportació de l'Administració és d'un 40%, i ara serà d'un 70%, i que per a la millora de regadius, fins ara era de l'administració pública, d'un 30%, i ara serà el doble; és a dir, d'un 60%. En aquest cas, em sembla que l'aspiració que demana el senyor Celestino Sánchez, en nom del Grup Mixt, em sembla que la Llei ho recull sobrerament.

Per altra part, pel que fa a la propietat dels regadius, que ell demana que quedin de la comunitat de regants, la Llei ja ho preveu, i a més a més amb l'esmena 84, del Grup Popular, a la que nosaltres donarem suport, doncs, no solament ho preveu, sinó que queda ampliat.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, ho he entès malament: ha dit la 84, del Grup Popular?

El Sr. MASÓ: La 84, sí, senyor President, perquè la 85 ha quedat retirada.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Correspon ara al Grup Popular defensar l'esmena 88. Senyor Curto?

El Sr. CURTO: De seguida, senyor President. La primera part de l'esmena... (*Pausa. Remor de veus.*)

Sí, senyor President, s'ha de votar l'article.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord. Hem de votar l'article 25. Primer l'esmena número 82, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i 8 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 83, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 83 en contra i 10 abstencions.

Votem l'esmena número 84, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 91 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Ara votem la resta de l'article 25, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Passem al debat de l'article 26, al qual hi ha diverses esmenes ja defensades i en resta una, la 88, que encara no ha estat defensada, que és del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. La primera part d'esta esmena, si s'hi fixa, senyor Masó, és un aspecte purament tècnic o administratiu que vol distingir i a la vegada vol incorporar què és una direcció d'obra i què és un projecte d'obra. I la segona part jo diria que ja és més complicada per-

què intenta fer complir la Llei a la mateixa Administració. Si, com diu l'article 26, los criteris de taxació només és una atribució o una facultat de la mateixa administració davant qualsevol expropiació, immediatament a partir d'aquí es converteix en una apropiació indeguda. L'esmena vol considerar lo principi d'igualtat que l'article, pel que veiem, no observa, i és una actuació, esta, és un fet ordinari previst i obligat en tots los processos d'expropiació forçosa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. (*Pausa.*) El Grup Mixt i el Grup d'Iniciativa han defensat ja les seves esmenes; per consegüent, resta el torn en contra del senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. El que proposa el Grup Popular són coses que o bé són pròpies de reglament o bé ja vénen recollides per la mateixa legislació aplicable, que no és específica d'aquesta Llei. Per tant, ens sembla totalment innecessària la seva aprovació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, passem a les votacions. Esmena 86, del Grup d'Iniciativa.

Vota a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 84 en contra i 7 abstencions.

Votem l'esmena número 87, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 84 en contra i 7 abstencions.

Votem l'esmena número 87, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions.

Hi ha ara l'esmena 88, del Grup Popular, que se sotmet a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 84 en contra i 7 abstencions.

Votem l'article 26, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 26 ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem ara al debat de l'article 27. Hi ha l'esmena 89, del Grup d'Iniciativa, que ja ha estat defensada. Després, hi ha la 90, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, la donem per defensada amb los mateixos arguments que els referits en la nostra defensa quan l'esmena de l'article 25.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Grup Mixt té l'esmena número 91. El senyor Sánchez... la dona per defensada? (*Pausa.*) Doncs, se sotmetrà a votació... Torn en contra: senyor Masó, té la paraula.

El Sr. MASÓ: Pel mateix motiu, senyor President, el dono per realitzat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem a votar l'esmena número 89, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 83 en contra i 7 abstencions.

Es vota a continuació l'esmena número 90, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 91, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 84 en contra i 8 abstencions.

Votem a continuació l'article 27, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 27 ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions. (*L'l. Sr. Masó demana per parlar.*) Sí: el senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, arran de l'acceptació de l'esmena 90, em sembla que caldria fer una esmena tècnica per corregir la lletra que hi havia a l'esmena presentada pel Grup Popular, però que, amb la nova ordenació —vaja, amb la nova redacció del Dictamen—, li'n correspondria una de diferent, que, si m'ho permet, ara li diria quina és.

Allà on diu..., la c diu..., l'article..., o sigui, l'esmena diu..., es refereix a l'article 25.2.a i c, i aquesta lletra c ha de ser la lletra e, em sembla, no? (*Pausa.*) No: d... Un moment... (*Pausa.*) En qualsevol cas, em sembla que els Serveis Jurídics de la Cambra poden fer l'adaptació tècnica corresponent. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Ha de ser a i b... Però, de tota manera, com que es tracta, efectivament, d'una esmena tècnica, els serveis de la Cambra procediran a la seva correcció en la deguda forma.

A l'article 28 hi ha només una esmena, ja defensada, del Grup d'Iniciativa, que és la 92. Procedirem a la seva votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 84 en contra i 6 abstencions.

Votem ara l'article 28, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat, el 28, per 83 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Ara hi ha l'esmena 93, del Grup Popular, que és sobre un

nou article. Té la paraula, per a la seva defensa, l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President.

L'article 29 diu..., l'article 29 que proposa el Grup Popular diu que, «en tot cas, en les obres d'infraestructura de regadiu a què es refereix el present Títol Segon es tindran en compte en tot moment els criteris generals establerts pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya en les matèries pròpies de la seva competència, essent preceptiu i vinculant el seu informe quant a la possible afecció als plans d'actuació existents».

Nosaltres entenem que esta esmena és elemental per tal de no entrar en contradicció amb la mateixa Llei d'Aigües i no entrar en contradicció amb lo Reglament de Domini Públic Hidràulic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, simplement per dir que a nosaltres ens sembla innecessària i improcedent, aquesta esmena, i que, per tant, hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es procedeix a la votació d'aquesta esmena d'addició d'un nou article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 82 en contra i 7 abstencions.

Passem ara a la Disposició Addicional Primera. Hi ha una esmena del Grup Mixt, la 94, que ja ha quedat defensada, i queda la 95, que aquí no apareix defensada, però... (*Remor de veus.*) Es dona per defensada.

Se sotmeten a votació la 94 i la 95.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 82 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el text de la Disposició Addicional Primera, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de la Disposició Addicional Primera ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem ara al debat de la Disposició Addicional Segona. Hi ha tres esmenes: dues han estat defensades; resta la número 96, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: La supressió d'esta Disposició Addicional Segona, nosaltres la fonamentem en la improcedència del seu contingut, perquè el cànon de derivació que es va establir a la Llei 18/1981, del primer de juliol, tenia una filosofia específica i compensatòria que no té res a veure, entenem nosaltres, amb lo cànon d'infraestructura que ara es pretén implantar en aplicació d'esta nova Llei. La Llei en matèria d'aigües a Tarragona fixava un cànon de 5 pessetes / metre cúbic, revisable cada dos anys, que repercutia damunt de la tarifa de subministrament, i

el seu import s'havia de destinar, fonamentalment, a obres de millora d'infraestructura hidràulica al delta de l'Ebre. I nosaltres diem que no té res a veure amb esta Llei quan aquell cànon era en correspondència al cabal objecte de la concessió de què es tractava. I, per una altra part, incorporar o deixar tal com està esta Disposició Addicional Segona, podem pensar que el mal de ventre serà segur si es mesclen los *tornillos* i els fideus.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Per a un torn en contra, té la paraula...

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Sense haver entès ben bé això dels *tornillos* i els fideus, però el que sí que entenc és que el senyor Curto proposa un cert càstig —no sé si és els *tornillos* o els fideus— per als ciutadans de Tarragona, que, a més a més, haurien de pagar, a part del cànon, el resultat de la Llei 18/81. O sia, el que es vol amb aquesta esmena addicional és que els ciutadans de Tarragona paguin com tots els ciutadans de Catalunya, que paguin 12,60, que paguin aquesta mitjana de 18 pessetes establerta, i que, per tant, ells estiguin en les mateixes condicions que estigui un ciutadà d'un altre indret del país —per exemple, jo mateix, que visc a Girona. En aquest cas, senyor Curto, aquesta esmena no es pot admetre, perquè, les obligacions derivades de les vuit pessetes que paguen a Tarragona, el Govern les continuarà complint, però els ciutadans de Tarragona i de les zones beneficiades pel minitransvasament han de tenir el mateix tracte fiscal que la resta de ciutadans del país.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. Passem a les votacions. En primer lloc, l'esmena del Grup Popular, la número 96.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 79 en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'esmena número 97, del Grup d'Iniciativa...

El Sr. GIMENO: Perdó, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: És que, als efectes, la 96, la 97 i la 98 diuen el mateix: és de supressió de tot el text de ...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el Grup Mixt també considera que ha quedat rebutjada, eh? Doncs, han decaigut la 97 i la 98, i passem a la votació de la Disposició Addicional Segona, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text ha quedat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Tercera: l'esmena número 99, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Ara resulta, segons se desprèn d'esta Disposició Addicional Tercera, que el Consell Executiu constituirà un ens per a la gestió i construcció de tot allò que faci referència al Títol Segon d'esta Llei. Ens diuen que tindrà forma de societat anònima i el capital social serà a càrrec del pressupost general de la Generalitat. I nosaltres diem que estupenda manera d'exercitar la transparència, sorprenent

forma de considerar que no hi ha empresa privada capaç de construir canals i sèquies, i admirable mimetisme amb Juan Palomo: *Yo me lo guiso, yo me lo como*. I, damunt de tot això, aquell Grup que hi presenti esmenes serà castigat severament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Que jo sàpiga, no s'ha castigat a ningú, senyor Curto. (*Pausa.*) Torn en contra? O el vol fer després de l'Agrupació..., de la defensa...? Sí, el senyor Latorre té la paraula per defensar l'esmena 102, de l'Agrupació del CDS.

El Sr. LATORRE: Per retirar-la, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, moltes gràcies; queda retirada. Té la paraula el senyor Masó per fer el torn en contra.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Aquest ens de gestió que proposa el senyor Curto que no es creï, nosaltres entenem que és necessari. Per altra part, és una experiència que no és nova, que s'ha portat a terme en altres comunitats autònomes amb uns excel·lents resultats —concretament, a Navarra, a Aragó i a Andalusia—, i que no per aquest simple motiu s'hauria de copiar aquí, però és que aquesta entitat és la que permetrà donar agilitat a l'execució dels recs: és aquella entitat que ha de poder fer, ha de poder gestionar, amb l'agilitat que té una empresa, una societat anònima amb capital públic —s'entén—, tal com diu el Projecte de Llei, i, per tant, sotmesa a tots els controls que hagi de tenir, però que podrà fer la feina d'avançar inversions, de tal manera que l'usuari no hagi de pagar fins que faci ús de l'aigua.

De l'altra manera, imaginem-nos situats, per exemple, en la Llei de l'11, en què l'usuari aportava ja a compte un 20% de l'obra —o un 30%, si era una millora— i, la resta, l'anava pagant durant els anys. Però, d'aquesta manera, aquest pagament inicial, no caldrà que el faci, l'usuari, perquè hi haurà aquest ens de gestió que podrà fer-se'n càrrec, i així permetrà no només agilitar l'execució de regadius, sinó que situarà l'usuari en unes condicions molt més favorables per a ell, perquè començarà a pagar quan faci ús de l'aigua de reg.

Per tant, senyor Curto, nosaltres, aquesta esmena de supressió, no la podem admetre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. Com que totes les esmenes presentades a aquest article són de supressió, es votaran conjuntament. Per tant, es voten conjuntament les esmenes 99, 100 i 101.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 8 vots a favor, 79 en contra i 2 abstencions.

Es vota el text de la Disposició Addicional Tercera, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Tercera ha quedat aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem a continuació al debat de la Disposició Transitòria Primera. Hi ha una esmena, la 103, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Sí, gràcies, senyor President, és que me l'he deixada abans, però, quan he dit que les defensàvem totes en bloc, les nostres esmenes, aquesta també és de regadius...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es dóna per defensada. I, per consegüent, podem passar a la votació d'aquesta esmena, la 103, perquè suposo que el senyor Masó no vol fer torn en contra. Moltes gràcies. Doncs, passem a la votació.

Vots a favor d'aquesta esmena del Grup d'Iniciativa?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 80 en contra i 9 abstencions.

Votem a continuació la Disposició Transitòria Primera, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria Primera ha quedat aprovada per 80 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Ara passem a les Disposicions Finals Primera i Segona, que no tenen esmenes... No, primer, la Disposició Transitòria Segona, que no té esmenes, i com que tampoc tenen esmenes les Disposicions Finals Primera i Segona, si no hi ha cap objecció es votaran conjuntament. *(Pausa.)* Doncs, es voten conjuntament aquestes Disposicions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria Segona i les Disposicions Finals Primera i Segona han quedat aprovades per 82 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem a la Disposició Final Tercera, en la qual hi ha una esmena del Grup Mixt, la 104.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Està retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Està retirada. I llavors queda defensada la 105, que suposo que es manté per a la votació. Es passa a la votació de l'esmena 105, del Grup Mixt. *(Remor de veus.)* La Disposició Final Tercera, l'hem de votar, que no té cap esmena perquè l'han retirada; de manera que procedim a la seva votació en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Final Tercera ha quedat aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

En la Disposició Final Quarta hi ha defensada l'esmena 105, del Grup Mixt, que se sotmet a votació en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 79 en contra i 9 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Final Quarta, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final Quarta ha quedat aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Passem a l'esmena 106, del Grup Popular, que proposa una nova disposició final; té la paraula, per a la seva defensa, el senyor Curto —esmena 106.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Esta esmena diu que tot el que no estigui expressament regulat per aquesta Llei estarà, no «disposat» sinó «al disposat» per la Llei 29/1985, d'Aigües, i disposicions complementàries, i, en darrera instància, per la Compilació del Dret Civil Català.

No té més importància esta esmena, senyor Masó, no té cap importància; però es tracta, en definitiva, d'evitar eventuais o possibles controvèrsies en un futur. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. Com diu el senyor Curto, aquesta esmena no té importància, i ens sembla innecessari fer referència a la legislació a què s'hagi de remetre quan no sigui específicament aquesta Llei, perquè quan una llei és suplementària d'una altra, ja no cal que es faci constar específicament, perquè ja se sap.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. Passem a la votació d'aquesta esmena, la número 106, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 79 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a l'Exposició de Motius. En primer lloc, hi ha l'esmena 107, del Grup Mixt.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, a mi m'agradaria defensar-la, però tinc la impressió que està decaiguda, perquè, en tot el debat, les opinions que jo he defensat s'han quedat en franca minoria.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, jo no el desmentiré. La consideraré decaiguda.

El Grup Popular té diverses esmenes: la 108, 109, 110, 111 i 112, a l'Exposició de Motius. Les defensarà conjuntament, el senyor Curto?

El Sr. CURTO: Conjuntament, senyor President, i de manera brevíssima. Les esmenes referides als paràgrafs primer, tercer, quart, cinquè i sisè, que evitaré llegir, tracten de preservar qualsevol transferència d'aigües de l'Ebre i, en unes altres paraules més clares, intento carregar-me qualsevol filosofia de transvasament del riu, per si de cas encara roman viva en la intenció del Govern de la Generalitat. Est és, simplement, lo sentit de totes estes esmenes referides a l'Exposició de Motius.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President, aquesta intenció del senyor Curto, només faltaria que l'hagués de posar a qualsevol exposició de motius de qualsevol projecte de llei. Aquesta Llei no té res a veure amb els transvasaments, ja ho vàrem comentar ahir, i, per tant, tampoc hi ha de tenir res a veure aquesta modificació de l'Exposició de Motius que proposa el Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Passem a les votacions. Es poden votar conjuntament, no, senyor Curto? *(Pausa.)* 108, 109, 110, 111 i 112.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor, 76 en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'Exposició de Motius, segons el Dictamen de la Comissió. Es pot votar conjuntament el títol de la Llei amb això? *(Pausa.)* Doncs, votarem conjuntament l'Exposició de Motius i el títol de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol de la Llei han quedat aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Acabat el debat i les votacions de la Llei, els grups poden fer explicació de vot. L'Agrupació parlamentària del CDS vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* Moltes gràcies. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra? *(Pausa.)* Moltes gràcies, no vol fer explicació de vot. El Grup parlamentari Mixt? *(Pausa.)* El senyor Sabanza té la paraula per explicar el vot.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, els diputats d'Esquerra Catalana, igual com la resta de companys del Grup Mixt, ens hem abstingut sistemàticament en la votació del Projecte de Llei d'Infraestructures Hidràuliques, per dues raons fonamentals: en primer lloc, perquè, si bé s'ha millorat sensiblement el text de la Llei mal anomenada «d'infraestructures hidràuliques», que seria més correcte dir «de finançament», cal denunciar el procediment inadequat que s'ha utilitzat per fer-ho, tot intentant, i en bona part aconseguint, suplantar el funcionament habitual del Parlament; en segon lloc, perquè, si bé s'ha eliminat de l'annex de la memòria justificativa de la Llei el transvasament de les aigües de l'Ebre a Barcelona, per mitjà d'aquest curiós acord o pacte entre el Partit dels Socialistes i Convergència, continua sense aclarir-se la voluntat última que hi ha en aquest tema, de cabdal importància per a una de les zones més desfavorides i oblidades tradicionalment per l'acció dels governs, sigui per endossar-nos el que altres no volen o per prendre'ns el que altres també volen.

Tornant al primer punt, cal dir que, en aquest Parlament, el seu Reglament preveu l'existència de ponències i de comissions per estudiar, ordenar, modificar i dictaminar en el seu si els projectes de llei que li arriben. Aquest procediment reglat, hem vist amb desagradable sorpresa com l'esquivaven i el deixaven de banda els dos grups majoritaris d'aquesta Cambra, amb un total menysteniment cap a la resta dels grups, sense excepció, amb el que significava de vulneració de la regla més elemental del sistema democràtic, que precisament és el respecte i la consideració que es deu a les minories.

Davant aquest desafortunat procediment —i esperem que també excepcional—, ens hem trobat amb la impossibilitat de participar pels conductes reglamentaris en la millora i l'enriquiment d'una llei importantíssima per al nostre país, que, malgrat tot, ha arribat al Ple amb una redacció que ens satisfà molt més que no pas el text original presentat pel Govern. Val a dir, també, que ens alegrem d'aquests canvis, producte en part de les pressions populars dels ciutadans de les terres de l'Ebre en defensa dels seus interessos; en part, també, per la necessitat que ha tingut el Govern de tancar algun dels fronts reivindicatius que s'han originat en contra de les dues iniciatives més recents —i avui, tal com ahir, en tenim una bona mostra aquí a l'entrada del Parlament—, i, en part, potser també perquè s'ha vist que, amb prepotència, no es pot tirar endavant una obra de govern, ni tampoc un procés legislatiu que l'emmarqui. Malgrat tot, s'han quedat a mig camí —el mig camí que representa

comptar tan sols amb el Partit dels Socialistes. I han de conve-nir amb nosaltres que haver entrat en el joc en la darrera Comissió de Política Territorial, quan ens havíem d'assabentar per la premsa dels acords assolits, hauria estat, per la nostra part, acceptar un paper que no volem interpretar, ni en aquesta ni en cap altra interpretació d'aquest estat, el de comparses dels actors principals.

En segon lloc, el que també els anunciava al començament, respecte als dubtes que ens envaeixen en el tema del transvasament de l'Ebre a Barcelona. Precisament, també, perquè no sabem l'abast d'aquest acord a què feia referència fa un instant: perquè si bé és d'agrair que en la Disposició Final Primera es diu explícitament que «les disposicions del Títol Primer d'aquesta Llei no són aplicables dins l'àmbit territorial de les demarcacions de les terres de l'Ebre i de ponent a què es refereix l'article 8.2 del Decret legislatiu 1/88 fins que el Consell Executiu aprovi el programa d'obres hidràuliques que incorpori la relació d'actuacions a realitzar en aquell àmbit, dins el marc dels plans hidrològics de les conques de l'Ebre i del Xúquer», això no vol dir que ens hàgim d'oblidar de les pretensions del Govern explicitades en el Pla Hidrològic de les conques internes, on es presenta un balanç hídric negatiu per a aquestes conques, que es proposa que sigui compensat amb aigües que els seus tècnics fan sobrar de l'Ebre, amb la incidència negativa que, un cop més, es produeix en actuacions d'aquest tipus respecte al que ha de ser un model de creixement del país que posi l'accent en el reequilibri del territori, en lloc d'afavorir les grans concentracions de tot tipus, on ja hi són, a part, com per exemple, en el tema de l'aigua, de l'espoliació dels recursos naturals de les zones de per si més despoblades i desfavorides de Catalunya.

Malgrat tot, valorem positivament l'ofertament del Conseller, de constituir una comissió d'estudi per definir els criteris i els objectius del Pla Hidrològic. Però, de moment, el que compta és el que està fet, escrit i enviat al Ministerio. I també saben vostès que, a la fi, qui aprovarà el Plan Hidrológico Nacional seran les Corts espanyoles, pel que fa a les conques intercomunitàries, com és la de l'Ebre. I qui sap si l'avenença del PSC d'avui es compensarà demà, a Madrid, amb la de Convergència en el Plan Hidrológico Nacional. Nosaltres, els puc assegurar que no ho sabem, per tot el que els he explicitat en el primer punt, i, per tant, ens continua quedant el dubte inicial que justificava el nostre vot. Tindrem temps d'esvair-lo i de donar-hi el nostre suport total el dia que puguem constatar l'eficàcia i la bona intenció de la Comissió oferta pel Conseller. Fins a aquell moment, ens han de permetre el dubte, que no és solament nostre, sinó que ho és també de la gent del Delta, de la gent de les terres de l'Ebre, de la gent de la Ribera d'Ebre —que, dit sigui de passada, és l'única comarca de la conca catalana de l'Ebre que no figura explícitament en els annexos d'estimació d'obres hidràuliques de la memòria justificativa d'aquesta Llei, i, possiblement, no hi figura perquè no s'ha queixat amb la contundència amb què ho han fet les altres comarques, les comarques del sud, les comarques de les terres de l'Ebre.

Per últim, si bé trobem encertat el nou text, la nova redacció de l'article 12, perquè tendeix a fer més justa l'aplicació del cànon en funció dels consums —si bé hauríem preferit que s'augmentés el mínim, tal com demanava una de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya—, volem fer observar que,

d'acord amb el text de la Llei, i un cop vistos els annexos de la memòria justificativa, resulta que el que han de pagar els ciutadans de Catalunya per fer realitat les obres hidràuliques previstes no s'acaba amb el cànon que fixa l'article 12, sinó que cal preveure l'aportació complementària que caldrà fer atenent els criteris establerts per l'article 5, i que, pel que hem escoltat fins ara, sembla que no siguin d'aquesta història, i que l'únic pagament a fer són les 18 pessetes / metre cúbic, quan les previsions són que, per exemple, a les conques internes, i sense comptar els regadius, a l'hora de la veritat, el que haurà de pagar l'usuari serà el doble de l'establert per l'article 12, d'acord amb el recàrrec local que estableix l'article 20 de la Llei, si bé en aquest cas —i molt hàbilment, el Govern— es passa el mort als soferts ajuntaments, de manera obligatòria, quant a la inversió.

Est últim punt o consideració és perquè ningú no s'enganyi el dia que es passi el rebut del recàrrec local, i que tots tinguem clar que aquesta Llei estableix un cànon de 18 o 12,60, o 23 pessetes / metre cúbic, però possibilita que, en la realitat, es duplicuin aquests imports.

Per les dues raons ja esmentades, del procediment i dels dubtes pel que fa al transvasament, i també per la confusió que es pot deduir de l'última consideració quant a cost efectiu del cànon d'infraestructura hidràulica, els diputats d'Esquerra Catalana i la resta de companys del Grup Mixt —tal com deia al començament— ens hem abstingut.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza.

El Grup parlamentari Popular vol explicar el vot? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya, vol fer explicació de vot? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El Grup parlamentari Socialista? *(Pausa.)* Senyor Esteve Tomàs, té la paraula per a la seva exposició de vot —temps màxim, cinc minuts.

El Sr. TOMÀS: Moltes gràcies, senyor President. Miraré de no esgotar ni els cinc minuts. Simplement, dir que, d'aquest debat, crec que el que ha quedat més clar és que hem aconseguit transferir a la societat catalana aquella demanda que el Grup Socialista va fer mesos enrere, anys enrere, de la necessitat del «pacte de l'aigua», de la necessitat que cal que es resolgui aquest problema a través de l'esforç comú de tots els sectors que, d'una manera o d'una altra, intervenen en la societat catalana. I crec que s'ha donat un pas endavant en aquest pacte de l'aigua. Crec que s'ha donat una sensibilització que fins ara no teníem. I a mi m'agradaria posar un símil del que crec que hauria de ser, des del nostre punt de vista, aquest pacte de l'aigua, comparar-lo amb un altre gran problema que hi havia en un altre país —Holanda—, quan trenta anys enrere tots els sectors de la societat holandesa es van posar d'acord, malgrat les seves diferències, per resoldre un dels seus problemes més importants, que era el problema de les inundacions, i van fer el «pacte dels dics». Avui, trenta anys després, podem dir que, a Holanda, aquest problema, el tenen resolt. Nosaltres hauríem d'aconseguir —i aquest ha estat l'esperit de la nostra aportació a aquest debat de política hidràulica— que el pacte de l'aigua resolgués d'una manera, a mig termini, definitivament, el gran problema que té la societat catalana, que té el nostre país.

A més a més, hem donat suport al Projecte perquè aquest

Projecte —com ha quedat clar i tots els grups ho han reconegut, o la majoria dels grups—, aquest Projecte que hem aprovat és molt diferent del Projecte que es va presentar a aquesta Cambra. S'ha millorat en continguts, s'ha millorat en aspectes socials, s'ha millorat en la programació i s'ha millorat en un tema fonamental, que és que el cost del cànon, que no va ser discutit per cap grup d'aquesta Cambra, fos un cànon que tingués un contingut social i que fes prevaler l'estalvi d'aigua i els usos domèstics.

Fins i tot aquest matí jo he quedat sorprès quan s'ha defensat una esmena, aquest matí, que proposava un cànon diferent del que s'ha aprovat, que resulta que, si vostès fan números, costaria un 10 o un 15% més car als ciutadans. Per tant, estem contents d'haver fet l'esforç que hem fet, i d'aconseguir la modificació de la primera lectura del cànon amb una sensibilitat social que emmarca que aquest cànon no carregarà les economies més febles ni els consums mínims. En aquest sentit, dir que estem contents de la nostra aportació, i que —repeteix el que vaig dir ahir—, si aquest camí quedés clos en aquest debat, s'hauria fet un mal favor a la societat catalana i nosaltres ens sentiríem enganyats. Ha de ser un procés que s'obri cap a tota la societat, que posi en contacte les institucions, que posi en contacte la societat en general, les entitats, el Govern, l'oposició, les forces polítiques, les entitats, les comunitats de regants, els usuaris, etcètera, fins a aconseguir que la línia de la solució del problema de l'aigua sigui definitiva. En aquest sentit és la nostra aportació, i crec que, en contra del que s'ha dit, això no va més enllà d'aquí: és un primer pas, un primer pas, aconseguir la solució d'aquest problema. I punt! Qualsevol interpretació que es pugui fer o que s'hagi fet, des d'aquesta tribuna, o que es faci en el futur, és pura especulació.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Per a l'explicació de vot, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui Catalunya ha fet un pas endavant, un pas decisiu per avançar en la millora de la qualitat de vida dels ciutadans i en l'ordenació del territori. Aquesta Llei que avui hem votat obre les possibilitats per fer abastaments d'aigua allà on la població en necessita, i per fer-ne allà on sigui necessari per donar vida per a un millor reequilibri del territori de Catalunya.

L'aigua, que és riquesa per als que la tenen i una necessitat imperiosa per als qui no la tenen, també pot ser motiu de desgràcia quan les avingudes temporals inunden camps i poblacions. Aquesta Llei que avui hem votat ha de permetre disposar dels recursos necessaris per obrir la via a nous abastaments, a fer correccions necessàries a la xarxa hidrològica per prevenir aiguats i a completar el nostre sistema de regadius.

Hem votat amb el convenciment de donar suport a un molt bon Projecte —impressió ratificada pels vots de les il·lustres i els il·lustres senyors diputats. A una Llei de trenta-set articles —comptant-hi les disposicions finals, transitòries i addicionals—, només cinc han tingut alguns vots en contra, amb un màxim de sis vots en un article, en el cas pitjor; vol dir que ha tingut un ampli suport i acceptació majoritària d'aquesta Cambra. Un projecte bo en el seu text original i millor després de rebre les aportacions dels grups parlamentaris, aportacions que han fet millores substancials en la forma, però que hem de reconèixer

que no han fet cap canvi en el fons. S'hi ha introduït la tarifa progressiva, mantenint el mateix..., la mateixa massa de recaptació prevista en el Projecte inicial —cosa que nosaltres vàrem acceptar en les converses perquè ens va semblar molt important—, i pel que fa a la resta és una llei que, en el fons, manté l'esperit, les característiques del Projecte de Llei inicial, però ja dic que gràcies al diàleg mantingut amb els grups parlamentaris d'una manera molt concreta i molt intensa, també amb el Grup Socialista, hem arribat a tenir un text que ha tingut avui el suport majoritari d'aquests il·lustres senyors diputats.

Vull fer aquesta referència al diàleg parlamentari en aquesta fase anterior al Ple; potser la tramitació a cavall d'un mes no hàbil, el mes de gener, ha reduït la possibilitat de converses més relaxades, però, tot i així, el nostre Grup, i jo personalment com a ponent, ha procurat que aquest diàleg hi fos. Jo agraeixo la col·laboració i la participació de tots, i em sembla que tots ple-gats ens n'hem de felicitar, perquè això ha donat fruit.

Aquesta Llei, doncs, que avui hem aprovat, que és d'aplicació en tot l'àmbit de Catalunya, encara que, transitòriament, se n'exclogui l'aplicació a les terres de l'Ebre i de ponent fins que el Consell Executiu aprovi el programa d'obres hidràuliques que incorpori la relació d'actuacions a realitzar en aquell àmbit, dins el marc dels plans hidrològics de les conques de l'Ebre i del Xúquer, aquesta Llei permet i fixa els règims d'aportacions entre l'Administració i els beneficiaris, fixa un nou sistema de finançament del sistema de regadius en substitució de la Llei de l'11, que el farà molt més àgil, i fixa també el nou règim d'abastaments, que farà possible portar aigua als diferents indrets de Catalunya allà on la necessiten i allà on s'ha de portar per tal de poder millorar el reequilibri del territori.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó.

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial, presentada pel Grup Mixt: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, des del Grup Mixt, on els diputats d'Esquerra Catalana ens trobem integrats, tornem a portar altra vegada a la consideració de tots vostès la necessitat que, des d'aquest Parlament, es legisli sobre l'ús de les tècniques de fecundació artificial.

Fa quatre anys, gairebé dia per dia —era el 12 de febrer de l'any 86—, que aquesta mateixa proposició fou oferta al tràmit de presa en consideració. En aquell debat de fa quatre anys, ningú no féu cap torn en contra; en aquell moment, el senyor Albiol, portaveu de la majoria —que és la mateixa que hi ha avui aquí, també—, digué: «No hi ha cap dubte que el tema és interessant, actual i que s'ha de regular, però, al nostre entendre, la Proposició de Llei, aquesta Proposició de Llei, s'ha avançat als esdeveniments». Més endavant continuava, textualment: «Ja fa temps que en el Departament de Justícia de la Generalitat està funcionant una comissió integrada per metges i juristes especialitzats en el tema, que esperem que aviat pugui

produir i fer públic el resultat del treball silenciós que està efectuant». Com que això passava fa quatre anys enrere i la Conselleria no ha dit res més i en aquest entretemps a l'Estat espanyol s'ha aprovat una llei sobre aquestes pràctiques, hem cregut que la presentació de la mateixa Proposició —dic: exactament la mateixa Proposició— podria servir per fer d'esperó, d'estímul perquè el nostre Govern de la Generalitat, una vegada recollits i estudiats els treballs —segons el senyor Albiol, silenciosos— de la comissió d'experts, es decidís a fer propi el projecte de llei sobre l'ús de fecundació artificial a Catalunya.

Per què hi insistim, si ja hi ha una llei estatal? Perquè creiem que aquesta és una llei perfectible —la Llei de l'Estat—, que no observa unes certes particularitats del nostre poble, i, al mateix temps, perquè hi ha un bon nombre d'aspectes que afecten el dret successori català que cal que es legislin des de Catalunya —no ens ho hem de deixar perdre, això.

Ho repeteixo: hem tornat presentar la mateixa proposta que fa quatre anys amb el propòsit de demostrar que en cap moment no volem atorgar-nos el protagonisme d'aquesta Llei, d'aquesta acció; que creiem que ha de ser, per la importància que té el tema, un protagonisme de tot el Parlament català en conjunt.

Aquesta presa en consideració ens ha servit, més que res, per demanar, des d'aquesta tribuna, des de la solemnitat que dóna una petició feta des d'aquesta tribuna, per demanar al Govern que, dins d'un termini prudencial, però al més breu possible, presenti un projecte de llei en aquest sentit, i anunciar, al mateix temps, que, si això no es fa, intentarem, amb el concurs d'altres grups d'aquesta Cambra, crear una ponència conjunta perquè redacti una proposició al més àmpliament consensuada possible sobre l'ús d'aquestes pràctiques a Catalunya.

Acomplert amb això el nostre propòsit bàsic, em permeto anunciar, senyor President, senyories, que, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana, retiro la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casanovas, suposo que també en nom del Grup Mixt.

El Sr. CASANOVAS: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

Doncs, com que queda retirada aquesta iniciativa, passem al punt cinquè de l'ordre del dia, que és la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Temàtica dels Casinos a Catalunya, presentada pels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Popular i Mixt: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura, com a signant de l'expressada proposta —té deu minuts.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Temàtica dels Casinos a Catalunya

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. En nom del Grup Mixt, del Grup Popular, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i amb el suport de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana i del CDS, passo a defensar la constitució d'una comissió d'investigació en relació amb la problemàtica dels casinos, però, centralment, especialment centrada en el possible desviament de diners negres de casino, una part dels quals haurien pogut anar, segons diverses informacions, a finançar Convergència Democràtica de Catalunya. I aquest és un tema

que té uns antecedents: el joc és un tema que té uns antecedents.

En primer lloc, cal constatar un desacord total i històric entre Convergència i Unió i la resta de forces polítiques del Parlament de Catalunya; desacord en relació amb dos temes centrals que la Llei del Joc, aprovada per unanimitat, determinava clarament. Primer aspecte: la Llei del Joc volia impedir activitats de gestió monopolista del joc a Catalunya. Segon aspecte: la Llei tenia en compte la incidència social del joc i expressava no voler fomentar-ne l'hàbit. Tots els grups parlamentaris, excepte la majoria, han estat d'acord, històricament, que el desplegament de la política del joc pel Govern ha estat un desplegament monopolista del joc que en fomenta l'hàbit.

Un altre tema centrat en la gestió amb què també tots hem estat en desacord és on anaven els beneficis del joc. I hem repetit també tots els grups de la Cambra, excepte la majoria, que els beneficis del joc a Catalunya anaven a mans privades. I hem examinat un contracte amb Luditec qualificat d'escandalós —fins i tot un diputat va dir que aquest contracte significava una venda a l'empresa privada d'un tros de l'Estatut—, hem vist les relacions entre Luditec i casinos... En definitiva, multitud de punts obscurs en el tema del joc que feien posar sobre la taula moltes preguntes, preguntes que fins ara no han tingut cap explicació racional. Per què aquell contracte? Per què el monopoli del joc? Moltes, moltes preguntes, però moltes preguntes que es podrien sintetitzar en una: quina era la primera raó que explicava, en definitiva, totes aquestes preguntes? —i aquí es va quedar, l'any 87, el treball del Parlament en aquella famosa Comissió d'Investigació.

Hi podria haver tres raons. Tot això era producte d'una gestió dolenta, ineficaç —aquesta és una possible raó. Hi havia una segona raó: podíem estar davant d'una opció política que intentava donar els beneficis a mans privades. O hi podia haver una tercera raó: darrere, darrere del desplegament de la política del joc a Catalunya, hi podia haver contrapartides. I, si era així, la pregunta era: quines podien ser aquestes contrapartides?

I què és allò que hi ha de nou que ens ha fet reobrir el tema, demanar una comissió d'investigació? El que hi ha de nou és la presentació d'una querella de l'ex-director financer de Casinos de Catalunya al President del Consell d'Administració, Arturo Suqué, que acusa el senyor Suqué de l'apropiació indeguda de més de dos mil milions de pessetes, i diu també que 598 milions de pessetes han estat lliurats, de manera irregular, a persones vinculades amb Convergència Democràtica —en concret, a persones vinculades a l'àrea financera de Convergència Democràtica.

Això, en si mateix, seria motiu, possiblement, per demanar i fer comissions d'investigació a qualsevol Parlament. Però aquest fet té una importància més gran i una justificació més gran perquè connecta amb aquesta part de la història que jo havia dit: els indicis actuals, els fets actuals no són provocats per qualsevol campanya orquestrada dels mitjans de comunicació, no és cap campanya orquestrada pels partits polítics, són fets que estan sobre la taula i que demanen per la nostra part, en nom dels tres Grups signants, una comissió d'investigació centrada, fonamentalment —hi insisteixo—, en el possible finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya i en la hipòtesi de possibles contrapartides al que ha estat el desplegament de la política del joc a Catalunya pel Govern.

I amb la mateixa fermesa que hem dit —i diem— que partim del supòsit de la total honestat de tothom, amb aquesta mateixa fermesa diem que, per a nosaltres, avui, hi ha suficients indicis, suficients fets que en aquest tema, en un tema políticament fonamental, s'obri una comissió d'investigació. I més quan, al voltant d'aquest tema, han aparegut en els últims temps tot un seguit d'informacions que tenen relació amb aquest tema, amb el tema central del possible finançament irregular de Convergència Democràtica de Catalunya.

Precisament una de les persones acusades en la querella d'haver rebut, de manera irregular, diners de Casinos és el comptable de Convergència Democràtica de Catalunya, que està relacionat amb una altra empresa, Faig, SA, amb dos socis més, que controlen ells sols el 85% de Cadena 13. Aquesta persona, un comptable d'un partit, ell sol, controla el 45% d'aquesta empresa que controla el 85% d'aquesta empresa. Aquesta mateixa empresa està present en el capital Ràdio Avui.

Paral·lelament a tot aquest procés, la majoria de govern a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió presentà una proposta de lloguer, d'un contracte de lloguer —per a nosaltres escandalós i per a tots els partits que no hi eren, que no són al Govern— de 550 milions per set anys, que nosaltres vam llegir com un intent de sanejar amb diners públics un forat d'una empresa privada vinculada estretament al partit del Govern. He de dir també que el nostre representant a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió demanà una auditoria i un informe econòmic de Cadena 13 per decidir si es llogava o no, informe que fou negat per la majoria... I que hi ha hagut un altre tema: que, molt pocs dies després de la presentació de la querella, Casinos de Catalunya comunicà a la Delegació d'Hisenda la seva intenció de fer una ampliació de la seva declaració de beneficis.

Sobre la base de tot això, avui la Fiscalia està investigant aquest tema; sobre la base de tot això, la Delegació d'Hisenda està investigant aquest tema; sobre la base de tot això, el mateix President Pujol va dir que estava disposat que s'investigués i s'aclarís aquest tema.

Fins i tot algú pot pensar avui que per què portem aquest tema si la querella està retirada. I he de dir que, amb relació a per què el senyor Sentís va presentar la querella, hi pot haver moltes hipòtesis. En tot cas, el senyor Sentís és una persona que ha ocupat un càrrec important, possiblement el càrrec més privilegiat dintre de la situació financera de Casinos, que, evidentment, se suposa que no és un irresponsable ni un desequilibrat, com fins i tot s'ha intentat dir. I què ha portat el senyor Sentís a posar la querella? Què l'hi va portar? Un intent de defensar-se d'alguna qüestió? Un intent d'aconseguir algun benefici? Simplement de fer justícia? Per què va vincular amb la seva querella persones que, d'alguna manera, estaven en l'àrea financera de Convergència Democràtica? Totes aquestes preguntes són de difícil contesta. Ara, jo crec que és de molt més difícil contesta per què ha retirat la querella. Ha retirat la querella perquè ha aconseguit els objectius que inicialment el van portar a plantejar-la? I, si els ha aconseguit, quins són? I, si no els ha aconseguit, per què l'ha retirada? En tot cas, aquí hi ha un munt d'interrogants sobre la taula que creiem —hi insisteixo: des del supòsit de total honestat de tothom, però amb la fermesa que aquest és un tema important, amb massa punts obscurs— que cal investigar.

I podríem discutir, i podríem tenir valoracions diferents so-

bre quin pot ser el treball de les comissions —fins i tot aquests dies ha estat en primer pla l'eficàcia de les comissions d'investigació. Ara bé: jo els ben asseguro que, si davant de fets com el que avui tractem aquí, si davant de fets com els que recentment s'han tractat a Madrid, els partits de l'oposició —i jo diria, més enllà dels partits de l'oposició, el conjunt de les forces parlamentàries— no demanéssim investigacions, esclariments, responsabilitats, si no féssim això, estic segur que podríem concloure que la democràcia està morta; que, no demanar responsabilitats, no demanar investigacions, això és propi d'un règim dictatorial; que, en un règim de llibertats, no només l'oposició, sinó totes les forces parlamentàries, no tenen el dret: tenen el deure que aquests fets que afecten tota la societat siguin aclarits.

I vull ja avançar alguns arguments en contra d'algunes de les raons que van determinar ja que aquesta comissió d'investigació tingués una primera via tancada ara fa un temps. Es va dir el 24 de gener que no calia utilitzar la via que es va utilitzar en aquell moment perquè el període de sessions començava aviat: en tot cas, la petició es va fer l'11 de gener i avui, 21 de febrer, s'està veient aquí.

En segon lloc, que hi havia una inconcreció de la petició: crec que, la concreció de la petició, he intentat explicar-la molt clara i estic segur que en el posicionament dels partits que donen suport a aquesta comissió d'investigació també es farà així.

Que no hi havia proves: home!, tenim indicis, tenim fets; si tinguéssim totes les proves no caldria cap comissió d'investigació, però intentar no fer una comissió d'investigació perquè no hi ha proves és tant com dir que mai existirà cap comissió d'investigació.

S'ha dit també que qui tingui alguna cosa a dir que vagi als jutjats: i aquesta és una filosofia, és una visió de la política que ve a dir que els polítics no en tenen, de responsabilitat política, perquè els jutjats és un deure i un dret de tots els ciutadans, però nosaltres diem que, des de la nostra concepció política, hi ha determinades actuacions que possiblement no seran delictes, però que són rebutjables i condemnables des de l'òptica política.

Hi ha hagut uns dos últims arguments —i vaig acabant. Primer argument, primer i segon argument —que, fins i tot, els he de dir que quan els vaig escoltar a la Comissió em van produir una certes esgarriances—, l'argument era dir que tot això era una campanya d'injúries i d'infàmies dels mitjans de comunicació i que qui preguntava o demanava explicacions d'això col·laborava amb aquesta campanya.

Hi va haver un segon argument en aquest mateix sentit, un judici d'intencions sobre per què demanem la comissió d'investigació, i s'ha dit: «Vostès volen degradar el Govern, vostès volen erosionar el Govern». I jo, d'alguna manera, demano en aquest debat que no en fem, de judicis d'intencions. El dia que a la Comissió es va dir això jo vaig estar a punt de fer un altre judici d'intencions, que hauria estat: «Vostès no volen la comissió d'investigació perquè no estan clares les coses». I no el vaig fer i no el faré, però demano que ningú en l'altre sentit faci judicis d'intencions.

Senyores i senyors diputats, voldria acabar la meua intervenció expressant una gran preocupació per la situació política actual catalana i espanyola, preocupació en relació amb el convenciment que tinc —que tenim— que avui la societat catalana, avui la societat espanyola, té menys confiança en els polí-

tics, té menys confiança en els partits polítics i té menys confiança i menys credibilitat en el mateix sistema democràtic, i això és perillós, això és perillosíssim. Quan milers d'homes i dones creuen que en aquest sistema tothom fa actuacions irregulars i qui no les fa és perquè no pot o és «tonto», el mateix sistema està en perill. Crec que en la votació d'avui tenim l'oportunitat de contribuir positivament o negativament a la recuperació d'una part de la credibilitat política.

És obvi que els digui que, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, del Partit Popular, del Grup Mixt, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana i del CDS, esperem que la votació d'aquesta Cambra sigui una contribució positiva a la recuperació de la credibilitat del mateix sistema polític.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. *(Pausa.)* Hi ha torn en contra? No havent-hi torn en contra, passem a la intervenció dels grups perquè manifestin la seva posició. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, com ha dit l'Illustre Diputat senyor Saura, fa un mes i mig un determinat mitjà de comunicació informava de la presentació d'una curiosa querella, posteriorment retirada, per part de l'antic director financer de Casinos de Catalunya contra el president d'aquesta societat, per presumpta apropiació indeguda de dos mil milions de pessetes, sis-cents dels quals haurien estat rebuts pel senyor Francesc Gordo, històric dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya, i pel senyor Albert Serra, funcionari administratiu d'aquest partit. Tot això, es denunciava al llarg dels anys 1986, 87, 88 i 89. Aquesta era la notícia.

El CDS va esperar quaranta-vuit hores sense prendre cap decisió sobre el particular, i ho va fer així per tal de donar als presumptament implicats la lògica oportunitat de defensar-se. No va aparèixer dins d'aquest termini als mitjans de comunicació cap desmentiment rotund ni per part de Convergència Democràtica de Catalunya ni dels senyors Gordo i Serra, almenys en els termes contundents que el tema hauria requerit, per la qual cosa vàrem sol·licitar la compareixença d'ambdós senyors davant la Comissió corresponent d'aquest Parlament.

Posteriorment —s'ha de dir— se'ns ha fet arribar tot un conjunt de documentació segons la qual el senyor Gordo s'exculpa de qualsevol relació personal amb Casinos de Catalunya, si bé manifestava haver mantingut relacions comercials amb la dita societat en la seva condició d'alt executiu de Ràdio Avui, Cadena 13, empresa aquesta íntimament relacionada també amb el senyor Serra i vinculada als dirigents del partit de Convergència Democràtica de Catalunya des de la seva fundació, com a conseqüència d'operacions de publicitat de l'esmentat mitjà. Així mateix, Convergència Democràtica de Catalunya va publicar una nota oficial manifestant no haver rebut cap quantitat procedent de persones o entitats esmentades en la informació abans esmentada.

Sobre la base d'aquestes informacions vàrem retirar la nostra sol·licitud de compareixença: d'aquesta forma manifestàvem la nostra creença que el tema, la seva resolució pel que fa a tot allò que he dit fins ara, havia de correspondre a les autoritats judicials. Però és evident que hi ha més. Paral·lelament, tres grups d'aquesta Cambra havien demanat la constitució d'una comis-

sió d'investigació sobre la temàtica de Casinos de Catalunya.

Una altra vegada, senyores diputades, senyors diputats, el tema del joc a Catalunya, en aquest cas concret el tema de casinos, tornava de forma directa o indirecta a ésser notícia d'escàndol. I tot això s'ha d'acabar: s'ha d'acabar d'una vegada per totes amb les sospites que envolten la qüestió del joc a Catalunya. El problema a hores d'ara ja no és tant que bona part dels diputats d'aquesta Cambra tinguem la sensació que hi ha aspectes relacionats amb el joc, i en particular amb els casinos, que voregen la legalitat jurídica i l'ètica política —que la tenim. El problema no és aquest, o no és només aquest: el problema és que aquesta sensació s'ha arrelat molt profundament a tota la ciutadania de Catalunya. I nosaltres, diputats del poble de Catalunya, tenim el deure moral, tenim el deure polític, tots, d'acabar amb aquestes sensacions que s'han arrelat a la ciutadania. Quan sorgeix el tema de Casinos, quan sorgeix el tema de Juan Guerra, quan es parla i s'ha tornat a parlar dels avals de la CARIC o de l'escàndol al joc al País Basc, no només resulta afectat el govern de torn: és tota la classe política, l'afectada, en una primera fase, i la democràcia possiblement després.

Des d'aquesta perspectiva, són d'agrair unes manifestacions públiques d'un alt dirigent d'un dels partits que donen suport al Consell Executiu, quan es va mostrar clarament disposat a donar suport a aquesta Comissió, ja que la transparència econòmica de Convergència Democràtica de Catalunya sortiria molt i molt enfortida de la investigació. (*Remor de veus.*)

Estem plenament d'acord amb aquest criteri, que estem convençuts que és el criteri de Convergència Democràtica de Catalunya. L'única cosa que ens ha estranyat és que no hagi estat la mateixa Convergència qui hagi sol·licitat la constitució d'aquesta comissió d'investigació. Sigui com sigui, el Centre Democràtic i Social donarà suport a la constitució d'aquesta comissió d'investigació.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, tornem a ser altre cop amb un escàndol relacionat amb el joc, amb el joc a Catalunya, i amb implicacions polítiques de les institucions nacionals de Catalunya. L'11 de gener d'enguany apareixia una notícia que ens deixava altre cop bocabadats, ens deixava alhora preocupats per les presumptes implicacions que sortien entre les institucions o el partit majoritari que dona suport al Govern de Catalunya: una querella contra el president de Casinos de Catalunya per presumpta apropiació indeguda de més de dos mil milions de pessetes, una part dels quals —s'afirmava en aquesta notícia— varen anar a parar a funcionaris de l'aparell de Convergència Democràtica de Catalunya, partit que governa el nostre país.

Ràpidament, el partit majoritari d'aquesta Cambra va denunciar i va desmentir aquestes afirmacions i, dies més tard, qui havia presentat la querella que va motivar aquest petit, o que motiva, de fet, aquest petit «casino-convergènciagate», si se'n pot dir, la va retirar estranyament.

Entremig, moltes dades, moltes dades, i massa dades precises per ser inventades, i, tot plegat, històries de joc brut.

Aquests són els fets que ens varen motivar a donar suport a

la petició d'una reunió urgent de la Diputació Permanent d'aquest Parlament per tal de constituir una comissió d'investigació que aclarís davant el poble de Catalunya aquestes greus acusacions. La Diputació Permanent va acordar traslladar el tema al període de sessions que hem iniciat amb aquest Ple. Llavors, en aquella reunió de la Diputació Permanent, va ser l'Illustre portaveu de la majoria, que va comunicar l'elaboració d'un informe ampli sobre les activitats de Casinos de Catalunya, i ens en felicitem i saludem aquesta iniciativa, però creiem que caldria anar molt més enllà que un informe que pugui presentar eventualment un dia el Govern.

No ha de quedar, al nostre entendre, cap dubte sobre les implicacions en escàndols de tipus financer de les institucions, o dels partits que configuren aquestes institucions. Precisament per refermar la innocència i les innocències, o aclarir culpabilitats, és que l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana va demanar immediatament —i ho torna a demanar avui— que es constitueixi aquesta comissió parlamentària d'investigació sobre aquest afer. És una qüestió, creiem, de credibilitat; és una qüestió que ajudaria molt a l'estabilitat política i democràtica del nostre país. Si no es tem res, no ha de fer por, senyors de la majoria, que hi hagi cap investigació.

Molts ciutadans catalans, cada cop més, tendeixen, per desgràcia, a desconfiar dels polítics pels afers de lucre personal o de lucre de partit. Massa sovint es generalitza i es diu que tots els polítics són iguals, volent dir —i no compartim pas aquestes paraules— que tots els polítics són iguals de corruptes o de *xanxulleros*. Si, com saben tots vostès, la dona del Cèsar no només ha de ser honrada, sinó que ho ha de semblar, què no passa quan es tracta del mateix Cèsar? Fóra una excellent ocasió, senyores diputades i senyors diputats, fóra una excellent ocasió de transparència en la política de Catalunya, com hauria estat també una excellent ocasió de transparència —haurà estat una ocasió perduda en la política espanyola— el debat de l'afer Juan Guerra; fóra, doncs, positiu, i una gran ocasió per aclarir aquests termes, que es constituís aquesta comissió d'investigació. O potser els poders a Madrid i a Barcelona cerquin i amaguin complicitats... Són preguntes que queden en el dubte de molts ciutadans, i per això nosaltres creiem que aquest «casino-convergènciagate», si no s'aclareix segur, si no s'aclareix segur, davant el poble de Catalunya, i no s'aprova aquesta comissió d'investigació, deixarà molts dubtes que poden revelar-se veritats inconfessables.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Sí. Des de l'escó, senyor President, per manifestar, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana i de la resta del Grup Mixt, que el nostre suport i petició per a la creació d'una comissió d'investigació sobre els casinos de Catalunya, que es fa amb un mes de retard, donat que no es va fer cas ni es van atendre les nostres peticions a la Diputació Permanent, es fonamenta únicament i exclusivament en el convenciment que el que cal és conèixer si hi ha alguna irregularitat en les concessions, o en l'ús que se n'ha fet, i més concretament en el seus rendiments, per esvair dubtes on n'hi hagi i restituir la credibilitat a qui se li hagi qüestionat, si va ser injustament, o bé demanar les responsabilitats que calguin, pel bon nom de la

màxima institució de Catalunya. Mai el nostre esperit i la nostra voluntat, en la petició que avui tractem, es basa en acusacions apriorístiques sobre uns fets no jutjats ni investigats, i dels quals habitualment en som coneixedors a través d'informacions que apareixen a la premsa, sinó que, tot al contrari, es tracta, com deia, d'aclarir aquestes informacions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, per fixar la seva posició, té la paraula l'Illustre diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és criteri del nostre Grup, que hem aplicat al llarg d'aquesta legislatura, que les comissions d'investigació parlamentàries siguin utilitzades amb extraordinària cura i prudència, perquè la seva proliferació excessiva conduiria, sens dubte, a la trivialització i a la pèrdua de la seva eficàcia. Per tant, l'única fonamentació, l'únic argument vàlid per crear un instrument parlamentari d'aquest tipus és que la gravetat de l'afer implicat així ho aconselli. I és obvi que en aquesta ocasió ens trobem amb un tema que constitueix un exemple clar de problema que demana la creació d'una comissió parlamentària. Quan en el curs d'una querella entre dos particulars surt la presumpta transferència d'una quantitat de diners del voltant de 600 milions de pessetes entre una societat que gaudeix d'una concessió de la Generalitat i militants destacats o funcionaris d'un dels partits que dona suport al Govern, ens trobem, òbviament, davant d'una situació que demana l'actuació d'aquest instrument parlamentari.

En aquest sentit, jo voldria fer referència a l'opinió d'un destacat diputat del Grup Socialista d'aquesta Cambra —i membre, per cert, del Comitè Executiu Federal del PSOE—, quan deia que, si és confirmada aquesta actuació, estaríem davant d'un fet tan greu que posaria en crisi la institució de govern de Catalunya. I més endavant afegia: «En cas de resultar certa l'acusació, aquest Govern i la majoria que li dona suport perderien tota legitimitat moral i política». Nosaltres coincidim amb aquestes apreciacions; sens dubte en un afer d'aquesta naturalesa el Partit Socialista és una font d'autoritat indiscutible, tenint com té darrera seu —privilegi del qual no gaudim altres grups polítics— un segle d'immaculada virginitat (*rialles*).

Però el Grup de la majoria ha de ser el primer interessat a aclarir aquest afer, perquè, com les senyores diputades i els senyors diputats de Convergència i Unió saben, vivim temps difícils i agitats, en què contínuament els mitjans de comunicació ens bombardegen amb notícies que cobreixen amb l'ombra del dubte l'honorabilitat de la classe política, en general, de la qual els diputats d'aquesta Cambra, tots, formem part. Per tant, són els partits amb responsabilitats de govern els primers que han de donar exemple i estar en qualsevol moment oberts i disposats perquè la seva actuació pública sigui objecte de control, d'examen i d'allò que podríem qualificar d'auditoria política.

I, si em permeten utilitzar un altre argument d'autoritat, aquesta és també l'opinió d'un militant bastant destacat de Convergència Democràtica, el seu President, quan deia que «és un tema que no ens fa cap tipus de por». I afegia: «No tenim cap inconvenient a tractar el tema de Casinos en el Parlament». He d'expressar la coincidència del nostre Grup amb l'opinió del President de Convergència i de la Generalitat, i, per tant, donat que en aquest cas és una de les poques afirmacions del President de la Generalitat dels darrers mesos que no ha estat rectifi-

cada immediatament el dia següent, crec que hem d'aprofitar aquesta ocasió i donar al President de la Generalitat aquesta satisfacció i aquest plaer, que, sens dubte, ens agrairà.

Per tant, el nostre Grup es congratula de l'àmplia coincidència que hi ha a la Cambra sobre la conveniència de crear aquesta comissió d'investigació: això ens dona l'oportunitat, aquí a Catalunya, de constituir-nos en paradigma i exemple, reconstituïnt el bloc constitucional, aquí, a casa nostra; en particular, això ens alegra, els rèprobes que trobem al costat dels justos. I, per tant, senyor President, senyores i senyors diputats, reiterar la satisfacció del nostre Grup per la imminent creació d'aquesta comissió d'investigació, i expressar el desig que tingui tot tipus d'èxits en la seva futura tasca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya... (*Remor de veus.*) Ja ho han fet, és veritat.

Grup parlamentari Socialista: el senyor Madueño té la paraula per fixar posició.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor de la constitució d'aquesta comissió d'investigació demanada per tres grups de la Cambra. Hi votarem a favor, però aquesta votació la realitzarem des d'un cert escepticisme que determina que no l'hàgim presentat, i, en canvi, nosaltres hi votarem a favor. I els explicaré les raons d'aquest escepticisme, però abans em permetran que els faci un petit recordatori dels fets i posicionaments que ens porten fins a la situació del dia d'avui.

El Grup Socialista va denunciar davant d'aquesta Cambra la irregular posada en marxa de les loteries catalanes, l'adjudicació a una empresa poc recomanable, que es deia Luditec, les fosques companyies que s'amagaven a paradisos fiscals de les illes del Canal, a Suïssa o a Panamà, l'adquisició de butlletes a sobrepreu, els socis i amics d'aquestes companyies encausats o pertanyents a les màfies del joc..., hem manifestat la necessitat de no renovar les concessions a Casinos de Catalunya, i, tot això, ho vam denunciar a l'interior i fora de la comissió d'investigació que es va crear la passada legislatura.

Vam denunciar, des del mateix moment de la creació d'aquella Comissió, que el Grup de la majoria tenia escrites les resolucions que va presentar al final d'aquella Comissió —ho vam dir el primer dia i ho vam ratificar l'últim—, que més que una comissió d'investigació allò va ser gairebé una comissió d'exculpació. Però els fets, que són tossuts... El nostre Grup va continuar denunciant la irregular posada en funcionament de les loteries i dels casinos, el Grup Socialista va demanar una vegada i una altra el trencament del contracte amb aquesta empresa que nosaltres hem qualificat d'impresentable, que es diu Luditec, i es va demanar que no es renovés tampoc el contracte amb Casinos de Catalunya, i, sobretot, vam demanar que es trenquessin les relacions amb el senyor Suqué, que té a les seves mans la majoria del joc a Catalunya —ho vam denunciar i ho continuarem denunciant, perquè creiem, nosaltres, que la relació amb aquesta empresa i amb aquest senyor omplen de vergonya el nostre país.

Però permetin-me també explicar-los els motius del nostre escepticisme en la creació d'aquesta comissió d'investigació. Aquest escepticisme té dues raons fonamentals: una genèrica i una de concreta. Una, que fa referència al funcionament de les

comissions d'investigació, d'acord amb les regles que imposa la majoria, i l'altra que fa referència a l'oportunitat de la constitució, en aquest precís moment, d'aquesta concreta comissió d'investigació.

Pel que fa a la primera, vull recordar que, en finalitzar les tasques de l'anterior comissió d'investigació, tots els grups — llevat del de la majoria, evidentment— vam condemnar i criticar les deplorables condicions de funcionament que Convergència va imposar en l'intent fallit, per cert, de transformar la comissió d'investigació en una comissió d'ocultació. Encara recordo les condicions pèssimes, imposades per la majoria als diputats, per poder arribar —i no només als diputats, sinó també als mitjans de comunicació—, per poder arribar a les conclusions finals: es va declarar secreta, es van citar menys de la mitat de les compareixences demanades, negativa a lliurar documentació, rebuig a la realització d'estudis i a les col·laboracions d'experts, forma inadequada de prendre declaracions, etcètera. Tot això ens va portar a fixar, com a primera de les conclusions socialistes, que les comissions creades, d'investigació, en el si d'aquesta Cambra, quan són creades en un parlament on té la majoria absoluta el grup que dona suport al govern i que tenen per objecte investigar actuacions de la mateixa administració, no són instruments adequats per assolir els seus objectius si no garanteixen la pràctica de totes les diligències que els grups parlamentaris sol·licitin, amb condicions adequades de temps i de mitjans, amb publicitat de les seves actuacions, i amb el mecanisme de presa de decisions que impedeixi la simple imposició de la voluntat del grup majoritari. Aquesta era la primera resolució del nostre posicionament davant la comissió d'investigació de la legislatura passada.

El que vam dir llavors té plena vigència avui: si no s'aconsegueix una revisió dràstica de les normes de funcionament de les comissions d'investigació, tindran una eficàcia reduïda per arribar al fons de l'investigat. Però també és veritat que l'eficàcia no és nul·la, perquè la veritat sobre les coses acaba sempre aflorant, malgrat els esforços que es facin per ocultar-la. Però també perquè no està clar que aquest sigui el moment més oportú, des del punt de vista de l'eficàcia, per crear aquesta comissió: si es presenta avui aquesta proposta és per la greu crisi que s'ha produït a Casinos de Catalunya, Inverama, crisi que es produeix en l'empresa que controla el joc —el joc de la Generalitat— a Catalunya, crisi provocada pel creuament de denúncies i querelles entre els propietaris i principals directius, acusacions mútues gravíssimes aparegudes a querelles i denúncies —entre d'altres coses, d'apropiació indeguda de fons, falsificació de documents mercantils, comptabilització de factures falses, ocultació de beneficis, frau a Hisenda, diners que s'han desviat a persones vinculades al partit del Govern, etcètera, etcètera. Tot això apareix en aquestes querelles, totes aquestes acusacions s'han traduït en la presentació recíproca de querelles, algunes d'elles retirades posteriorment, però una retirada produïda en un clima d'obscuritat i pacte subterrani que encara fa aixecar més sospites que una altra cosa.

La gravetat de les acusacions formulades públicament pel senyor Suqué contra el senyor Sentís o pel senyor Sentís contra el senyor Suqué són tan evidents, expressades de vegades amb tant de detall, hi ha relacionats tants talons, tants comptes, tantes factures i tants cobradors que s'ha fet inevitable la intervenció de l'autoritat judicial i també de l'autoritat fiscal i dels

inspectors d'hisenda. Potser hauria estat millor que la comissió d'investigació proposada hagués esperat encara un temps per constituir-se en espera de tenir uns resultats de la investigació judicial i fiscal; possiblement hauria estat més eficaç un cert temps seqüencial.

Aquestes són les raons del nostre escepticisme, però, en qualsevol cas, votarem, com hem dit al principi, a favor. Votarem a favor... sobretot per què? Perquè per a nosaltres aquesta comissió és la continuació d'aquella comissió d'investigació creada l'anterior legislatura i que va finalitzar les seves actuacions per decisió unilateral del Grup majoritari, sense haver pogut ni investigar ni disposar de la documentació, ni haver comparegut els principals implicats. El Grup majoritari va donar per tancat el procés, però l'allau de nova documentació va provocar que el 27 d'octubre de 1988 se sol·licités la creació d'una nova comissió d'investigació, demanada per tots els grups i negada per la majoria i l'abstenció del Grup Popular. Alguns dels arguments donats pel meu Grup per crear aquella comissió d'investigació i d'estudi sobre els casinos de Catalunya continuen essent vàlids en aquests moments.

Els fets actuals vénen a confirmar el que nosaltres sempre hem dit. Les amistats perilloses del senyor Suqué s'amplien: a més del grup cors, el senyor Paul Baron, Michel Tomi i altres implicats, el senyor Barrett i el senyor Toulorge, socis d'empreses pantalles situades a paradisos fiscals, el senyor Carpetaux, recentment processat a Suïssa..., ara el senyor Suqué ens diu que l'home de la seva major confiança en el negoci, el seu apoderat i director financer, el senyor Sentís, és de poc fiar; el senyor Sentís diu el mateix del senyor Suqué. Tant si té raó el senyor Suqué com el senyor Sentís, en el millor dels casos posen en evidència el descontrol total de l'empresa Casinos de Catalunya, i en el pitjor dels casos, si hem de fer cas de les querelles, malversació de fons, falsedat de documents, beneficis ocults, etcètera.

Serveixi com a mínim la comissió per ampliar la llista d'amistats perilloses del senyor Suqué i per deixar constància, una vegada més, del que resulta incomprensible i del que resulta inexplicable: que una empresa tan impresentable com és Inverama-Luditec compti i tingui a les seves mans el joc dependent de Catalunya. Senyors de la majoria: trenquin amb el senyor Suqué i les seves poc recomanables companyies i dignifiquem aquest país.

És per tot això que donarem suport a aquesta comissió d'investigació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per segona vegada en menys d'un mes pujo a la tribuna pública per posicionar el Grup de Convergència i Unió davant el mateix tema, tema que crec que valdria la pena explicar, perquè amb les moltíssimes coses que s'han dit s'hi ha fet molt poca referència: el tema que es pretén és crear una comissió d'investigació sobre la temàtica dels casinos de Catalunya. I aquí s'ha parlat de trenta mil coses, i, evidentment, necessitaria molta estona per poder anar replicant tot el que aquí s'ha dit.

Jo, el que voldria dir d'entrada és que al llarg d'ahir, i fins i tot avui, diputats que han presentat —o el seu grup ha presen-

tat— aquests textos, aquesta proposta, que avui han parlat, defensaven la seva oposició al transvasament de l'Ebre, a transvasaments de l'Ebre; jo, avui, m'oposo a transvasaments de més enllà de l'Ebre, perquè si a altres llocs hi ha situacions, hi ha problemes —i aquí se n'ha parlat— i històries centenàries de partits, tot això és molt legítim de parlar, però no aquí: això és més enllà de l'Ebre. Allà on sigui, a Andalusia, a Madrid, a Euskadi, a tot allà on s'ha dit, hi ha òrgans polítics que debaten i debaten o poden debatre el que vulguin; aquí nosaltres hem de debatre els problemes nostres, els temes de Catalunya, perquè el pitjor sucursalisme és el sucursalisme mental. Per això, limitem-nos al que ens trobem aquí.

Què és el que ens trobem aquí? Jo voldria agrair, per començar, al senyor Saura, el fet que avui sí que hagi estat concret. Perquè el senyor Saura deia: «És que hi va haver acusacions d'inconcreció». Oh, evidentment, perquè només cal que vostès llegeixin el *Diari de Sessions* corresponent al Ple de la Diputació Permanent i aleshores veuran les grans explicacions «vagueroses» i inconcretes que va fer el senyor Saura. I, per tant, doncs, la meua rèplica o posicionament va haver de ser molt genèric. Avui, jo li agraeixo que hagi tingut la valentia d'explicar què és el que es pretén, en nom d'aquests grups —tres grups, només—, amb aquesta petició de creació de la comissió d'investigació, temàtica casinos.

I el senyor Saura ha dit: «El tema central és el desviament de diners a Convergència Democràtica de Catalunya». Doncs això és el que hem de discutir. I a continuació ha parlat de tot un llarg reguitzell..., de la Llei del joc, del monopoli, de Luditec, de contractes..., que ha estat seguit per diversos oradors; fins i tot, cosa curiosa, en una proposta presentada l'11 o 12 —encara que porti data 12 de gener—, el senyor Saura ens ha fet, ha aprofitat una part de la seva explicació per parlar de l'intent fallit d'adquisició de Cadena 13, i algun altre diputat, el senyor del CDS..., perdó, el representant de l'Agrupació del CDS ha parlat, fins i tot, d'aval de la CARIC... Vull dir que aquí s'ha parlat de tot el diví i tot l'humà. El senyor Saura ha posat el dit a la llaga, i nosaltres, amb total transparència, no tenim cap inconvenient a posicionar-nos.

Perquè el senyor Saura ha dit: «És que hi ha hagut acusació d'una campanya orquestrada de premsa». Evidentment que no, aquí no hi ha cap campanya orquestrada de premsa! Què ha passat, què és tot el que ha passat i res més que el que ha passat? I se n'ha parlat de forma que..., jo diria —suaument, per no ser cridat a l'ordre—, amb una inexactitud total, una gran quantitat d'inexactituds —per no dir coses més gruixudes— total. Tot el que hi ha hagut és que un dia, un diari va publicar una informació, un reportatge. Què és això? Exactament, l'11 de gener un diari deia: «Casinos de Catalunya, acusada de desviar dinero negro hacia Convergència» —portada. I a l'interior: «Funcionarios de Convergència recibieron dinero negro de Casinos de Catalunya, denuncia su ex-director financiero». I a la pàgina següent —perquè era un reportatge molt extens, sense cap base, evidentment, però molt extens— deia: «Arturo Suqué afirma que es el querellante quien se ha apropiado de dinero de Casinos de Catalunya». I això és tot el que hi ha.

L'endemà —i, d'això, aquí no se n'ha parlat—, la premsa deia: «Vicente Baldó, advocat de l'ex-director financer de Casinos de Catalunya, Jaume Sentís, va manifestar ahir que el text de la querella presentada pel seu client contra el president

d'aquesta empresa», etcètera, «no fa cap referència a un presumpte transvasament de diner negre a Convergència Democràtica de Catalunya». I diu: «L'advocat Baldó va assenyalar ahir, en declaracions a Radio Nacional de España, que a la querella no es fa cap menció, ni directa ni indirecta, que els diners hagin anat a un partit polític concret». El mateix advocat va enviar ahir una petició de rectificació a aquest diari al qual em referia abans en què es diu: «No es fa expressament ni implícitament cap al·lusió que l'esmentat partit polític hagi rebut totalment o parcialment...», etcètera, «i que el cas es refereix només a un litigi de naturalesa criminal entre dos ciutadans». Aleshores diuen: «S'ha d'aclarir, s'ha de puntualitzar, no s'ha contestat rotundament». Perdonin, senyores i senyors diputats: Convergència Democràtica de Catalunya, el partit afectat, va fer immediatament —publicat a la premsa el dia 12 de gener: per tant, el mateix dia 11, i abans d'entrar la petició d'aquests tres grups— una llarga i detallada nota de rotund desmentiment i d'acusació de falsedat del tema, i jo, amb la solemnitat que crec que hem de tenir, ara, davant de tots vostès, representants del poble de Catalunya, voldria, encara que només fos breument, llegir el paràgraf essencial, que és en el qual Convergència Democràtica de Catalunya manifestava i manifesta «que no ha rebut mai cap quantitat, ni en forma de taló, xec bancari o diner efectiu, que tingui com a procedència cap de les persones o entitats esmentades en la informació: no les ha rebut directament ni per persona interposada, i, per tant, qualsevol informació en sentit contrari falta igualment a la veritat».

Després, què ha passat? Hi ha hagut, lògicament, davant la presentació de querelles mútues, unes actuacions —concretament, al Jutjat número 6. El Jutjat va demanar documentació al primer querellant, justificativa d'algunes de les afirmacions que es feien, i la resposta ha estat o va ser la retirada. Aleshores, precisament, en això, el senyor Saura després ens demanava que no es fessin judicis d'intencions, i ell s'ha lliurat tota l'estona a fer judicis d'intencions sobre per què s'havia arribat a aquesta querella, i no només el senyor Saura, amb perdó, sinó tota una altra sèrie de senyors diputats que, en honor a la brevetat, no diré.

Posteriorment —i em referiré a una informació de la premsa d'avui, d'un diari, un altre diari d'avui—, malgrat aquesta retirada de querella, la Fiscalia ha continuat fent diligències, la Jutgessa encarregada provisionalment —o en funcions— d'aquest Jutjat continua les activitats, el poder judicial actua com ha d'actuar, i això, a nosaltres, al Grup parlamentari de Convergència i Unió, ens dóna satisfacció, ens dóna confiança, seguretat i tranquil·litat. I això és tot el que hi ha sobre aquest tema.

Ara bé, anem a totes les altres..., aquest reguitzell, aquest conglomerat d'actuacions, d'activitats a l'entorn de Casinos. Perquè, en definitiva, se'ns deia —i avui, almenys, s'ha tingut l'honorabilitat també d'explicar exactament què és el que es volia—, es parlava de Casinos, i molts altres senyores i senyors diputats que han intervingut han fet referència a temes de Casinos. Aleshores, jo voldria recordar l'oferiment que, en nom de Convergència i Unió, vaig fer a la Diputació Permanent. Vaig dir: «Davant de tota aquesta inconcreció, si el que es vol és analitzar —i s'ha dit per aquí— la situació jurídica, els problemes de funcionament —s'ha parlat dels monopolis, dels beneficis, etcètera, de Casinos—, analitzem-ho, parlem-ne: per a això no cal cap comissió d'investigació». I nosaltres —concretament, jo

mateix— vam oferir a tots vostès, a tots els grups de la Cambra, la possibilitat de, conjuntament, demanar un informe exhaustiu a qui ho coneix de primera mà, que és el Govern, que ha concedit les llicències d'explotació de casinos, que ens lliurés un informe, i sobre aquest informe fer un debat, aquí mateix, amb tots els ets i uts, amb resolucions. I aleshores, aquí, hi ha aquest debat polític que es volia dir.

Amb sorpresa meva, davant —em semblà— d'aquest gran interès, cap dels grups ni agrupacions de la Cambra no es va acostar a fer aquesta proposta conjunta i per això fa més de dues setmanes, el dia 5 de febrer, el nostre Grup va presentar una proposició no de llei que instava el Govern que, en el termini màxim de trenta dies, fes arribar aquest informe. Aleshores, si vostès volen, farem..., si és que a vostès els interessa el tema Casinos, no erosionar el Govern, no parlar de tots aquests altres temes, no tornar a ressuscitar la investigació dels jocs gestionats per l'EAJA, el tema de la Comissió de l'any 87, Luditec —tot això no té res a veure amb la qüestió que, aparentment, en la segona part de la motivació d'aquest conjunt de grups es feia—, doncs, fem-ho.

Jo vaig tenir una alegria quan l'altre dia em van dir: «Els tres grups que han presentat» —que havien presentat i que avui han substanciat en aquest Ple— «la comissió d'investigació, doncs, demanen un debat». I després em van dir: «I el Grup Socialista també s'hi ha afegit». Ah! La sorpresa meva i el desencís va ser quan el tema de debat havia de ser la política territorial —per tant, cap relació una cosa amb l'altra.

Aleshores, aleshores, passem a comissions d'investigació, perquè aquí s'ha parlat de comissions d'investigació. Molt bé: comissions d'investigació. Jo diria que el senyor Madueño no és massoquista i, com que jo no sóc sàdic, no el voldria martiritzar explicant les moltes i ben fonamentades raons amb què en altres indrets el seu grup ideològic, el PSOE, justifica la necessitat de crear comissions d'investigació, però... Per tant, no llegiré —perquè em semblen molt correctes, però no ho faré— les manifestacions —no de fa gaires dies ni de fa anys, sinó de la setmana passada— del Diputat senyor Bevia Pastor en el Congrés de Diputats —*Diari de Sessions* número 14, plana 511 i següents—; l'únic que jo diré és que em congratula la posició del Grup Socialista perquè posa en evidència la coherència..., la nostra coherència, òbviament, perquè el Grup de Convergència i Unió, aquí, allà i on sigui, sempre tenim el mateix posicionament de línia política, tant ideològica, en el sentit de la moderació i de la governabilitat, com en l'actuació pràctica, en el sentit d'obtenir, per a Catalunya i les seves institucions, tot allò que sigui possible.

Per tant, no parlem d'arguments de fora: parlem dels nostres arguments. Vostès saben —o ho haurien de saber—, senyores i senyors diputats, que en el nostre Parlament, al llarg d'aquests pràcticament deu anys d'activitat, hem creat o vam crear nou comissions d'investigacions. D'aquestes nou comissions d'investigació, la tercera part ni va arribar mai a funcionar o no van arribar a port. De les altres..., jo que n'he estat, de la meitat d'elles, o sia d'un altre terç, membre secretari o president, puc parlar amb fonament de causa del funcionament de les comissions d'investigació, i, aleshores, jo diria que només en un cas es va treballar a plena satisfacció de tots els grups, que és la comissió d'investigació que vam fer..., la número 7, l'any 86, sobre maltractaments infligits als menors; a totes les altres, si

vostès ho repassen, veuran que tots els grups, uns o els altres..., i s'hi van fer vots particulars i hi va haver disconformitats, perquè es creia que no s'havia investigat correctament. I no insistiré més en aquest tema perquè aquí, especialment per part del Grup Socialista, i el mateix senyor Saura ha parlat d'ara reobrir el tema, s'ha tornat a replantejar —com si no haguéssim investigat res de forma exhaustiva i total i a satisfacció de tothom—, el tema dels jocs gestionats per l'EAJA, la Comissió de l'any 87.

I encara voldria dir una altra cosa: les comissions... o la comissió, si vostès ho repassen, que menys resultat va donar, menys clarificació va produir, era precisament aquella comissió en què intervenia el poder judicial, perquè, com és lògic, en un sistema de divisió, de separació de poder, el poder judicial també és zelós de les seves facultats —em refereixo a la Comissió..., a la segona comissió que vam crear, de l'assalt i el segrest al Banc Central. Jo m'estimo molt el Parlament i, per tant, m'abstindré molt de qualificar d'una manera molt forta les conclusions, però les senyores i els senyors diputats que ja ho eren en aquella època em sembla que convindran amb mi que aquesta comissió va arribar a uns resultats molt insatisfactoris, molt dolents, per manca de col·laboració, per manca de participació —no ja del poder judicial, fins i tot de la policia judicial—, ens vam desviar totalment —repassin les conclusions— i vam arribar a unes conclusions que podríem considerar, doncs, gairebé monstruoses.

Per acabar: és que amb això vull dir que no tenen utilitat les comissions d'investigació? Oh, i tant, que en tenen! En tenen per a qui les proposa, com un mecanisme, si volen, de control, d'erosió política. Perquè aquí és el que hi ha hagut: aquest no és més que un intent d'erosionar la nostra força política. Un cas ben concret —tornem a temes de política territorial—: el Grup d'Iniciativa per Catalunya va presentar una interpellació d'urgència sobre aquest tema i l'ha retirada. Per què l'ha retirada? Perquè ha considerat que podia ser més útil potencialment, per a la seva alternativa i el seu desig d'erosionar el nostre Govern, presentar avui una altra interpellació d'urgència sobre un altre tema: el tema dels abocats. Jo crec, sincerament, que si vostès ahir haguessin trobat un altre tema que els hagués semblat més rendible políticament per a la seva opció, haurien retirat això. Per tant, a vostès, els interessa Casinos? No. Els interessen els abocats? No. A vostès —i és legítim—, els interessa erosionar el Govern.

Aleshores, conclusió... És clar, diuen: «Oh, és clar, diran que sí, diran que sí». Ens ho ha dit algun altre sector ideològic de la Cambra: «Estem d'acord amb el President de la Generalitat, que diu que no li fa por tractar el tema dels casinos al Parlament». Naturalment! A nosaltres, tampoc: per això hem ofert fer el debat sobre aquesta qüestió. Si es diu que no —com direm, lògicament, amb tot el que he explicat—, vostès diran: «És clar, amaguen; no preguntem res, no diem res, però és clar, hi ha indicis, vostès amaguen...». I si diem que sí faran exactament igual, perquè s'ha vist ja per endavant el que ens ha explicat el senyor Madueño, la crítica retroactiva de tot allò que, exhaustivament, es va investigar a la Comissió del Joc.

I, doncs, ja que el senyor Madueño diu que no, doncs m'adreçaré a un altre grup que potser no té tanta història com el Grup del PSOE, però també té la seva història, i aleshores jo els voldria recordar que un diputat que també suposo que recorda-

ran, ja que el President de la Generalitat és un diputat d'aquest Parlament, doncs, hi ha un altre diputat que vostès també recordaran, que es diu senyor Aznar, que fa cinc anys, l'any 85, dubtava de l'eficàcia de les comissions d'investigació perquè, deia..., «cuya composición tenía que reflejar lógicamente la proporcionalidad de la representación de los distintos grupos de la Cámara: ¿qué garantía de objetividad tiene una comisión de investigación con mayoría aplastante de un partido? ¿Acaso es serio en general que los propios investigadores se investiguen?» És clar, aleshores, aleshores, si nosaltres, per aquest afany, diguem-ne, per una ingenuïtat política, que és el que vam fer amb la Comissió del Joc, perquè es veiés claríssimament... I per a què ha servit? Perquè ara vostès, al cap de tres dies, tornin a dir el mateix, com si no hagués passat res, com si no s'hagués clarificat res. Per tant, sabem que, si nosaltres diguéssim que sí, immediatament tots i cadascun de vostès, quan els convingués, dirien: «Oh, és clar, la majoria prepotent no deixa investigar!»

Per tant, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, m'imagino que no els estranyarà que el nostre Grup, amb plena satisfacció i amb plena consciència, no voti favorablement i voti en contra aquesta proposta de creació d'una comissió d'investigació que, formalment, és per tractar, segons se'ns ha dit, la temàtica de casinos de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Sí, el senyor Saura, per què vol la paraula?

El Sr. SAURA: Senyor President, vull demanar la paraula, d'acord amb l'article 65, per al·lusions, per dos temes. El primer és: el senyor Escudé ha dit...

El Sr. PRESIDENT: No, per al·lusions no, eh? En tot cas, per contradiccions, eh? No ha estat alludit personalment, sinó la posició...

El Sr. SAURA: Sí. No, senyor President. He estat alludit personalment. El senyor Escudé ha dit: «Avui, almenys, el senyor Saura ha tingut l'honorabilitat de dir això». Això pressuposa que no vaig tenir honorabilitat a la Comissió, i es pot llegir..., i, per tant, demano que això es retiri: la mateixa honorabilitat avui que a la Comissió —aquesta, per al·lusions.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, jo crec que aquest era un terme laudatori per a l'actuació del senyor Saura. Ara, si considera que és ofensiu, el retiro, de la mateixa manera que ell sempre diu que no posa en dubte l'honorabilitat de Convergència Democràtica de Catalunya, però a continuació fa insinuacions i indicis i preguntes tantes com vulgui. Per tant, senyor Saura, estigui tranquil —ho retiro—, que no he tingut mai, per altra banda, cap dubte, sobre l'honorabilitat ni de vostè com a persona ni del seu Grup parlamentari, com crec que al llarg de bastants anys n'he donat mostres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Ara vol continuar?

El Sr. SAURA: Sí, per contradiccions, dos temes més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Li dono un minut per cada tema.

El Sr. SAURA: Molt bé.

En primer lloc, la primera contradicció és que jo he dit que el motiu era la querella. El senyor Escudé ha dit que no, que la querella no, que el motiu és la informació d'un diari. És a dir: el

motiu és la querella, no és cap informació de diari.

I el segon tema és: jo no he fet cap judici d'intencions, ni un: he dit que hi havia indicis i fets que podien pressuposar finançament irregular de Convergència Democràtica i que per això nosaltres demanàvem la comissió d'investigació. Però el que trobo que és del tot inqualificable és que el senyor Escudé digui que el nostre Grup no té cap interès en els abocats, que no té cap interès en els casinos (*remor de veus*), i que l'únic...

El Sr. PRESIDENT: No faci rèplica, eh?

El Sr. SAURA: No estic fent rèplica... (*remor de veus*), tot i que crec que en debats com avui es demostra que tenim un reglament en què no es replica i que un tema com aquest no es pot debatre. Però, tot i així, el que estic dient és que és inacceptable que un membre del..., el portaveu de la majoria intenti dir que el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya no té cap interès en temes socials que estem defensant honestament. I, per tant, també demano que es retirin les expressions que el Grup parlamentari d'Iniciativa no té interès per abocats, no té interès per casinos, i que l'únic que intenta és degradar un altre partit polític. I, en aquest sentit, també demano una rectificació pública en aquests moments. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... (*L'I. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.*) El senyor Vidal-Quadras també... Per què ha demanat la paraula?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Demano la paraula, senyor President... (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, encara no he dit res! (*Rialles.*)

Senyor President, demano la paraula en virtut de l'article 67.3, per contradiccions: l'Illustre portaveu de la majoria ha dit, des de la tribuna, que el nostre Grup havia demanat una comissió d'investigació sobre la temàtica general de casinos. Per tant, em considero contradit i demano la paraula per aclarir aquesta presumpta contradicció.

El Sr. PRESIDENT: Per contradicció té dos minuts, però no faci un torn de rèplica, eh?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No era la meva intenció, senyor President.

Senyor Escudé, en la nostra intervenció ha quedat claríssim que el que demanàvem era una comissió d'investigació que aclarís la presumpta —he dit— transparència de fons d'una societat concessionària de la Generalitat cap a destacats —he dit— militants, funcionaris, de Convergència Democràtica de Catalunya. En cap moment de la nostra intervenció, del Grup Popular, no s'ha demanat una comissió d'investigació sobre la temàtica general de casinos. És més: hem estat especialment curosos a limitar exactament l'àmbit pel qual demanàvem la comissió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras.

Senyor Escudé...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. No és ni per contradiccions ni per al·lusions, és per a una precisió tècnica. Si té raó el senyor Vidal-Quadras, aleshores jo demanaria als serveis administratius de la Cambra per què al nostre Grup i a mi personalment em passaven un escrit entre les signatures del qual hi ha la del senyor Aleix Vidal-Quadras, portaveu del Grup Popular, que parla de la proposta de constitució d'una comissió d'investigació sobre la temàtica dels casinos de Catalunya; si hi ha un altre escrit, doncs, que ens l'ensenyin, i en podríem parlar en un altre moment.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor... Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Ribó demana per parlar.*) Senyor Ribó, per què demana la paraula?

El Sr. RIBÓ: Senyor President, l'article 66.2 del nostre Reglament diu que «qualsevol diputat també pot demanar durant la discussió o abans de votar» —que és el moment en què estem— «que es llegeixin les normes dels documents que creurà conduents a il·lustració de les matèries de què tracti». Demano al President que faci fer la lectura de l'article 48 del Reglament d'aquesta Cambra, que defineix què és una comissió d'investigació, atès que el senyor Escudé ha dit que les comissions d'investigació només serveixen per erosionar el Govern.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari procedirà a llegir aquest article per il·lustrar les senyores diputades i els senyors diputats. (*Remor de veus.*)

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Article 48, punt 1.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «El Ple del Parlament, a proposta de la Mesa, de dos grups parlamentaris, de la cinquena part dels membres del Parlament, o del Consell Executiu, pot acordar la creació d'una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic.

»Segon. Les comissions d'investigació han d'elaborar un pla de treball, poden nomenar ponències d'entre els seus membres i poden requerir, a través del President del Parlament, qualsevol persona perquè hi presti declaració.

»Tercer. Les conclusions d'aquestes comissions d'investigació han de reflectir-se en un dictamen que ha de ser discutit pel Ple del Parlament. El President té la facultat d'ordenar el debat, de concedir la paraula i de fixar el temps de les diferents intervencions.

»Quart. Les conclusions aprovades pel Ple del Parlament han de ser comunicades al Consell Executiu, sens perjudici que la Mesa del Parlament —si ho considera convenient— també les comuniqui al Ministeri Fiscal.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Aquesta Presidència ha de comunicar que els serveis de la Cambra han publicat l'únic escrit entrat, que diu el següent: «A la Mesa del Parlament. Els Grups parlamentaris sotassignants demanen la constitució d'una comissió d'investigació sobre la temàtica dels casinos de Catalunya, d'acord amb l'article 85 del Reglament de la Cambra. Palau del Parlament, 18 de gener de 1990. Joan Saura i Laporta, Portaveu del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; Aleix Vidal-Quadras, Portaveu del Grup parlamentari Popular, i Celestino Sánchez Ramos, Portaveu del Grup Mixt.»

Bé, acabat el debat, se sotmet a la votació la proposta de constitució d'aquesta Comissió.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta de constitució d'aquesta Comissió ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Algun grup demana explicació de vot? (*Pausa.*)

Doncs, passem al sisè punt de l'ordre del dia. Sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el dret a l'autodeterminació de la nació catalana, formulada pel Diputat Il·lustre senyor Àngel Colom, de l'Agrupació parlamentària

d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència.

Interpellació al Consell Executiu en relació amb la Resolució 98/III del Parlament, sobre el Dret d'Autodeterminació de la Nació Catalana

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, el dia 12 del proppassat mes de desembre la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local d'aquesta Cambra adoptava la Resolució 98/III del Parlament de Catalunya, sobre el Dret a l'Autodeterminació de la Nació Catalana. Una resolució, com deia una articulista recentment, que ha descriminalitzat i ha desmarginalitzat el mateix terme d'«autodeterminació», que ha marcat un punt i un apart en la política catalana, que ha evidenciat contradiccions, que ha traït el subconscient de més d'un programa i de més d'un polític; una resolució que tanca un capítol i passa pàgina, deia la mateixa articulista, quan afirmava, taxativa, després, que el que ha passat i el que s'ha dit obliguen, inevitablement, a parlar d'una altra realitat després de la bomba. Una resolució del Parlament que ha provocat un dels debats polítics d'alçada més importants després de la dictadura, un debat estès arreu de Catalunya, al conjunt de l'actual Estat espanyol i fins i tot en altres països de l'Europa comunitària. Una resolució que, fins avui, ha merescut el suport, per acords oficials dels seus òrgans de govern, de cent trenta-tres municipis catalans —entre ells, quinze capitals de comarca, cinc consells comarcals, dues diputacions, les tres universitats de Catalunya, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i centenars d'associacions cíviques i socio-polítiques del nostre país. Fins i tot, aquest referendament per la base a l'entorn de l'autodeterminació que s'està produint —i tot evidencia que continuarà produint-se, malgrat intents del Molt Honorable President de la Generalitat, del Govern espanyol i d'algun altre partit perquè s'acabi—, té l'impuls o l'acord de partits que en aquesta Cambra van votar que no, o que van fer «mutis per Espanya», o que no se sap ben bé què van votar. (*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Avui substancio davant d'aquest Ple del Parlament una interpellació dirigida, en tant que cap del Govern, al Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, senyor Jordi Pujol —que no hi és per respondre-la, com ja ho ha anunciat abans d'aquest Ple—, per analitzar i valorar el seu capteniment durant els darrers dos mesos en relació amb aquest acord de la Cambra.

El dia 7 de gener d'enguany, en unes declaracions exclusives que publicava un mitjà escrit de Barcelona —unes declaracions tan exclusives que el mateix President de la Generalitat ha reconegut que, preguntes i respostes, les havia elaborat íntegrament ell mateix, que és una manera ben curiosa d'elaborar una entrevista—, el senyor Jordi Pujol començava, en aquestes declaracions del 7 de gener, sense embuts —i tradueixo de l'espanyol—, dient: «Precisem, precisem: no va ser una resolució sobre l'autodeterminació, sinó sobre el dret de Catalunya a incrementar el seu autogovern». Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, Honorable Conseller, el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament titula clarament «Resolució 98/III del

Parlament de Catalunya, sobre el Dret a l'Autodeterminació de la Nació Catalana». En què quedem, Honorable Conseller? Els acords del Parlament són els que apareixen escrits en el *Diari de Sessions* o bé són els que després ens interpreta el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya?

Tota l'autoentrevista constitueix un defecte greu, al nostre entendre, del comportament polític i institucional: la ingerència, a més de la tergiversació del poder executiu damunt del legislatiu. I creiem que el respecte a la divisió de poders és l'abecé de tot comportament polític institucional. Aquest posicionament polític del Molt Honorable President de la Generalitat seria perfectament legítim si no manipulés en tot moment de l'entrevista la voluntat del legislador i l'acord final sobre l'autodeterminació, pres per aquesta Cambra el dia 12 de desembre.

Per aclarir-nos, Honorable Conseller, vostè sap tan bé com el diputat que li parla i que els parla que la Resolució del Parlament no parlava de posicionaments sobre l'autonomia o sobre la independència: només —i només— acordava i manifestava la no-renúncia al dret a l'autodeterminació del nostre poble, dret immanent, dret permanent, dret imprescriptible de tot poble. L'autoentrevista —gentilment publicada— a la qual em refereixo, de tota manera, encara mantenia una clàssica..., aquella clàssica ambigüitat nacional que ha caracteritzat des de sempre el pujolisme, perquè més endavant afirmava que tots els pobles tenen, en teoria, el dret a l'autodeterminació. Ambigüitat que un mes més tard ja desapareixeria definitivament en unes altres declaracions, aquesta vegada fetes en un país de luxe, molt lluny d'aquest Parlament, on, en tot cas, les havia d'haver fet el Molt Honorable President.

Efectivament, a Washington, responent potser al Ministre espanyol senyor Almunia, que pocs dies abans, que pocs dies abans havia manifestat que esperava que el President Pujol digués públicament allò que «nos traslada en privado», Jordi Pujol, comportant-se altre cop més com a president del partit, del seu partit, que no pas com a President de Catalunya, sorprenia a molts, desconcertava i desencisava a d'altres, i d'una manera particular —i em consta, i ens consta— a persones dels seus mateixos rengles polítics, i irritava molts ciutadans catalans quan declarava —i això són transcripcions dels mitjans d'informació catalans que van seguir-lo en el seu viatge als Estats Units, perquè, evidentment, no tenim cap descripció feta *in situ*, gravada, però declarava, segons tots els mitjans de comunicació— que «potser no fou correcta la terminologia del que el Parlament va aprovar, ja que certament, i a efectes pràctics, d'acord amb el criteri de les Nacions Unides, quan es parla d'autodeterminació, vol significar independència». I, més endavant, també precisava que, «en el nostre cas, es volia dir» —interpretava, per tant—, «es volia dir només defensar la identitat catalana, però, això sí, dins del conjunt d'Espanya». I encara més tard matisava o introduïa que «volem estar integrats en la unitat espanyola», com a fruit del que havia dit aquesta Resolució del Parlament.

Si el President fos aquí, avui, li podríem dir —no podem, però li ho dic al Molt Honorable Conseller que em respondrà, i li demano que li ho transmeti—: «Felicitats, senyor Pujol, perquè finalment ha definit la seva línia estratègica nacional quant a la qüestió nacional: el seu concepte de nacionalisme, tants anys venut, i que tanta gent de bona fe havia cregut, ara queda suficientment clar». Diu: «Volem estar» —se suposa que vostès, naturalment—, «volem estar integrats en la unitat espanyola».

Senyors del Govern, s'han acabat les ambigüitats que tantes vegades havíem denunciat. Aquestes particulars maneres de ser nacionalista, entenem que no caben en el rigor de cap diccionari. Podem parlar, definitivament, que el seu Govern, i la coalició que li dóna suport, ha entrat ja oficialment i pública en la via de la tradició camboniana, del regionalisme —ben entès, això sí. I és legítim, i és absolutament legítim, però en tot cas —i aquest és el motiu central de la interpellació— això no els legitima per tergiversar els acords d'aquest Parlament, falsejar o ensarronar amb l'objectiu de confondre l'opinió pública, que ha viscut de prop el debat i les repercussions subsegüents a l'esmentat acord del Parlament sobre l'autodeterminació.

El punt segon de la Resolució del Parlament de Catalunya sobre el dret a l'autodeterminació de la nació catalana diu textualment: «El Parlament de Catalunya —dos— manifesta que l'acatament del marc institucional vigent, resultat del procés de transició política des de la dictadura a la democràcia, no significa la renúncia del poble català al dret a l'autodeterminació, tal com estableixen els principis dels organismes internacionals i es dedueix del preàmbul de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979».

Senyors del Govern, diu «tal com estableixen els principis dels organismes internacionals», i aquests principis conformen —això, ho diu, o ho pot dir, qualsevol, a partir dels relators especials de les Nacions Unides, i els que han intervingut al llarg de les últimes dècades en els processos de descolonització—, aquests principis conformen el cos jurídic de la Carta Fundacional de l'ONU, la Declaració Universal dels Drets Humans, els pactes interstats subsegüents. I s'emparen jurídicament en les Resolucions 1514 i 2625 de l'Assemblea General de les Nacions Unides, sobre la independència dels països i pobles colonials i sobre la declaració dels principis del dret internacional, respectivament. I, a més, encara, en molts altres instruments internacionals actuals que han permès superar la clàssica dicotomia entre els drets individuals i els drets col·lectius.

El cas de Catalunya ja va ser presentat a l'inici mateix de les Nacions Unides a la conferència sobre organització internacional tinguda l'abril del 1945 a San Francisco —Califòrnia—, en el que es coneix com l'«apel·lació a les Nacions Unides», presentada pel Consell Nacional Català, que s'havia format a l'exili. L'apel·lació deia, en un dels seus apartats: «El conflicte entre Catalunya i Espanya, com qualsevol altre problema entre una nacionalitat oprimida i el seu opressor, sempre ha estat un problema de natura internacional. El de Catalunya no és un problema espanyol, sinó que és un problema europeu. Classificar la qüestió catalana entre els problemes interns de l'Estat espanyol és nomenar l'opressor de Catalunya únic jutge jurat en una causa en què el jutge és part.»

L'ex-President del Parlament de Catalunya, el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, afirmava, en la introducció a una edició —posterior, òbviament— d'aquesta apel·lació a les Nacions Unides: «Si en un futur més o menys llunyà una clarícia d'esperança torna a aparèixer en una Europa unida o allí on sigui, cal que Catalunya, si no ha recuperat ja la seva llibertat per altres vies, plantegi altre cop el seu problema. Els tres patriotes que fa gairebé quaranta anys van intentar fer-ho a San Francisco, ens han deixat, amb la seva apel·lació, un antecedent i un exemple.» Els vents d'Europa del 45 no ens foren favorables; no ho eren tampoc fa uns anys i, en canvi, el senyor Pujol i el

seu partit s'havien omplert la boca de "visques" a una Catalunya lliure, i ara que els vents de llibertat d'una Europa que canvia vertiginosament ens poden ser favorables es produeixen les clarificacions d'aquelles ambigüitats, per la via de la renúncia i de la claudicació.

Acabo ja, senyor President, i vull preguntar-li, Honorable Conseller, honorables senyors del Govern: d'acord amb el que va aprovar aquest Parlament el passat dia 12 de desembre, dret a l'autodeterminació... o bé submissió al dret de conquesta? Després de Washington, hi ha hagut alguna complicitat que n'ha quedat ben ressentida. I voldria acabar, just avui que fa cinc anys de la mort del poeta Espriu, per dir-ho en paraules d'aquest poeta: que el nostre poble ha de decidir-se finalment a ser, a casa nostra, «no gos mesell, sinó l'únic senyor». Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Molt Honorable senyor President del Parlament, senyores i senyors diputats... El senyor Colom, en la seva interpellació, demana —com és de rigor en tota interpellació— quin és el capteniment del..., ell diu del Molt Honorable President, però, com que les interpellacions són dirigides al Govern, doncs, jo suposo que és del Molt Honorable President i del Govern, i així ho ha dit en la seva pregunta final.

El nostre capteniment —i em sembla que no pot ser d'altre— serà el següent: el respecte a la Resolució del Parlament. No dic cap novetat: les resolucions del Parlament s'han de respectar. I, de passada, li recordo —perquè no semblava clar en la seva intervenció— que aquesta Resolució va ser votada en Comissió gràcies als vots de Convergència i Unió, i d'aquí, tota la polèmica. El senyor Colom, en aquella Comissió, estava sol, en nom del seu partit, substituint el senyor Carod. Li ho dic perquè sembla que ell, en aquests moments, digui: «Nosaltres som els que vam fer avançar això». Bé, per bé o per mal, ho van fer avançar els vots de Convergència i Unió. Primer aclariment. (*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

La segona norma de capteniment del Govern de la Generalitat serà —i ho diu també la Resolució— l'acatament a la Constitució i a l'Estatut. I amb això lliguen les declaracions del Molt Honorable President de la Generalitat al diari *La Vanguardia*, a les quals feia referència el senyor Colom.

I, en el pla de la nostra acció de govern, serà l'aprofundiment de l'autonomia i la consolidació de l'autogovern dins del que ha estat la nostra línia: les resolucions dels congressos dels partits que donen suport al Govern i, sobretot, el nostre programa electoral i el compromís que tenim amb els nostres electors. Nosaltres governarem en funció d'aquest programa, que ha merescut el fet que tinguéssim la majoria en aquest Parlament i que tinguem el Govern de Catalunya —no podem fer-ho d'altra manera. I, aquesta línia d'aprofundiment de l'autonomia i de consolidació de l'autogovern, ha estat definida en aquest Parlament el febrer del 1987 —i després ho hem anat repetint— en dotze punts concrets, que no cal repetir, perquè s'han dit molt sovint des d'aquesta tribuna, i que constitueixen per a nosaltres la pujada del sostre de l'autogovern al qual nosaltres aspiràvem i aspirem.

Respecte a la Resolució del Parlament... Aquesta Resolució planteja per a una coalició nacionalista com la que dona suport al Govern —i ningú pot oblidar que ho som— una posició doctrinal irrefutable. Nosaltres l'havíem de votar, i la vam votar en consciència, perquè som una coalició nacionalista. L'acatament a l'ordenament jurídic —ho diu la Resolució: acatament a la Constitució i a l'Estatut— i l'obligació d'actuar dins del marc constitucional —que tenim tots, però que nosaltres tenim d'una manera especial com a govern— no pot representar cap renúncia —i aquesta també és una expressió de la Resolució—, a una nació com Catalunya, cap renúncia a decidir sobre el seu destí polític, cap renúncia a construir el seu futur com a poble i com a nació. I aquesta és la definició que nosaltres donem a la paraula «autodeterminació», és a dir la possibilitat que té un poble de decidir sobre el seu destí polític.

Quan es parla d'inconstitucionalitat d'aquesta Resolució, jo crec que no s'ha entès exactament el que representa una constitució com la nostra —que és una constitució oberta, i és una constitució que preveu la seva pròpia reforma— i el nostre Estatut —que també preveu la seva pròpia reforma. Cal respectar escrupolosament el marc constitucional —dins de les nostres actuacions, dins dels nostres actes de govern, dins de la nostra legislació—, però no podem renunciar, en virtut d'això, a cap posició política, perquè precisament l'esperit de la mateixa Constitució és el de ser una constitució oberta que permet, dins de la legalitat, la seva adequació i la seva reforma. Dic això per sortir al pas d'algunes crítiques que s'han fet d'inconstitucionalitat d'aquesta resolució del Parlament: no, no és inconstitucional; expressa un posicionament polític, sobre el qual es pot estar d'acord o no, però l'expressa, la mateixa Resolució, dins de l'acatament a la Constitució i a l'Estatut.

El senyor Colom ha parlat de les normes de les institucions internacionals. Jo també m'ho he mirat, i m'ho havia mirat, i ho conec, però jo crec..., volia fer una aportació nova a aquest dret a l'autodeterminació, que ha estat tant objecte de debat i de polèmica aquests dies al nostre país. Ell ha fet referència a un dret de l'autodeterminació, el de l'ONU, que fou defensat... —ell ha dit exactament els números de les resolucions; jo crec..., recordo l'any: em sembla que va ser el 1951—, que fou defensat i aprovat a petició, bàsicament, de països afro-asiàtics, i que s'inscrivía dins del procés de descolonització general en el món en aquell moment. Jo crec que el dret a l'autodeterminació —i d'aquí ve, suposo, que s'hagi tractat en aquest Parlament— agafa una dimensió diferent amb tots els canvis que hi ha hagut a l'Est. No n'ha parlat, el senyor Colom, i jo voldria fer-hi referència, perquè em sembla interessant: es planteja cada vegada més, en el tema de les dues Alemanyes, o en altres temes de l'evolució en els països de l'Est, com el que deia al principi, i el que nosaltres entenem: més enllà d'independència o d'autonomia, com el dret dels pobles de decidir sobre el seu destí i de construir el seu futur.

Això que acabo de dir es situa en un pla doctrinal, senyor Colom, i acabo d'expressar quina és la nostra posició —l'acatament a la Resolució, la no-inconstitucionalitat de la Resolució—, i, a més, he dit el perquè, em sembla. Ara, en el pla del capteniment de govern, què pensem fer —i això lliga perfectament amb les declaracions a un mitjà de comunicació al qual vostè feia referència—? Pensem continuar l'acció de govern en el marc de la Constitució i de l'Estatut i aprofundir l'autonomia

i l'autogovern dins dels dotze punts del nostre posicionament, en aquest Parlament, de febrer de 1987, en un debat sobre l'Estatut.

Això és el que ha expressat el President de la Generalitat, el que ha expressat el Govern. Pensem complir el nostre programa electoral, que ens ha merescut la confiança dels electors de Catalunya, i aprofundir aquests dotze punts. Bàsicament, en tres línies, es poden concretar: en llengua i cultura —és a dir, un problema d'identitat nacional de Catalunya—, en el marc jurídic-administratiu —competències—, i una línia molt important de la nostra acció de govern serà precisament el tema del finançament —el tema del finançament, perquè creiem que, en aquesta etapa, autonomia política és bàsicament autonomia financera, que les competències que tenim donen molt marge a actuar per al Govern de Catalunya si hi ha suficiència financera, si hi ha autonomia financera, i, a més, li avançaré que ja ho hem plantejat, que per a nosaltres l'autonomia financera vol dir tenir fiscalitat pròpia, com a objectiu. Pensem treballar en aquestes línies. Són unes línies que potser s'aparten del debat doctrinal que vostè ha expressat, però aquestes són les nostres línies de govern, i, per altra banda, són les línies que ens han donat els vots del poble de Catalunya.

Vostè ens deia què representa aquest tema de fet en les nostres relacions amb l'Administració central. Vostè ha fet unes referències a unes declaracions del President a Washington i ha dit que, bàsicament, responien al Ministre Almunia. Jo, sobre aquest tema, per resumir el que li he dit, li diré que el Govern de la Generalitat i el seu President entenen que el dret a l'autodeterminació és un dret democràtic elemental que tenen tots els pobles amb una personalitat pròpia i ben definida, que tenen totes les nacions —i, per tant, Catalunya—, que entenem que aquest dret s'ha d'exercir en el marc de la Constitució i de l'Estatut, amb un acatament específic a la Constitució i a l'Estatut —que, per altra banda, són reformables—, però que el Govern de la Generalitat i el seu President han reaccionat i continuaran reaccionat amb energia contra tot intent de crear sobre aquest tema una imatge de culpabilitat, i d'utilitzar aquesta qüestió per poder discriminar Catalunya, bloquejar el desenvolupament de l'Estatut, dir que es millimetren les cessions obligades per llei i donar una imatge negativa i deformada de Catalunya a la resta de l'Estat: contra tot això lluitarem, també, senyor Colom; no només respondrem a les seves crítiques sobre declaracions a un mitjà de comunicació o sobre declaracions a Washington, sinó que també respondrem a les crítiques que puguin ser..., buscar una excusa en aquest tema per bloquejar segons quin desenvolupament estatutari.

I vostè, senyor Colom, acabava la seva intervenció dient el que ha de dir, des d'un punt de vista de grup parlamentari i de partit. Ens diu..., acaba dient: «Felicitats, senyor Pujol: ara hem descobert quin és el seu nacionalisme». Vostè té tot l'interès a dir això: vostè vol ser el representant d'un nacionalisme autèntic i vol que nosaltres representem un regionalisme. Li diem que no ens abocarà a aquesta situació, no ens hi abocarà de cap manera: en primer lloc, la Resolució va sortir pels nostres vots; en segon lloc, quan som nosaltres els que prenem posició és quan es genera la polèmica a nivell de l'Estat, no quan parla vostè, la qual cosa vol dir que se'ns considera que som els representants d'un nacionalisme català, i, en tercer lloc, perquè nosaltres tenim la responsabilitat de fer avançar l'autogovern de

Catalunya, en una línia que ens sembla que és l'adequada i que és la que hem d'aprofundir. Per tant, no serem sensibles a les seves acusacions i als seus arguments, ni ens deixarem arrossegar per les seves posicions. Vostè, senyor Colom, representa el que representa i res més —i això, en percentatge de vots i en nombre de diputats, és perfectament precís—, i nosaltres representem el que representem i tenim una responsabilitat molt gran en aquest moment històric de Catalunya.

Altres partits també han intentat posicionar-nos d'una altra manera i ajuntar-nos amb vostè quant a posicionaments de radicalisme: també els convé electoralment —i el miro d'una manera molt específica, senyor Vidal-Quadras (*remor de veus*). No ens deixarem influir ni per uns ni per altres.

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats... Efectivament! Només faltaria que no reconeguéssim el que és obvi, que és que la Moció va prosperar gràcies al posicionament del seu Grup, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, del Grup Mixt, també del Grup del CDS —encara que després...—, i del nostre propi Grup com a ponent d'aquesta Proposició no de Llei. Però és que això és una obvietat, Honorable Conseller.

Celebro —ho celebro— que no es deixin arrossegar cap a un lloc o cap a un altre: nosaltres no pretenem arrossegar ningú, i menys a vostès, cap a un lloc que entenem que, de fet, no els pertoca —que, de fet, no els pertoca. Jo estic absolutament orgullós, em sento orgullós de representar el que represento, el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el suport polític i electoral que té en aquests moments, però vostè sap que el present és canviant i el futur pot ser diferent, i que és legítim que es treballi tant com calgui i es denunciï el que calgui denunciar, de renúncies i de claudicacions en el tema nacional, per fer que hi hagi una resituació de l'espai polític del país, pel bé del país, entenem nosaltres. Vostès entendran que representen el millor per a aquest país; nosaltres entenem que no, que ho representen altres forces, entre les quals entenem que hi som nosaltres.

Miri, nosaltres també fem crítiques, aquestes crítiques que fa vostè, doncs, a la posició del Govern espanyol, o a la del rei espanyol, o —imagini's— a la de tres capitans generals, i, en el seu moment, vam anar a dir al Capità General que ocupa el nostre país, a la cara, què en pensàvem, de les seves posicions. (*Remor de veus.*) Vull dir, en això no vam tenir cap mena de problema. I, nosaltres, òbviament que critiquem el senyor González, i Guerra, i Almunia, i Conde, i el partit que allí els sustenta. Òbviament. Però, escolti'm, ja ha quedat clar —també és una obvietat—; jo no ho he tret en el debat, o en la interpel·lació, perquè em semblava que no calia.

L'acatament a la Constitució i a l'Estatut que marca aquesta Resolució és cert, però hi ha dues coses que vostè no ha dit: en primer lloc, nosaltres —potser vostès sí— no sacralitzem els estats en la seva forma actual, i menys els estats com l'espanyol, que té una llarga tradició d'instabilitat quant a territori, no el sacralitzem: tal com va ser una cosa, ara n'ha estat una altra, n'és una altra, en pot ser una altra. I, en segon lloc, la Constitució i l'Estatut admeten, com tota llei, la seva possible reforma. I

si vostè es llegeix atentament el punt tercer de la Resolució, i si es llegeix la transcripció del que va ser la meua intervenció segona en la Comissió Primera d'aquest Parlament, s'adonà que almenys era voluntat d'aquest legislador que el punt tercer calia interpretar-lo que quan es diu «acatament al marc institucional vigent», quan el poble de Catalunya, en el moment que vulgui, pugui avançar fins allà on vulgui —va dir «fins allà on vulgui»—, això incloïa, òbviament, la possibilitat de la reforma d'aquest Estatut i de la reforma de la Constitució. Per tant, aquí també, no hi ha cap problema en aquest sentit: el que passa és que discrepem potser de la sacralització dels estats —que vostè fa i nosaltres no— i vostè sembla que no preveu ni tan sols la reforma possible o eventual; nosaltres creiem que sí, perquè, si no, Honorable Conseller, es donarà la casualitat o el fet que aquest Parlament va aprovar una resolució que no renuncia al dret a l'autodeterminació buida. Perquè si el dret a l'autodeterminació, reformant la Constitució, no podem incloure'l en una futura constitució, mai, democràticament, aquest poble podria autodeterminar-se, i, per tant, si aquest Parlament pren aquest pas o fa aquest pas decisiu és que, d'alguna manera, s'implica que un dia es pugui exercir aquest dret amb totes les conseqüències d'exercir aquest dret, Honorable Conseller. Vostè sap —i jo també hi coincideixo— que el dret a l'autodeterminació, el que diu qualsevol diccionari, és un dret democràtic que expressa en llibertat un poble per decidir el seu futur, i el seu futur inclou, potser, la constitució, la possibilitat de constitució d'un estat independent —és la nostra opció—, o d'una confederació —també és la nostra opció— dintre del marc europeu, ho entén?, però com a independents, o d'una federació —i si parlem de marc espanyol ja no és la nostra opció—, o bé d'una posició autònoma o d'unificació amb el mateix estat: tot això, inclou el dret a l'autodeterminació, i no cal escamotejar-lo ni per un cantó ni per l'altre.

No he parlat del procés d'Europa, he parlat dels processos i de les resolucions de l'ONU que marquen jurisprudència clàssica al llarg d'aquest segle, però és que ara estem vivint un procés a Europa absolutament apassionant. Jo diria —potser m'aventuro— que el que quedava pendent a Europa, que era l'inici del seu propi procés de descolonització interna, els anys 90 comença a albirar-se possible. Els dotze caps d'estat de les Comunitats Europees decideixen a Estrasburg, quatre dies abans de la nostra Resolució, concedir als alemanys..., i els alemanys federals, una part del poble alemany, són ciutadans comunitaris amb els mateixos drets i deures igual que els catalans, i ells tenen dret a l'autodeterminació. Escolti'm, si ells sí, per què nosaltres no? Per què nosaltres no? D'aquí a quatre dies veurem canvi de fronteres a Alemanya o als països bàltics: Estònia, Letònia, Lituània, possiblement enguany poden ser estats nous a Europa. L'acord de Yalta ha passat a la història i, per tant, és en aquest marc, Honorable Conseller, que nosaltres pretenem que Catalunya es resitui al seu futur. I, en aquest futur, òbviament, totes les forces parlamentàries hi són cridades, a participar-hi, però hi ha una qüestió de base i d'essència que nosaltres mai oblidarem, que és el que li demanem: que no es tergiversi el que ha estat un acord d'aquest Parlament i que es respecti aquest acord fins al fons: ja el sabem el seu posicionament, però jo li demano que, en tot cas, com a membre del Govern que em respon, parli amb el President d'aquest Govern i li notifiqui la posició clara i pública d'aquest diputat i del Grup

que representa que no parli o no interpreti o no faci més com un oracle de Delfos, d'interpretar les decisions d'aquest mateix Parlament.

Moltes gràcies, Honorable Conseller; gràcies, Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Per a la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. Senyor Colom, alguns dels temes dels quals vostè m'ha parlat en la seva rèplica són temes que jo li havia plantejat en la meua resposta. És a dir: que la Constitució i l'Estatut són oberts i que preveuen la seva reforma i que tot posicionament polític cap dins del nostre marc jurídic i constitucional, bé, totalment d'acord, és evident; del tema d'Europa, sobre el qual vostè ha fet una intervenció i ha fet unes previsions, doncs, també n'hi he parlat jo: em sembla que situa molt millor el debat sobre el dret d'autodeterminació que, fins i tot, les resolucions de l'ONU —almenys és el context en el qual estem.

Jo només li volia replicar sobre un tema. Vostè, senyor Colom diu: «Vostès creuen que vostès representen el millor per a Catalunya, i nosaltres creiem que nosaltres representem el millor per a Catalunya». Tot això és lícit i és lògic, i està molt bé. Però, en democràcia, els que decideixen el que és el millor són els electors: ho fan per a un període de temps limitat, que poden rectificar, i en funció d'un programa. I com que vostè em demana quin és el nostre capteniment, jo li dic el que nosaltres farem, que és aprofundir l'autonomia i que nosaltres anirem en aquesta línia, i voldria que això li quedés molt clar. I podem coincidir amb vostè a votar una resolució transaccionada en un tema doctrinal sobre el dret d'autodeterminació, però a vostè li deu interessar aquí quina serà la nostra acció de govern: jo li he dit que farem l'acció de govern per a la qual hem estat elegits, i em sembla que això és honestedat política. Si vostè ens diu: «Jo tinc un altre programa, jo ho veig així», vostè, primer, per exercir aquests drets elementals, suposo que ho ha de fer gradualment amb el suport del poble i, en definitiva, sempre és el poble el que decideix, el que decideix el seu destí, el que construeix el seu futur, el que s'autodetermina.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació i el tractament dels residus industrials... (Pausa.)

Ah!, sí, el setè punt de l'ordre del dia. El President volia córrer massa. Interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior, la personalitat diferencial i la imatge de Catalunya en el marc polític, que formularà l'Il·lustre diputat senyor Vidal-Quadras, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior, la personalitat diferencial i la imatge de Catalunya en el marc polític

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el 8 de setembre de 1989 el comportament de la coalició governant va experimentar una inflexió perillosa que

marcà l'inici d'un camí, al nostre entendre, ple d'errors, contrari als interessos de Catalunya i erosionador de la nostra imatge davant la resta d'Espanya i davant del món. Aquesta actitud negativa, insolidària, desestabilitzadora i situada en més d'una ocasió en els límits de la irresponsabilitat manifesta, ha vingut marcada per la propera celebració dels Jocs Olímpics de 1992. És més, algunes de les seves manifestacions més espectaculars han tingut com a motivació, o potser millor s'hauria de dir com a pretext, l'esdeveniment olímpic. L'elecció de Barcelona, capital de Catalunya i gran urbs espanyola i europea, com a seu olímpica representa i representarà per als seus ciutadans un salt qualitatiu i quantitatiu del mateix ordre de magnitud o superior al que al seu dia varen significar les dues grans exposicions universals; en un món que els mitjans de comunicació han transformat en un àmbit global, l'atenció de milers de milions de persones es fixarà creixentment en nosaltres, i trobarà la seva culminació la primavera de 1992, quan les televisions, les ràdios i els diaris de tot el planeta dediquin espais abundants i preferents a Barcelona, a Catalunya i a Espanya. Per tant, ens trobem davant d'una ocasió única, irrepetible i crucial per donar-nos a conèixer, per projectar una imatge positiva i atractiva de Barcelona i de Catalunya fins a l'últim racó de l'orbe. Desaprofitar una oportunitat com aquesta o desvirtuar-la, transformar-la en una font de conflictes i d'inquietud col·lectiva, presentant davant l'opinió pública mundial una Catalunya falsa, distorsionada, egoista i crispada, no solament seria un error exorbitant, sinó un atemptat flagrant contra els més alts interessos del país.

Doncs bé, lamento haver de dir que la coalició majoritària i el seu Govern han agafat aquesta ruta equivocada i s'entesten a mantenir-se en ella en contra de la més elemental sensatesa.

El 8 de setembre de 1989 una mà poderosa, guiada per criteris difícilment comprensibles, va imprimir al timó de la nau de Catalunya un gir brusc per endinsar-la en aigües agitada, tèrbola i erigades d'esculls. Les organitzacions juvenils dels partits que donen suport al Govern varen protagonitzar, en una acció curosament planificada, preparada i desenvolupada amb freda deliberació, un dels espectacles públics més vergonyosos i inoportuns que li hagi estat ofert al país des del retorn de la democràcia. Aquells fets, que constituïren al seu dia un enorme i plenament justificat escàndol, van ser objecte d'abundant tractament per part dels mitjans de comunicació i van ocupar les converses dels ciutadans de Catalunya durant bastants dies. Tanmateix, per raons de calendari parlamentari i per conjuntures electorals, aquesta qüestió no havia estat tractada encara a la Cambra. La coalició majoritària probablement creu que es tracta d'una qüestió ja oblidada i superada, que el temps ha dissipat de la memòria aquell capvespre infaust. S'equivoquen si creuen tal cosa. El nostre Grup parlamentari no ho ha oblidat, el nostre partit no ho ha oblidat, el nostre electorat no ho ha oblidat i molts milers de ciutadans de Catalunya tampoc ho han oblidat. I no ho han oblidat per dos motius. El primer perquè, quan un veu una bandera que estima, una llengua que també considera seva, un cap d'estat que és el seu xiulats i escridassats, els asseguro que, llevat que un sigui un inconscient, un cínic o un frívol, se sent profundament afectat. I això és exactament el que van fer els militants dels partits de la coalició governant que poblaven les grades de l'estadi de Montjuïc: manifestar un rebuig primari, visceral i caïnita contra una ensenya que representa

tots els espanyols, contra una llengua que és la llengua comuna de tots els espanyols, contra un cap de l'estat que és el cap de l'Estat de tots els espanyols, de tots, militants de Convergència i Unió inclosos, inclosos vostès, senyors consellers —si no és que militar a Convergència i Unió doni accés a determinades subtilitats de l'esperit a què solament s'arriba després d'insondables ritus iniciàtics que permeten alliberar-se de determinades flaqueses que afligeixen el comú dels mortals, flaqueses com la lògica, la coherència, la correcció i l'honor. I dic l'honor perquè resulta difícilment conciliable amb el més elemental sentit de l'honorabilitat la presència institucional al costat de la més alta magistratura de la nació, a la qual s'ha jurat lleialtat, amb l'allau de grolleres ofenses infligides pels mateixos correligionaris. Però segurament el nacionalisme, amb la seva provada capacitat d'explicació total de la realitat col·lectiva del nostre país, tindrà la resposta a aquesta aparent contradicció. Resposta que, òbviament, solament està a l'abast dels escollits, i que segurament l'Honorable Conseller que ens respongui ens podrà aclarir.

Ja varem dir en una ocasió anterior des d'aquesta tribuna —no a través d'una autoentrevista, no des de l'avantsala del despatx oval, sinó des de la tribuna del Parlament— que per a nosaltres Catalunya i Espanya són dues realitats que ens mereixen la mateixa fidelitat, i ho repetim ara perquè nosaltres, a diferència d'altres, no diem una cosa avui, una altra demà, una cosa aquí, una altra cosa allà. Nosaltres, en determinades qüestions fonamentals, diem sempre el mateix, potser perquè no hem adquirit com altres la rara habilitat de caminar àgilment amb els pantalons a l'alçada dels turmells (*remor de veus*). I el segon motiu pel qual no hem oblidat la inauguració de l'estadi olímpic és perquè la coalició governant ha fet tot el que estava en la seva mà perquè no poguéssim oblidar-la. Tot just apagat el ressò del seu comportament incivil, en una exhibició de sentit de l'oportunitat pròxima al virtuosisme, quan Espanya es prepara per al desafiament del mercat únic europeu, per a la celebració dels Jocs Olímpics, per a la commemoració del cinquè centenari del descobriment d'Amèrica, Convergència i Unió dóna el seu suport a una proposició no de llei sobre l'autodeterminació, introduint un element de divisió quan la unitat és més necessària que mai, proporcionant arguments a la violència organitzada i sacsejant els fonaments de l'edifici constitucional. Però no acaba aquí la capacitat de la coalició majoritària per crear un bon clima de cara a la cita olímpica. En plena estela de la polèmica sobre l'autodeterminació, se'ns demostra que si algú hagués cregut que la fèrtil imaginació de la majoria estava esgotada amb la inauguració de l'estadi i amb l'autodeterminació, els estaria infravalorant. El teló s'aixeca i els focus il·luminen un nou i sorprenent número: la revitalització i impuls del Comitè Olímpic Català, col·locant-hi al capdavant un dels més destacats militants del partit hegemònic de la coalició governant, membre del seu consell nacional i fins feia poques setmanes conseller del Govern de la Generalitat. El Comitè Olímpic Català, igual que l'exercici del dret a l'autodeterminació, no solament és una impossibilitat jurídica a la llum del dret internacional i del dret intern espanyol, sinó que constitueix una mostra palpable de segregacionisme centrfug, d'insolidaritat manifesta i de provocació estèril.

A ningú se li oculta, i a vostè, senyor Conseller, no se li pot ocultar, que quan el mateix President del Comitè Olímpic Inter-

nacional ha manifestat que no existeix ni la més petita possibilitat que les federacions internacionals reconeixin les catalanes per formar aquestes parts de federacions estatals ja reconegudes, quan els presidents de les mateixes federacions internacionals s'han pronunciat així mateix en aquest sentit, quan el reconeixement de les federacions catalanes, segregades de les espanyoles, representaria per a aquestes la pèrdua de la condició de tals federacions esportives, quan el reconeixement del Comitè Olímpic Internacional —Català, perdó— posaria en greu perill la mateixa realització del Jocs, a ningú se li escapa que donar suport a una organització que té com a fi confessar el reconeixement del Comitè Olímpic Català abans del 1992 no és precisament un indicatiu... no ja de responsabilitat política, sinó de la racionalitat més elemental. Doncs bé, el President de la Generalitat va declarar públicament al seu dia que com a President de Convergència Democràtica donava al Comitè Olímpic Català el seu ple suport, encara que com a President de la Generalitat va dir: «Convé que hi hagi tranquil·litat». I, naturalment, la millor manera que hi hagi tranquil·litat és posar el senyor Miró i Ardèvol al davant del Comitè Olímpic Català, i que aquest anunci que utilitzarà totes les seves relacions i influències, derivades de la seva etapa de conseller, per obtenir suport per a la seva inefable empresa, i que una de les seves primeres mesures serà sol·licitar una generosa subvenció econòmica de la Generalitat amb independència de l'interessant problema psicològic que representa donar suport plenament a una iniciativa com a President de Convergència, però no fer-ho com a President de la Generalitat, admetent així, implícitament, que o bé es pot presidir un partit que proposa accions que van en contra dels autèntics interessos de Catalunya o bé que es pateix una curiosa síndrome de desdoblament de la personalitat.

Ens agradaria saber —i no està en el nostre ànim ser impertinents, ni pertorbar les consciències del Consell Executiu— si el Govern té la intenció de donar satisfacció a l'amable petició del seu ex-col·lega, i dedicar diners de les nostres butxaques a una empresa tan viable, tan realista i tan beneficiosa perquè Catalunya guanyi simpaties i credibilitat davant de la resta d'Espanya i davant del món. Espero que l'honorable senyor conseller de jornada ens pugui respondre amb més claredat que la que habitualment practica la coalició que dona suport al Govern. Ja veu que li poso fàcil, i que consti que en un país democràtic, on hi ha llibertat d'expressió i d'associació, es pot xiular i escri-dassar tot el que es vulgui, i es pot crear i impulsar tot tipus d'organitzacions i entitats, fins i tot aquelles que tinguin com a propòsit social les més refinades o les més descarades formes del disbarat: el que ja no és tan freqüent és que determinades excitants i heterodoxes aventures les emprenguin partits amb responsabilitats de govern. S'ha de felicitar, per tant, la coalició que dona suport al Govern, i al mateix Govern, per les mostres que prodiga d'exquisida originalitat: vostès són, probablement, un dels pocs governs del món civilitzat que dedica gran part del seu esforç a lluitar contra els textos legals fonamentals que s'han compromès a defensar. Deuen ser coses del nacionalisme que els profans no podem comprendre...

L'Alcalde de Barcelona i màxim responsable de l'organització dels Jocs Olímpics va declarar amb motiu dels fets de l'estadi que les goteres es tapen, però que les ferides triguen més a cicatritzar. I tenia tota la raó. Però els esdeveniments posteriors han demostrat que s'han obert noves ferides, i més profundes, i

que la coalició majoritària no sembla que tingui intenció de tancar-les, sinó que, al contrari, les vol mantenir obertes i, si s'escau, no li tremola la mà quan es tracta de burxar en el seu interior.

Vostès sabran el que fan. La nostra obligació és denunciar que no anem per bon camí, i que aquest camí que condueix a la disminució del pes específic de Catalunya, que condueix al nostre desprestigi, al nostre aïllament i al nostre fracàs col·lectiu, vostès el poden recórrer, i el poden recórrer cofois de la seva majoria absoluta; però no s'enganyin: si vostès continuen en aquesta línia, en allò que fa referència al nostre Grup parlamentari i al nostre partit, aquest camí, vostès el recorreran tot sols.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. En representació del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull expressar que honora a aquest conseller de jornada respondre aquesta interpellació del portaveu de torn del Grup Popular. Jo voldria expressar, també en aquesta mateixa acta, que desitjaria que al mateix temps que aquest Conseller que els parla pugui prosseguir —no cal dir-ho: per part meua ho desitjo ferventment— la seva actuació i la seva activitat, també desitjaria que el senyor Vidal-Quadras fos més..., durés més, i fos menys efímer que no tots els seus predecessors, perquè és difícil moltes vegades interpretar i veure els propòsits de capteniment que ens demanen a nosaltres aquells grups que per la seva varietat, per la seva diversitat i pel seu canvi d'estil ens sorprenen sempre d'una forma o d'una altra: alguna vegada ens fan gràcia i les altres ens farien plorar (*remor de veus*). Agraïxo, senyor Vidal-Quadras, la seva declaració de principis. Jo crec que vostè ha gastat una bona part de la seva intervenció a fer una declaració de principis del seu partit; crec que ho necessita, i en aquest sentit vostè fa uns mesos va dir que ens haviem de conèixer, i crec que en aquests moments a vostè ja el comencem a conèixer.

Si vostè m'ho permet, jo entraré en el tema que vostè ens proposava en la seva interpellació. Vostè ens parlava, si no està mal escrita, si no hi ha una confusió, de la projecció exterior i de la potenciació positiva de la personalitat diferencial i la imatge de Catalunya en el marc olímpic. Senyores i senyors diputats, jo, el que crec que hem dit —el President de la Generalitat en algun debat que hi ha hagut aquí— i crec que ha quedat clar és que tot el que pretenem el Consell Executiu —i el President de la Generalitat ho ha dit moltes vegades— és que els Jocs Olímpics de Barcelona són una fita il·lusionada que identifica amb una intensitat molt gran un any —aquest any 1992— francament singular, ja que també suposa, com tots vostès ja saben, l'entrada en vigor de l'Acta Única Europea. En conseqüència, aquest Consell Executiu, del qual jo actuo com a portaveu, el Govern de Catalunya vol, aspira, desitja que els Jocs Olímpics de Barcelona siguin un èxit absolut, tant des del punt de vista merament esportiu —no oblidem que es tracta d'una magna competició de caire esportiu— com des del punt de vista organitzatiu, ja que durant unes quantes setmanes el nostre país serà un punt d'atenció prioritària arreu del món. Nosaltres volem i desitgem que aquests Jocs Olímpics siguin un gran èxit, i volem que aquest gran èxit i aquest gran esdeveniment es pro-

dueixi a Barcelona i a Catalunya, conservant i enfortint les nostres infraestructures, però d'una manera especial la nostra personalitat i la nostra manera de ser. Nosaltres volem que aquesta celebració es faci en aquest marc que és la capital de Catalunya, i volem que es produeixi, que es faci de la manera que nosaltres som, però, si és possible, aprofitant les nostres excel·lències. Nosaltres som conscients que aquests jocs olímpics, que es celebren a diverses ciutats, a diverses poblacions de Catalunya, però d'una manera especial a la seva capital, volem que se celebrin en aquest marc, i que això serveixi per enfortir, per consagrar, per donar una imatge d'un país i d'un poble, d'un país i d'un poble que sap riure i sap plorar, que sap estar content i sap estar trist, que sap aplaudir i que sap xiular, que actua amb plena llibertat; un país lliure que s'expressa, que vol, que actua en llibertat.

I aquesta és la imatge que nosaltres volem donar, no una imatge diferent, la nostra, la pròpia del país, la pròpia de Catalunya, la pròpia de les seves institucions. I per això, senyor Diputat, la Generalitat de Catalunya s'ha involucrat en el procés de preparació dels Jocs Olímpics de Barcelona amb una considerable quantitat àdhuc d'inversions econòmiques. I jo ho vull afegir i li ho vull aclarir i li ho vull repetir, perquè crec que això demostra la voluntat d'un govern. Fóra innecessari explicar que nosaltres dediquem 70.000 milions de pessetes en inversions diverses, 70.000 milions als quals cal afegir, a més a més, els 16.000 milions addicionals destinats a finançar, en part, la part que ens correspon de la denominada «pota sud». Setanta i setze sumen un total de vuitanta-sis milions de pessetes, que és l'esforç que la Generalitat avui dedica als Jocs Olímpics. I perquè es faci, senyor Diputat, una imatge del que això representa, li diré que és set vegades, *set*, el pressupost del Departament de Cultura de l'any passat. Per què, aquest esforç? Quina és la raó que ha mogut el Consell Executiu a destinar aquestes xifres a aquest concepte? La resposta és ben senzilla: perquè creiem que els Jocs Olímpics són positius, són positius per a Barcelona, són positius per a Catalunya, són positius per a tot l'Estat, i perquè volem que el resultat que se'n derivi sigui una bona imatge del nostre país. Una bona imatge en dos sentits: de portes enfora i de portes endins. De portes enfora perquè, ja ho he dit fa un moment, Barcelona i Catalunya estaran al centre de l'atenció mundial durant aquestes dates, i de portes endins perquè aquesta és una oportunitat —que difícilment es repetirà una altra vegada— per dotar-nos en un termini de temps més curt del normal d'una xarxa bàsica d'infraestructures i serveis propis d'un país modern.

Senyor Diputat, volem que aquests Jocs siguin els resultats de l'esforç d'un poble, d'un país, i per això el Govern hi dedica aquesta atenció: que siguin un gran èxit, que siguin la demostració que Catalunya és un país modern, que Catalunya és un país progressiu, que Catalunya és un país organitzat, que Catalunya és un país que té una identitat i que sap projectar-la amb dignitat a l'exterior. I, en això, ens hi hem d'escarrassar tots, i totes les nostres actuacions en aquest sentit han de ser confluents en relació amb aquesta expressió.

Nosaltres també volem —i així ho desitgem— que aquests Jocs Olímpics siguin també una expressió de la nostra llengua pròpia, del català, que sigui una llengua oficial en els Jocs Olímpics, i per això es va signar ja en l'anterior legislatura un conveni de col·laboració amb el Comitè Olímpic perquè això si-

gui possible, conveni que hem renovat aquest any. Nosaltres volem que la llengua pròpia de Catalunya hi estigui representada, com també ho estarà el castellà, llengua oficial —que crec que és expressió més correcta que «comuna», en tot cas, perquè la llengua pròpia és el català—, juntament amb els altres idiomes propis dels Jocs Olímpics.

Però per no defugir cap de les seves intervencions, fins i tot les seves referències, voldria parlar del que vostè em deia... del cas dels xiulets, em penso que es referia, i el Comitè Olímpic Català.

En primer lloc, en relació amb la jornada del 8 de setembre del 89, jo, senyor Diputat, m'haig de referir al que ha aparegut. Vostè ha fet responsable una joventut nacionalista: jo el remeto —ja que vostè fa tanta confiança als diaris—, jo el remeto a les declaracions formals i oficials que han fet aquestes mateixes, aquesta organització. Vostè, senyor Diputat, s'ha referit a la posició del Consell Executiu: jo l'haig de remetre també al comunicat oficial que el Consell va fer el dia..., en la declaració del Consell Executiu del dia 12 de setembre del mes passat; em remeto a aquesta declaració oficial, que jo crec que concreta i determina quina va ser l'opinió, el criteri establert pel Consell Executiu.

I en relació amb el Comitè Olímpic Català, que era un altre dels seus requeriments, jo li voldria dir una cosa: em referiré a aquest mateix Parlament de Catalunya, que el dia 9 de març va aprovar una resolució en relació amb aquest assumpte, i és aquest mandat del Parlament el que s'ha complert..., el que ha complert escrupolosament el Govern català. La resolució aprovada per aquest Parlament diu el següent: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu suport als esportistes i a les federacions esportives catalanes perquè, fent ús del seu dret com a persones i entitats privades que són, s'organitzin de manera que considerin més pertinent per a la representació i la promoció de l'esport de Catalunya, d'acord amb la normativa vigent i la carta olímpica» —d'acord amb la normativa vigent i la carta olímpica. Així doncs, la viabilitat o no, la voluntat o no de constituir aquest Comitè Olímpic Català està únicament en mans dels organismes de dret privat com són les federacions esportives catalanes i espanyoles, i també en mans dels respectius comitès olímpics espanyol i internacional. Per tant, no correspon al Govern de la Generalitat realitzar actuacions en relació amb aquest tema.

Pel que fa a la pertinença o no de militants de Convergència o d'Unió Democràtica en entitats que donen suport a aquesta iniciativa, vull manifestar que no es tracta de cap fet estrany i insòlit, de la mateixa manera que tampoc ho és que hi hagi militants de molts altres partits —algun, per cert, senyor Vidal-Quadras, ex-diputat del seu Grup parlamentari en l'anterior legislatura. Sobre aquest tema nosaltres pensem que no és funció d'un partit polític regular, fins a l'extrem d'autoritzar o no, l'adhesió a títol particular dels seus militants a entitats culturals cíviques o esportives, sempre que, quan aquests militants expressin les seves opinions, ho facin en nom de les entitats a les quals pertanyin i no com a representants de Convergència i Unió. I em sembla que el senyor Miró i Ardèvol, a qui vostè ha fet al·lusió anteriorment, en cap cas no s'ha expressat com a membre de Convergència Democràtica, sinó com a representant del COC.

Senyor Diputat, jo crec que he respost el que vostè m'havia

preguntat: m'he remès a la declaració que havia fet el Consell Executiu en relació amb els esdeveniments de l'estadi; m'he remès a la declaració que havia fet el Parlament i al consegüent i corresponent acatament d'aquesta decisió pel Govern, i m'he referit, d'una manera especial, al desig clarament expressat i expressament volgut de convertir els Jocs Olímpics de l'any 1992 en un gran esdeveniment per a Barcelona i per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, i per cinc minuts, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Conseller, jo, si m'he referit a això del conseller de jornada, és per recordar que avui el President —si no ho tinc malentès— és de viatge, i aleshores vostè sap que és una fórmula que s'utilitza quan els caps de l'executiu, doncs, són de viatge, que hi ha consellers o ministres que els substitueixen en determinades funcions; per tant, no hi havia cap altra intenció —és ben cert que el President de la Generalitat segurament avui té un disgust per no poder ser aquí, amb la gran afició que té a venir a aquesta Cambra a interaccionar dialècticament i estimular els diputats, però bé, suposo que ha fet aquest sacrifici.

En qualsevol cas, jo m'alegro que ens anem coneixent, senyor Conseller, i val a dir que hi ha persones i partits més fàcils de conèixer que altres. Perquè, és clar, a mi potser m'és més fàcil conèixer-me perquè intento, doncs, que els meus missatges siguin clars. Hi ha altres partits o coalicions que conèixer-los és més difícil perquè, la seva acció política, poder-la interpretar, es transforma habitualment en un fatigós exercici d'hermenèutica. Però bé, cadascú té el seu estil, i dintre el Consell Executiu, per exemple... Perquè vostè m'acusava que..., m'ha acusat..., en fi, feia una referència que hi ha una certa variació que a vostè el desconcerta quant als estils: dintre del mateix Consell Executiu hi ha estils molt diferents, fins i tot entre els mateixos consellers, al llarg de la seva carrera política —que, en el seu cas, sortosament, pot ser llarga i poden fer previsions a mitjà i fins i tot a llarg termini—, doncs, també hi ha canvis d'estil. I si em permet una referència, en aquest cas, personal —no personal, sinó política personal—, vostè mateix, fa poc, pocs dies, feia una interessant conferència en la qual, doncs, manifestava determinades posicions doctrinals sobre la nacionalització de la cultura que moltes persones van comprendre..., fins i tot es van desconcertar una mica, perquè van pensar que representava en el seu pensament polític, doncs, una certa discontinuïtat quàntica —però, en fi, això, en qualsevol cas, és una opinió discutible.

I vostè diu que volen que els Jocs Olímpics siguin un gran èxit. Jo estic segur que vostès volen això, però, és clar, perquè siguin un èxit s'ha de posar l'esforç necessari. I permeti'm que li digui que tinc força dubtes que, per part dels partits que donen suport al Govern, organitzar fets com els del dia de l'estadi sigui una manera d'avançar en el camí de l'èxit dels Jocs Olímpics.

Vostè no m'ha contestat —espero que ara en el segon torn ho pugui fer— si tenen intenció, el Govern, de subvencionar econòmicament el Comitè Olímpic Català. El seu ex-collega, el senyor Miró i Ardèvol, va dir que una de les seves primeres

mesures seria demanar aquest ajut: si fos vostè tan amable —potser encara no ho tenen decidit, però si ja ho tinguessin decidit—, m'agradaria saber quina és la posició del Govern respecte a la possibilitat, demanada pel senyor Miró, que la Generalitat subvencioni el Comitè Olímpic Català.

I, és clar, hi ha partits i persones més difícils de conèixer que altres perquè, en el cas de vostès i la seva posició en el que fa referència al Comitè Olímpic Català, vostè m'ha llegit una resolució d'aquest Parlament que és aigua amb sifó. És clar, això no és la manera de poder conèixer la posició de ningú, però, en canvi, jo li vull recordar que el Congrés Nacional de Convergència va donar suport, com a tal partit, al Comitè Olímpic Català, que a l'Ajuntament de Barcelona el Grup municipal de Convergència i Unió reiteradament ha intentat fer aprovar una moció de suport al Comitè Olímpic Català... És clar, en aquest cas —com li dic—, és difícil conèixer les intencions d'aquells partits, coalicions i persones i governs que actuen de manera tan absolutament fluctuant.

Vostè diu que el castellà no és la llengua comuna. Jo feia referència al que estableix la Constitució clarament, en el sentit que tots els espanyols han de conèixer la llengua castellana i tenen el dret d'usar-la: en aquest sentit és comuna i en aquest sentit constitueix, evidentment, un dels elements vertebradors d'aquesta realitat espanyola que, últimament, sembla que suscita els entusiasmes fervorosos —cosa de la qual jo m'alegro; el que passa és que, curiosament, sempre és a 6.000 quilòmetres de distància: deu ser allò que «la distancia hace el cariño», però bé— del President de la Generalitat.

Senyor Conseller, abans, a la intervenció del seu col·lega de Govern, el senyor Alavedra, semblava com si el Govern tingués una certa queixa que entre el senyor Colom i jo li fèiem la vida massa entretinguda. Jo voldria comparar, en aquest sentit, Convergència i Unió amb la música. La música —com saben tots els melòmans, i en aquesta Cambra n'hi ha bastants— té la característica —que la fa fascinant— que desperta en l'ésser humà desitjos que ella mateixa mai no arriba a satisfer. I això és, evidentment, el que fa Convergència i Unió. I això té el seu atractiu i pot ser durant uns anys per a un poble motiu d'emoció i de plaer fins i tot estètic. Però què passa? Que això no es pot fer sempre. I la seva actitud davant el tema olímpic n'és un bon exemple: vostès un dia o un altre hauran d'escollir —el vell problema de la història catalana de l'últim segle—, vostès un dia hauran de decidir entre ser el Bismarck a Espanya o el Bolívar a Catalunya, perquè si mai no ho decideixen i continuen en aquesta paterna polivalència, no seran ni el Bismarck a Espanya ni el Bolívar a Catalunya, sinó que el que correran és el perill —jo no els ho desitjo— de fer el ridícul a tot arreu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per al torn de contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor Conseller, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, he pres notes per veure si vostè em feia algun aclariment, alguna consulta; vostè, de fet, l'única cosa que m'ha demostrat amb aquesta intervenció seva tan ben pronunciada —com vostè acostuma a fer quan ho treballa— és la seva síndrome, aquesta mena de síndrome obsessiva de Convergència i Unió, aquesta mena de complex sobre Convergència. De tota manera, amb això, no fa cap mal,

vostè; jo crec que és una manera sana i bona de, vostè, anar-se entretenint. Però, de tota manera, li vull contestar algunes altres coses.

En primer lloc, la nostra política no és..., no té res, no li cal cap procediment d'hermenèutica. És una política tan clara, tan precisa, que els ciutadans de Catalunya l'entenen; en tot cas, no l'entenen els ciutadans —que jo crec que probablement tenen tot el dret a no entendre-la— que tenen altres condicionaments o altres supòsits. Per tant, el fet que nosaltres siguem una majoria implantada a la ciutat i a les poblacions, a les comarques i als pobles, jo crec que això fa que el nostre missatge sigui un missatge entenedor; però no és que sigui un missatge entenedor, senyor Vidal-Quadras, és que nosaltres sintonitzem amb la societat i amb el que el poble vol, i el poble entén perfectament el que li convé, el que sent, el que estima i el que desitja. I, en aquest sentit, no crec que faci cap veritat d'hermenèutica, sinó que potser el que faltaria és allò que diu el President de la Generalitat: «Fa falta trepitjar país i conèixer-lo».

M'ha fet una referència sobre la meua discontinuïtat. Miri, senyor Vidal-Quadras: els qui em coneixen, em fa l'efecte que no ho dirien, i jo, durant vuit anys, mentre vaig tenir l'honor de ser Conseller d'Ensenyament, vaig dir des d'aquesta mateixa tribuna que una de les nostres principals prioritats era, precisament, el fet que el català —que en aquella època no estava inclòs en el sistema educatiu— hi tingués una incorporació plena. I jo crec —i li ho puc assegurar— que m'hi vaig dedicar amb tot l'esforç, amb tota la voluntat, i crec —en tot cas és la gent, qui ho ha de deduir— que, d'alguna manera, aquest esforç i aquesta intensitat van ser tan dedicats, tant per part meua com de molts mestres i dels meus col·laboradors..., però va ser un element obsessiu de la nostra política. Jo, d'això, en dic «nacionalitzador»: era nacionalitzador quant a la incorporació de la llengua i dels continguts catalans a l'escola. Hi vaig dedicar molt de temps, i no crec que aquí hi hagi hagut cap mena d'inflexió. Primer ho fèiem des d'un lloc; ara ho faig des d'un altre, i penso fer-ho durant tota la vida, sigui quin sigui el lloc que ocupi, tant des de la política, des de l'exercici polític, com des de la meua particular. No hi ha cap mena de misteri, de secret, d'alteració, en relació amb tot això.

Hi ha una cosa que vull que quedi ben clara, per si no hi hagués quedat: el que... quan vostè acusa de l'organització dels fets com el dia de l'estadi, jo crec que això va quedar clar, i aquesta és una suposició que vostè no pot prendre, perquè les organitzacions a què vostè es refereix van expressar-se clarament, i el Consell Executiu també es va expressar. Per tant, aquesta és una afirmació sense contingut, i que em fa l'efecte que pot servir per pertorbar, per no entendre... Potser és que quan... Jo, és que voldria entendre'ls, vostès, com són. És clar, si vostè parteix de la base d'una cosa que no és realitat, vostè difícilment ho entendreà, perquè llavors, tot el que jo li dic, és difícil que vostè ho entengui. Per tant, jo crec que això no es va organitzar, aquesta va ser una realitat, i jo em remeto al comunicat que va fer el Consell Executiu de la Generalitat.

I, després, el que s'ha dit moltes vegades, del Bismarck o no sé què... Miri, senyor Vidal-Quadras, el senyor Macià Alavedra, hem tingut la sort de sentir-lo abans responnent una interpellació que, a vostè, sembla que li sap greu de no haver fet, però que d'alguna manera s'hi refereix constantment, i que jo crec que ha deixat clares les coses. Nosaltres no tenim cap inde-

finició; nosaltres votem el que votem, ho votem amb convicció, defensem el nostre programa, i el defensem també amb convicció.

Si vostè m'ho permet —i ja que vostè ha fet un final referint-se a nosaltres—, jo crec que, probablement, els que haurien de confirmar —és a dir, en aquesta línia en què vostè està, de dreçar el seu pensament i fer una reflexió sobre vostès mateixos—, jo crec que són vostès, els qui l'haurien de fer. Jo crec que són vostès els qui haurien de pensar si els seus objectius, clarament, els seus objectius, són els de considerar que estan aquí per representar Catalunya per sobre de tot —que per això han estat nomenats—, o si el seu objectiu, en tot cas, és un altre, que no seria precisament aquest. I no vull dir que les coses, moltes vegades, no es puguin compatibilitzar, però, en tot cas, jo crec que aquesta diversitat d'objectius quan vostè es refereix a Catalunya i quan vostè es refereix a Espanya, em fa l'efecte que aquest és un element que vostès mateixos hi haurien de reflexionar i de pensar, perquè nosaltres, moltes vegades, tampoc no els entenem.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Les preguntes número 1 i número 2 han quedat posposades. La tercera pregunta és sobre mesures per evitar l'elevat índex de soroll a l'autopista A-19, que formula el Diputat Il·lustre senyor Rafael Madueño, del Grup Socialista.

Té la paraula el senyor Madueño.

Preguntes

Preguntes al Consell Executiu sobre mesures per evitar l'elevat índex de soroll a l'autopista A-19 i sobre les tanques de protecció a l'autopista A-19 al seu pas pel barri de Sant Roc, a Badalona

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. La situació de l'autopista A-19 i de les autopistes dependents de la Generalitat, no és la primera vegada que les portem a aquesta Cambra. Ja el 88, el 89, aquesta situació es va plantejar, perquè en aquestes autopistes es dona una situació d'un grau elevat de

perillositat, un estat i una imatge deplorables d'aquestes autopistes, i les persones que viuen als seus costats han de patir un soroll que, realment, és un martiri.

Realment, fa un any i mig aquest diputat va fer un estudi que va posar a mans dels mitjans de comunicació i d'aquesta Cambra, on reflectia aquesta situació. Ara fa dos anys exactament, es recollien unes dades d'una situació que moltes d'elles avui dia, després de dos anys, es troben sense solució. I dic que l'A-19, concretament —perquè les preguntes es refereixen concretament a l'A-19, però es podrien fer extensives a l'A-18 i a l'autovia de Castelldefels—, és una autopista perillosa. La pavimentació no s'ha tocat en dos anys; les juntes de dilatació dels ponts, que pot semblar una anècdota, realment —jo l'agafo cada dia— fan saltar les marxas, i realment és un element gran de perill; els llums, els que no estan apagats estan fets malbé i no reparats; la senyalització és inexistent; revolts perillosos no senyalitzats; les tanques, trencades, en lloc de protecció són un perill; el nivell d'accidents el 1989 és elevadíssim.

Jo no sé quina part té, aquesta situació d'abandonament de l'autopista, en els cent sis accidents o cent noranta-vuit persones afectades, de les quals onze són mortes. La pregunta, precisament, es va fer en un moment d'alta tensió, en què hi va haver un accident molt greu que va afectar set cotxes: dos morts, set ferits, i aquests cotxes, alguns dels quals van caure al buit perquè les tanques de protecció no són suficients.

El mateix dia que s'havia de substanciar aquesta pregunta, el dia 21 de desembre, i que no es va substanciar, va caure un camió que, afortunadament, no ho va fer l'endemà, perquè, a sota, on va caure, es fan uns encants, amb molts ciutadans.

Aquest estat deplorable no només és per la perillositat, sinó que allò, senyor Conseller, i vostè ho sap millor que jo, és un abocador incontrolat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Diputat.

El Sr. MADUEÑO: Bé, simplement demanar al senyor Conseller com pensa que es pot arreglar tota aquesta situació, i no transformar aquesta autopista realment en una carretera comarcal, en lloc d'una autopista.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula. El senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): M'imagino que s'han agrupat les dues preguntes referides a l'A-19... (*Pausa i remor de veus.*) No, ho dic perquè...

El Sr. PRESIDENT: No, només la primera, la primera.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: La primera fa referència al sòl...

El Sr. PRESIDENT: En tot cas, si el senyor Diputat vol esgotar el temps que li queda i fa la segona...?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President; si m'ho permet, ajuntaria les dues.

L'altre aspecte fa referència a l'alt nivell de soroll que pateixen els ciutadans que hi ha en aquesta autopista. Per un estudi que tinc a les mans, hi ha més de 80 decibels al dia i 70 decibels a la nit, que, com sabrà el senyor Conseller, més de 55 o més de 65 —segons les normes que hi ha en aquests moments— ja comencen a ser perillosos.

Realment, a part de fer la reparació, a part de controlar els abocaments, a part de donar més seguretat amb les reparacions

possibles, pensa el senyor Conseller que es pot introduir allò que a Europa és normal: la lluita contra el soroll, que pateixen els ciutadans d'aquella zona?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Si més no perquè en quedi constància, en el *Diari de Sessions* apareix que, la pregunta, el senyor Diputat la formula dient "els quals superen en molt els nivells màxims establerts per la Comunitat Econòmica Europea". En primer lloc, jo no tinc aquestes mesures que vostè diu que té; m'agradarà molt que me les doni. Nosaltres tenim les nostres pròpies, i, en qualsevol cas, ni les de vostè ni les nostres poden superar els nivells marcats per la Comunitat, perquè la Comunitat encara no ha assolit un nivell de mesura ni unes limitacions respecte a les mesures del soroll.

Alguns països —Estats Units, Alemanya, Japó, etcètera— han realitzat estudis per fixar aquests paràmetres, paràmetres de qualitat, i els han fixat entre 65 i 70 decibels, mesurats a dos metres davant les façanes dels habitatges.

En els projectes que el Govern de la Generalitat està redactant en aquests moments, per exemple, el de la pota sud, o de l'eix transversal, o de l'autopista Rubí-Terrassa, etcètera, el Decret d'impacte ambiental contempla l'estudi específic de la contaminació acústica. En les actuacions en marxa, com, per exemple, l'autopista Terrassa-Manresa, l'autopista del Garraf, etcètera, els projectes de les quals es van aprovar abans de l'aprovació del Decret, s'estudien mesures concretes de soroll per tal d'establir mesures correctores, i en les actuacions traspassades pel MOPU, com, per exemple, l'A-19 i altres obres anteriors, caldrà estudiar-ne també els punts negres per valorar-ne la correcció, si s'escau.

A la segona de les preguntes, i que ha estat formulada en primer lloc per l'Illustre Diputat, els informes tècnics de què disposem són molt clars: les actuals tanques emprades internacionalment són més que suficients per encaixar un xoc d'un vehicle que vagi a 120 quilòmetres per hora, màxima velocitat permesa en les nostres autopistes. Malgrat això, hi ha vehicles que han saltat, certament. En els diferents informes de la Guàrdia Civil de Trànsit consta que el motiu ha estat sempre l'excés de velocitat. D'altra banda, cal ser molt curosos a l'hora de parlar de temes que afecten la vida humana i la responsabilitat de les administracions. En una pregunta del mateix Illustre senyor Diputat, que ha formulat per escrit —la resposta de la qual ja s'ha fet—, el Diputat interpellant afirmava —i ho ha tornat a fer avui— que, en un accident produït en el tram del barri de Sant Roc, a l'A-19, va produir dos morts i set ferits i va caure un cotxe, el passat dia 15 de setembre. De l'informe de la Direcció General de Trànsit del Ministeri de l'Interior es dedueix que «el coche salió de la calzada, chocó con la valla y salió proyectado al centro de la calzada, siendo colisionado por...». És a dir, la tanca resisteix, i projecta el vehicle novament a la calçada; cap caiguda del vehicle. El mateix informe indica com a causa de l'accident «otras infracciones», entre d'altres la de l'excés de velocitat, del conductor del vehicle i que el nombre de ferits va ser tres, i no set.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Té cinquanta segons el Diputat per fer la repregunta. Ha esgotat quatre minuts i deu segons; per tant, fins a cinc...

El Sr. MADUEÑO: No, senyor President, la primera, en dos minuts i mig i la segona, només la meua intervenció...

El Sr. PRESIDENT: Dos minuts i mig més, són...

El Sr. MADUEÑO: Per això li dic...

El Sr. PRESIDENT: Cinc minuts que té, de manera que té cinquanta segons. (*Remor de veus.*)

El Sr. MADUEÑO: Bé, si m'ho permet, senyor Conseller, li aconsello que miri la norma DIN i la norma ISO, i a Europa hi ha tres països que tenen normes específiques, i quan dic la CEE, em refereixo als països de la CEE, i aquestes normes són internacionals.

I la segona cosa que li vull dir: vostè utilitza allò que qui dia passa any empeny, i m'agradaria que..., no tinc temps, a la millor, per fer-li preguntes molt concretes, perquè la pregunta que vostè..., li agraeixo que me la contesti, era del 17 d'octubre, i sap vostè que són quinze dies, ha tardat vostè em sembla que més de tres mesos a contestar. Però m'agradaria que em contestés quan pensa pavimentar aquesta autopista, quan pensa canviar els punts de dilatació, quan pensa passar per reparar les tanques, quan pensa posar senyalització, quan pensa posar la il·luminació, quan pensa netejar i enjardinar aquesta autopista, i quan pensa posar pantalles antisoroll i, sobretot, quan pensa canviar la situació que pateixen tots els ciutadans de Badalona durant molts anys, no uns dies, sinó durant molts anys, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. L'Honorable Conseller per...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. El passat mes de desembre es van adjudicar les obres del projecte SB-930, millora de seguretat vial en l'autopista A-18, quilòmetres 0 al 22, i A-19, quilòmetres 0 al 10,6, amb un pressupost de contracte de 44.930.000 pessetes, que, pel que fa a l'A-19 (*remor de veus*) —si espera que acabi— inclou la reparació de 1.200 metres addicionals de barrera de seguretat, que s'acabarà la tercera setmana de març.

Per altra banda, el projecte RB-936, amb un pressupost de 156 milions de pessetes, que comporta l'aplicació per a la millora del paviment de l'A-19, d'un import de 50 milions, i que és d'iniciació immediata. I, per altra part, i amb la finalitat d'incloure'l en el programa de paviments 90-91, s'està acabant la redacció del projecte RB-942, compatible amb el reforçament de ferm que acabem de referenciar, i que, per un import total estimat de 300 milions de pessetes, contempla el reforçament i la rehabilitació de ferm de tot el tram de l'autopista A-19 sota la nostra jurisdicció. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La pregunta següent la formula el Diputat Il·lustre senyor Daniel Font sobre una carta remesa per la Junta del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona a 20.000 col·legiats. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Font.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
una carta remesa per la Junta del
Col·legi Oficial de Metges de
Barcelona a 20.000 col·legiats*

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Voldríem dir-li, senyor Conseller, que ens ho hem pensat detingudament abans

de formular aquestes quatre preguntes sobre diferents actuacions polèmiques del Col·legi de Metges de Barcelona, perquè volem dir que no es tracta d'atacar ni es tracta de qüestionar la funció d'aquestes institucions col·legials que, d'acord amb la legislació vigent, tenen uns encàrrecs precisos i un paper a desenvolupar, per tots reconeguts.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Font, les acumula totes, les preguntes referents al Col·legi de Metges?

El Sr. FONT: No...

El Sr. PRESIDENT: No, d'acord, d'acord.

El Sr. FONT: No, les faré individualment. Gràcies. Però creiem que, en aquest sentit, hem de dir també que és la nostra obligació parlar d'aquests temes, en la mesura que es tracta d'actuacions que afecten el conjunt de la població i que, d'alguna manera, han afectat ja un conjunt d'associacions concretes.

La primera pregunta és sobre una carta remesa el darrer 3 d'octubre pel President del Col·legi de Metges de Barcelona a 20.000 col·legiats, en la qual es denigrava o es parlava malament dels mitjans de comunicació, i, especialment, de les associacions d'usuaris i consumidors de la sanitat en general i de manera indiscriminada.

Hem de dir que en l'esmentada carta es feien acusacions greus, i suposava, des del nostre punt de vista, un intent d'intoxicació de l'opinió pública arran del lamentable conflicte de les residències geriàtriques, de tots tristament conegut en aquesta Cambra. A la carta, s'acusava de manera preocupant les organitzacions d'usuaris que varen intervenir en el tema, i a totes en general, i es deia, per exemple, entre altres coses, entre altres moltes coses, s'imputava que les famílies dels malalts ingressats en aquella residència famosa reben al seu domicili trucades telefòniques per coaccionar-los perquè s'adhereixin a la querella de la coordinadora d'usuaris de sanitat, i els amenacen que si no es querellen, es procedirà judicialment contra ells.

Nosaltres hem de dir, respecte a aquest tipus d'acusacions, que un col·legi de metges no pot fer acusacions tan greus de manera pública, sense provar-ne cap, i restant impunement. És a dir que, jurídicament, la llei defineix els col·legis com a corporacions regulades pel dret públic, i que així queda palès a la Llei de Col·legis Professionals, del Parlament de Catalunya, que en el seu article 6.2 estableix, a més, una relació entre els col·legis professionals i els departaments corresponents. I hem de dir, en aquest sentit, que el Departament de Sanitat ha tingut una actitud, creiem, senyor Conseller, d'inhibició respecte a aquest tema. Podem entendre que es faci difícil la seva intervenció per les afinitats existents amb el President i els Vice-presidents col·legials —cosa que deu comportar la seva servitud, com és lògic—, però no podem entendre que no intervingui, finalment, de manera efectiva, quan es vulneren interessos col·lectius. Les conseqüències d'aquesta inhibició del seu Departament comporten inseguretats a la població general i desconfiança vers les posicions oficials de la professió mèdica, i comporten sensació d'estafa entre les associacions i sectors de la població més directament afectats. Una mostra d'aquesta situació és la iniciativa judicial empresa per tres organitzacions de consumidors i usuaris, que són la Unió de Consumidors de Catalunya, l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya, la Coordinadora d'Usuaris de Sanitat.

Volem saber, senyor Conseller, si el seu Departament com-

parteix les manifestacions contingudes en aquella carta a propòsit de les acusacions fetes a les associacions d'usuaris i consumidors i si ha intervingut en el seu moment respecte a aquest tema i, en qualsevol cas, si pensa intervenir en el futur per resituar la situació i, sobretot, per prevenir que situacions com aquesta no es tornin a donar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller senyor Trias, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor President, senyores i senyors diputats, em sap molt de greu que no ho hagi pensat més, perquè si ho ha pensat molt podia haver pensat més i suprimir-les, perquè... Jo no sé per què em pregunta això? Sincerament, eh!, jo no entenc per què m'ho pregunta. Això és una carta, doncs, que el Col·legi de Metges i el seu President ha enviat a tots els col·legiats; jo l'he rebuda com a col·legiat. Després de llegir-la detingudament, doncs, si vol que li digui la veritat no veig que falti, que sigui descortès amb la premsa; després de llegir-me-la —dic— detingudament no crec que falti a cap associació d'usuaris; sí que en un moment donat a la carta diu que hi pot haver famílies que hagin sofert coaccions, però no diu de qui, que qui ha formulat les qüestions. Per tant, jo, sincerament, no veig per què això ha d'aixecar tant d'embolic; entenc que es van fer en un moment en què la situació política o la disposició que es feia sobre les residències, doncs, permetia un grau de discussió.

Evidentment, com a Departament de Sanitat i Seguretat Social, nosaltres el que hem de respectar són els plantejaments del President del Col·legi de Metges, no intervenir en aquesta polèmica, nosaltres intervenim des del punt de vista sanitari, al seu dia; el que sí que li puc dir és que ens sap greu —i això ho he dit jo, públicament, en repetits moments— que la imatge d'un professional de la sanitat s'extrapoli i, a més, per esquitxar tota la sanitat en general, i aquest és l'únic punt que com a Conselleria ens preocupa i que intentem de defensar des del punt de vista de la Conselleria.

Per tant, no prendrem cap mesura, en absolut, com és el que hem fet, respecte a aquesta carta del Col·legi de Metges als seus col·legiats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Font haurà de passar a la següent pregunta perquè se li ha exhaurit el temps de la primera amb escriure.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
unes declaracions del President de la
Junta del Col·legi Oficial de
Metges de Barcelona*

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. La següent pregunta fa referència també a l'esmentada carta i posteriors declaracions als mitjans de la Junta de Col·legis de Metges de Barcelona a través del seu President. Entre altres consideracions s'instigava els professionals de la medicina a deixar de signar actes de defunció.

En aquest cas, no es tractava d'una acusació més o menys intencionada, com és el cas de les associacions d'usuaris, sinó d'una incitació oberta a una conducta, podríem dir delictiva, il·legal i que suposava una oberta desobediència de les lleis amb

repercussions generals de tot ordre. Ens preocupa particularment la connotació intimidatòria contra la població, que tenien les esmentades manifestacions del President del Col·legi de Metges de Barcelona. Es deia, textualment: «Hauríem de recomanar als nostres col·legiats que s'abstinguessin de signar qualsevol certificat de defunció», és més, en les declaracions públiques posteriors es va divulgar una expressió inquietant per a nosaltres, que és l'expressió de la pràctica d'una medicina «defensiva», que caldria aclarir exactament què es volia dir amb això, i si comparteix o no el Departament de Sanitat la necessitat de divulgar o de practicar una medicina d'aquestes característiques, i s'afegia que l'actitud creixerà com més denúncies hi hagi. A la roda de premsa s'incitarà posteriorment, obertament els metges a no signar actes de defunció.

Hem de dir que no es va produir cap rectificació posterior, i jurídicament volem dir que l'article 274 de la Llei de Registre Civil diu que els facultatius que hagin assistit el difunt en la seva última malaltia, o qualsevol altre que reconegui el cadàver, enviarà immediatament al Registre Civil el part de defunció, i en la hipòtesi de morts violentes i amb indicis de delictes, incloent-hi la violència i la desassistència —com sembla que era el cas—, diu que es comunicarà urgent i de manera especial a l'encarregat del Registre Civil, és a dir, al jutge, aspecte que constitueix una obligació afegida. És a dir, que existeix l'obligació legal d'emetre un part de defunció i també de dir-ho a l'autoritat judicial, i també la del Departament de Sanitat d'intervenir, si algú incita obertament a superar o a prescindir de la legalitat.

Les manifestacions fetes des de l'ens col·legial podrien constituir, a més —ens diuen—, una actitud delictiva de resistència a l'autoritat, en ambdós casos, de delictes d'atemptat i delictes d'omissió. Trobem de nou a faltar, de nou aquí, senyor Conseller, una intervenció ponderada del Departament de Sanitat per resituar les coses, i volem dir-li també que amb els silencis es contribueix justament al que no es vol, que és a l'alarma social i al desconcert. Nosaltres tenim l'obligació de preguntar si comparteix també aquesta segona faceta de les declaracions sobre la incitació expressa i no desmentida a no signar actes de defunció, i sobre aquesta filosofia peculiar de la medicina defensiva recomanada, i si pensen fer alguna cosa per reconduir aquesta situació i també, igualment, perquè no es torni a produir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, senyor President. Bé, jo crec que vostè confon el doctor Xavier Trias i Vidal de Llobatera amb el doctor Ramon Trias Rúbies. Som amics, el conec, és el President del Col·legi de Metges de Barcelona, però li puc dir que, a més, no té cap vincle familiar amb mi, perquè sempre m'ho lliguen com si fóssim parents o si fóssim familiars; no hi tinc res a veure. Això el primer, perquè lliga amb la resposta anterior.

Escolti, jo no respondré pel que ha dit el senyor Ramon Trias Rúbies: és el seu problema. El que sí que li puc respondre és que el que no es pot és treure les paraules del senyor Ramon Trias Rúbies del context en què les va dir i, a més, no citar-les literalment. Com que jo tinc aquí literament el que va dir en l'entrevista radiofònica, va dir, exactament va dir, demanava als col·legis que s'abstinguessin de signar qualsevol certificat de de-

funció si la causa de la mort no pogués ser demostrable després de forma objectiva davant de la justícia.

Davant d'aquesta terminologia jo, com a Conseller de Sanitat, no hi tinc res a dir.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Daniel Font ha de passar a la següent pregunta.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el control de la qualitat dels
actes mèdics*

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. La següent pregunta és sobre el control de qualitat dels actes mèdics: per quina manera pensa el Consell Executiu que es pot garantir a la població un adequat control de qualitat dels actes mèdics?

Ens porta a formular aquesta pregunta la constatació d'importants limitacions de l'actuació dels col·legis professionals de metges en aquest sentit, d'acord amb l'imperatiu de la Llei de Col·legis Professionals, que estableix, a més —li ho dic al senyor Conseller—, una relació clara entre els col·legis professionals i el Departament corresponent, en virtut de la qual creiem nosaltres que vostè hauria d'intervenir. També per l'alentiment dels programes de les comissions de control de qualitat que preceptivament deuen existir en els hospitals.

L'actuació, hem de dir nosaltres, dels col·legis en aquest terreny del control de la qualitat —és palès, segurament es pot entendre— es centra en la defensa, bàsicament, del professional, i una bona mostra d'això continuen essent les acusacions del President del Col·legi de Metges de Barcelona, que deia, textualment, quan analitzava el conflicte del geriàtric, quan feia la seva anàlisi, «privava» un criteri de tipus gremial quan va dir que els malalts terminals i vells ja estaven bé i no calia marejar-los més.

Creiem, senyor Conseller, que el Departament de Sanitat té l'obligació d'intervenir quan, des d'una corporació de dret públic es diuen coses com aquestes, i en el cas que ens ocupa l'objectiu hauria de ser fer aparèixer davant de la població un interlocutor i la percepció clara que hi ha algú que efectivament vetlla per la qualitat dels actes mèdics.

Però ens queda un interrogant, senyor Conseller, davant d'aquestes carències dels col·legis professionals, que no acaben de complir l'encàrrec de la llei respecte al control de qualitat dels actes mèdics: a què es dediquen les comissions deontològiques dels col·legis. Jo li ho diré, senyor Conseller: algunes es dediquen, per exemple, a perseguir diputats. I és aquest el cas del Col·legi de Metges de Lleida, que ha desplegat un procediment persecutori contra la diputada d'aquesta Cambra Maria Teresa Utgés i Nogués, per opinions emeses davant de la Comissió Social del Parlament en exercici de les seves funcions com a parlamentària; fins i tot sembla que l'esmentat Col·legi està considerant de fer-la comparèixer davant de la Comissió de Deontologia en un acte d'intimidació i amenaça contra un diputat metge, que probablement no tingui precedents ni en aquesta Cambra ni en altre lloc. I hem de dir, en aquest sentit, i cal fer notar que estem davant d'un cas en el qual es confon patèticament el control de qualitat d'un acte mèdic amb el control de l'opinió d'un professional. I vull dir-li, senyor Conseller, i hem de dir nosaltres també, que els tribunals d'honor dels col·legis professionals estan expressament derogats i expressament pro-

hibits per l'article 26 de la Constitució. Vostè em dirà que no té obligació d'intervenir, jo li dic que vostè té tota l'obligació d'intervenir davant d'una resolució d'un col·legi de metges com aquesta, i, en el cas que ens ocupa, la situació és extremament greu en tractar-se d'un diputat en l'exercici de les seves funcions que, d'acord amb l'Estatut i el Reglament de la Cambra, gaudeix d'inviolabilitat pels vots i les opinions que emeten en l'exercici del seu mandat.

Senyor Conseller, li hem de preguntar si pensa fer alguna cosa, en general, en matèria de control de qualitat, però, específicament, respecte al peculiar criteri de control de qualitat que tenen alguns col·legis de metges catalans, i si pensa fer alguna cosa en concret també per superar la confusió existent respecte a la funció i exercici de les comissions deontològiques i, particularment també, sobre aquest darrer cas que li comentava que afecta una diputada d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANTAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, les comissions deontològiques del Col·legi de Metges tenen la seva tasca i la Conselleria no hi ha d'interferir en cap cas, en cap cas. Sí que hi ha uns processos de control de qualitat, d'atenció al pacient, i jo li n'assenyalaria, doncs, tres tipus: d'estructura, de procés i de resultats. L'estructura, doncs, és el que fem a través de l'acreditació, en el qual s'estudia, doncs, l'estructura física de l'hospital, l'organització de l'hospital, el seu funcionament, i això ho fem a través d'una comissió d'acreditació en la qual intervenen —i això no és típic només d'aquí— els col·legis de metges i el Col·legi d'Infermeres.

L'altre és la de procés, que és un tractament intern de l'hospital, que no es pot fer externament, que consisteix que, a través de les juntes que té el mateix hospital, de control de tumors o de control de qualitat pròpiament dit, doncs, s'estudia si els processos que es produeixen dintre d'un hospital, doncs, funcionen correctament i se'n fa la valoració.

Finalment, el que és més publicat i és tremendament difícil, que és un tema d'investigació i d'estudi últimament, és el de resultats. Aquest, realment, és molt complicat, això és el que avui dia es tendeix a estudiar a nivell de la Joint Commission als Estats Units i, realment, aquest tema és un tema que nosaltres tenim molt d'interès a investigar, però és complicat.

Jo crec que el gran esforç que s'ha de fer per millorar la qualitat dels nostres centres és un esforç sobretot de formació continuada dels professionals. Aquest, jo crec que és el gran esforç i la gran tasca que tenen els col·legis de metges avui dia, i, evidentment, sí que es pot arribar a situacions —que aquí a Catalunya no s'han produït, ni a la resta de l'Estat— i que jo crec que és desitjable que aquesta és una de les coses que vaig estar veient al Canadà, seria desitjable que hi haguessin uns propis serveis d'inspecció del mateix col·legi de metges que garantissin la qualitat dels seus professionals; això ha de ser un acte intern, si no, evidentment, no funcionarà, i ha de ser un acte que si de cas es faci amb tota l'autoritat del col·legi de metges. Respecte a problemes que hi pugui haver de diputades amb els col·legis de metges, jo l'únic que li puc dir és que si puc ajudar a posar pau, sàpiga que trobarà sempre un col·laborador.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Per formular l'última de les seves preguntes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Daniel Font.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la seguretat jurídica dels metges
en l'exercici de la seva professió*

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Agrair-li, al senyor Conseller, la voluntat de col·laborar en el terreny de la confrontació que hi ha entre el President del Col·legi de Metges de Lleida i una diputada d'aquesta Cambra.

Voldria formular l'última pregunta que és sobre la seguretat dels metges en l'exercici de la seva professió, si pensa prendre alguna mesura o iniciativa de cara a garantir la seguretat jurídica civil, en termes civils em refereixo, del metge en l'exercici de la seva professió. La pregunta està motivada per la creixent sensació d'inseguretat jurídica, en termes civils, que molts metges tenen la sensació de patir, i que aquesta inseguretat, en l'exercici professional bàsicament es veu el creixement anual de denúncies de persones que se senten perjudicades per una actuació mèdica. A Barcelona, la xifra de demandes civils creix entre un 30 i un 40% cada any respecte a l'any anterior; la petició de responsabilitats civils —d'altra banda, plenament legítima— suposa una pressió sobre els metges que pot tenir com a efecte una actitud inhibidora en prendre decisions de risc a l'hora de salvar vides, i hem de dir, per exemple, que als Estats Units, les demandes civils per actes mèdics estan essent ja un instrument quotidià i un cost que les empreses hospitalàries incorporen regularment al seu pressupost anual.

Hem de dir aquí que aquest creixement de les demandes no obeeix, ens sembla a nosaltres, tant a un empitjorament de les actuacions mèdiques, sinó més aviat a una actuació més resolutiva de les persones afectades i que, consegüentment, per aquesta raó, i també per la major exigibilitat dels professionals, que tendirà a ser més gran a mesura que passin els anys, per l'aparició de complicades i sofisticades tecnologies i per l'avenç de la tècnica mèdica en general, ens sembla a nosaltres que caldria prendre algun tipus de mesura o que caldria donar algun tipus de garantia respecte a aquest problema de la seguretat en general.

Consegüentment, igual que sembla exigible i legítim que una persona afectada per un acte mèdic erroni reclami una compensació, també sembla lògic que existeixin mecanismes de seguretat per als metges pel que fa a la seva responsabilitat civil.

Es tracta de veure com creu la Conselleria de Sanitat que haurien de ser les mesures generals adequades per garantir de cobrir aquestes responsabilitats civils, i si pensa establir, en concret, algun de tipus de cobriment general d'assegurança als hospitals públics i concertats, referit a metges, però també al personal d'infermeria i sanitari en general. I finalment i en concret, voldríem preguntar-li una cosa menor però concreta i vigent en aquests dies, que és que el Col·legi de Metges de Barcelona, per exemple, disposa d'una pòlissa d'assegurança que cobreix privadament aquestes responsabilitats, però que s'ha sabut darrerament que un grup de professionals han quedat descoberts d'aquesta pòlissa de segurança, per un determinat temps. És a dir, també si el Departament de Sanitat té previst d'intervenir d'alguna manera en aquest tema i pendre alguna mesura per garantir la de cobrir les responsabilitats que es pu-

guin demanar en les dates descobertes per l'actuació del Col·legi de Metges.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, em torna a semblar gairebé ésser el President del Col·legi de Metges; em fa unes preguntes que són del President del Col·legi de Metges. Avui tenen eleccions, no sé què farà el proper President del Col·legi de Metges per solucionar aquests temes. O sigui que aquest últim tros no l'hi contestaré, li contestaré l'anterior.

Bé, jo crec que l'exercici de la medicina exigeix, segur, a tots els professionals d'assumir un risc i unes responsabilitats, i això la Conselleria, en cap cas, els ho pot treure, no?, o sigui que aquí hi haurà unes responsabilitats, sempre, per part dels professionals, i, per tant, l'únic que pot fer l'Institut Català de la Salut és el que ja va fer fa dos anys —si no ho recordo malament—, quan jo era Director General: fer una pòlissa d'assegurances per a tot el personal, que cobreixi la responsabilitat civil del personal. Això es va fer ja fa dos anys, no afecta només els metges, sinó que afecta tot el personal de l'Institut Català de la Salut. Jo crec que aquesta és l'única mesura que es pot fer. Això no farà disminuir el nombre de casos, això farà multiplicar-los, no? I això sí que ho vull explicar clarament, perquè és evident que això no és perquè es faci mala praxi, sinó que la conscienciació de la gent, en el sentit de reclamar, és més important, i després quan se n'assabenten professionals, que s'han creat pòlisses d'assegurança, immediatament es fa, al voltant de tot això, una certa situació que augmenta el nombre de reclamacions. Això s'ha vist en tots els països del món, i no té cap lògica ni cap sentit que això no es produeixi també aquí a Catalunya.

Per tant, aquestes són les garanties que donarem, és aquesta pòlissa d'assegurances que tenim establerta per a tot el personal, absolutament tot, de l'Institut Català de la Salut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem a la següent pregunta, que la formula l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart sobre la construcció..., ah! sí, el senyor Felip Lorda, sobre l'operació «Escriptor convidat», en relació amb les finalitats de la Institució de les Lletres Catalanes. El senyor Lorda, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'operació «Escriptor convidat»
en relació amb les finalitats de la
Institució de les Lletres Catalanes.*

El Sr. LORDA: Sí senyor President, la pregunta és: en quina mesura i de quina manera l'operació dita l'«Escriptor convidat», que ha beneficiat el jove escriptor nord-americà David Leavitt, respon a les finalitats que la Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes assigna a aquesta entitat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Lorda. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Bé, textualment, l'article 2, apartat primer, de la Llei de Creació de la Institució de les Lletres Catalanes diu: «Té com a objectius pro-

moura la creació literària en llengua catalana i donar-la a conèixer i difondre-la dins i fora de Catalunya». Per tant, totes les activitats, això, forma part d'aquesta, correspon a aquest article segon, apartat primer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Sí, senyor President. L'objectiu fonamental de la Institució de les Lletres Catalanes és l'article segon, que diu: «Promoure la creació literària en llengua catalana i donar-la a conèixer i difondre-la dins i fora de Catalunya», però el resultat d'aquesta visita del senyor Leavitt a Catalunya ha estat a l'inrevés: promoure i donar a conèixer la literatura nord-americana a Catalunya.

Miri, el 27 de novembre, a l'Institut d'Estudis Nord-americans va tenir lloc l'acte culminant de la presència, no sempre comprovable, a més, del senyor Leavitt, entre nosaltres. Acte que va consistir en la lectura de textos inèdits d'aquest autor i de la corresponent traducció al català. Edicions 62 vol publicar ara obres seleccionades d'autors nord-americans menors de trenta anys, entre ells, és clar, del senyor Leavitt. La Institució de les Lletres Catalanes s'ha cobert de glòria posant-se al servei de la difusió de la literatura nord-americana, com si això ho necessités la poderosa força expansiva de l'imperi colonial dels USA. No s'hauria ajustat més a l'objectiu de la Institució esmerçar els diners del seu pressupost en l'organització d'un viatge i estada de tres mesos a Washington o Boston, de Manuel de Pedrolo, per posar un cas, i un acte de lectura dels seus textos i de la corresponent traducció a l'anglès. En resum, senyor President, i a través de la vostra digníssima autoritat, voldria que s'assabentés l'Honorable Conseller de Cultura que la Institució de les Lletres Catalanes cau, ara i adés, en un profund son, oblidada el nord i no sap per on va.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Lorda. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor Diputat, estic segur que la seva opinió no la comparteixen els il·lustres escriptors i membres de l'Institució de les Lletres Catalanes. Crec que es pensen que saben on van i ho fan de la millor manera possible.

Per una altra banda, vostè parlava d'un escriptor il·lustre, català, el senyor Pedrolo, l'any passat, diguem-ne, amb la col·laboració del Departament, va presentar precisament un llibre a Nova York, un llibre en la traducció del qual també va ser ajudat econòmicament per la Institució de les Lletres Catalanes.

Però són dos programes diferents, és a dir, jo crec que el fet que escriptors joves il·lustres passin un temps aquí a Catalunya convivint amb altres escriptors, i, al mateix temps, tant aportant com rebent, pensem que això forma part..., i és absolutament escaient aquesta finalitat. Jo comparteixo el seu criteri, hi ha moltes persones que no el comparteixen, i, per això, diguem-ne, n'hi ha alguns que tenen les decisions per pendre. Però, per exemple, jo només li voldria llegir dues coses que deia el mateix David Leavitt, que és un escriptor jove i que, per tant, estem convençuts que aquesta difusió de la literatura catalana, que a nosaltres ens convé molt que sigui coneguda a fora, la portarà. Ell deia: «Si l'objectiu d'aquest programa per a escriptors internacionals és la difusió de la literatura catalana al món, em sembla perfectament una bona idea. I si volen que, en tornar

a Amèrica, parli de la Mercè Rodoreda o de tal poeta, ho faré amb molt de gust, etcètera. Si jo haig de ser un missatger com a part d'aquest experiment d'intercanvis literaris, intentaré fer-ho al millor possible; ara, és normal que em donin un suport bàsic». És a dir, que em fa l'efecte que, en aquest cas, el jove escriptor va entendre perfectament quina era la voluntat i el criteri de la Institució de les Lletres Catalanes, i ha estat tan reeixit, senyor Diputat, que, si tot va bé, nosaltres prosseguirem, tant amb aquest programa de l'«Escriptor convidat» com també amb el programa de l'«Escriptor del mes». Uns amb escriptors d'aquí, i altres amb escriptors de fora contribueixen tots dos, amb aquests dos programes, a un millor coneixement i difusió de les nostres lletres.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta és sobre la construcció del tercer centre penitenciari previst en el Pla Urgent de Descongestió de la Presó Model, que formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la construcció del tercer centre
penitenciari previst en el Pla Urgent
de Descongestió de la Presó Model
de Barcelona*

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller de Justícia, ja fa uns anys, aproximadament uns sis, el Consell Executiu va aprovar un pla que es va titular, que se'n va anomenar Pla Urgent de la Descongestió de la Presó Model. Aquest Pla preveia o introduïa tres centres, la construcció de tres centres penitenciaris a les comarques de la província de Barcelona. D'aquests tres centres, un ja està construït, l'altre està en fase de construcció i del tercer ja no se n'ha sabut res més.

És per això, senyor Conseller de Justícia, que li pregunto, concretament, quines són les actuals previsions de la Conselleria de Justícia pel que fa a la construcció del tercer centre penitenciari previst en el Pla Urgent de la Descongestió de la Presó Model, de Barcelona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies senyor Oliart. L'Honorable Conseller, senyor Bassols, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): President, gràcies.

Que jo recordi, senyor Oliart, no hi hagut mai —i potser m'equivoco— un pla urgent de descongestió de la Model; sí que el Govern de la Generalitat va presentar en al Parlament un pla indicatiu de presons a Catalunya, abans d'assumir les competències penitenciaris, i un pla, com el seu nom diu, indicatiu, susceptible de tota classe de modificacions i adaptacions a la realitat i a les exigències del servei.

El que sí que hi va haver és un acord, un acord entre la Conselleria de Justícia i el Ministeri, per a la descongestió de la Model i la construcció de tres centres penitenciaris a l'entorn de Barcelona. Aquest acord comportava l'obligació, per part del Ministeri de Justícia, de finançar la construcció de dos d'aquests centres, el tercer dels quals quedava a càrrec de la Generalitat de Catalunya.

Aquest acord ha estat incomplet pel Ministeri, que ha pagat,

amb prou feines, l'import d'una sola presó, i això ha fet que la construcció d'aquests tres centres fos objecte d'una demora; demora pel que fa referència al tercer centre, que no significa que no se'n parli més, sinó, que simplement, que, com acabo de dir, la construcció n'experimenti una demora, però que entra, naturalment, en els plans d'inversió de la Conselleria en un futur relativament proper.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies senyor Conseller. Per fer la repregunta té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: De quants minuts dispo, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Doncs miri, ha esgotat 39 segons, de manera que fins a 2.30 en té bastant.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Bé, a mi m'estranya molt, senyor Conseller de Justícia, que vostè comenci dient que no existeix aquest Pla de Descongestió de la Presó Model. Efectivament, aquí es va presentar un pla indicatiu, que tenia un abast molt més ampli, però no hi ha dubte que vostè en als mitjans de comunicació —i el seu successor— doncs, sí que han fet sempre, sempre han fet propaganda d'aquest Pla de Descongestió de la Presó Model. I li vaig concretar dates. Vostè mateix, senyor Bassols, el juny de l'any 1985, contestant aquest mateix Diputat, va dir que la finca per a la construcció d'aquest tercer centre la tenia ja pràcticament concretada. El juny del 1986 li ho vaig tornar a preguntar al seu successor —el Conseller que avui dia té l'honor de presidir aquest hemicicle— li ho vaig preguntar i em va contestar que al cap d'un mes estava concretada aquesta finca, però no va ser així.

I finalment, l'any 1987, vaig tornar a fer aquesta mateixa pregunta en Comissió, i se'm va contestar també que ja estava pràcticament desbloquejat tot aquest tema i que, efectivament, dins d'un mes o dos mesos aquesta finca ja es tindria.

Bé, jo crec, senyor Conseller, que cinc anys és molt de temps per trobar una finca i, efectivament, per construir una presó el primer que s'ha de fer és trobar la finca. I la finca, naturalment, malgrat que el terreny i el sòl s'ha encarat bastant, no s'ha encarat prou com per pensar que vostès no poden finançar el tema aquest de la compra de la finca; el que passa és que vostès no tenen la voluntat política de voler-ho fer, i vostès no es volen, de cap de les maneres, doncs, posar-se les comarques en contra en el moment que vostès han de decidir on han de construir aquest centre penitenciari.

Però jo ho estic dient aquí des de l'any 1980: és una mala política, perquè vostès no poden governar d'incògnit ni poden governar per sorpresa. I quan vostès governen d'incògnit o governen per sorpresa es troben amb el que es trobaran ara quan els facin les següent interpellacions, és a dir, amb totes les comarques aixecades, perquè no es pot fer d'aquesta manera.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller de Justícia, per contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, hauré també de fer una pregunta per saber de quants minuts o quant de temps dispo.

El Sr. PRESIDENT: Li queda un minut, exactament.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Bé, em sap greu, perquè jo hauria de dir moltes coses. En primer lloc, senyor Oliart,

em penso que he demostrat la meua capacitat d'ubicar presons, perquè les dues, la que està construïda i la que s'està construint, doncs, n'he elegit emplaçament, i, avui dia, he tingut la satisfacció que, per part d'un dels alcaldes, es va assistir a l'acte d'inauguració del centre i, per part de l'altre, doncs, se m'estan donant facilitats que s'havien negat al principi, i es reconeix que l'elecció va ser molt encertada.

El problema d'aquesta tercera presó és un altre; és, com he dit, que no hi hagut un pla d'urgència —lamento haver-lo de rectificar. Hi hagut un acord, acord incomplet pel Ministeri, que ens ha situat en un problema difícil de finançament, no d'ubicació de la finca, que és un tema que està sobre el paper i els estudis que s'han realitzat per part de la Conselleria han quedat pràcticament resolts, com el de la seva capacitat i característiques.

Hi ha, sí, un problema de finançament únic, però és que, a més a més, en el decurs del temps s'han produït altres problemes, altres circumstàncies, i entre elles unes prioritats, prioritats que avui, doncs, estan definides per la necessitat imperiosa de la construcció d'un hospital penitenciari i d'un mòdul de dones, que hem d'anteposar a la creació o construcció d'aquest tercer centre penitenciari, que queda, de totes maneres, dintre dels plans d'inversió propers de la Conselleria.

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta, la formula el Diputat Il·lustre senyor Antoni Noguer, del Grup Socialista, sobre el projecte d'execució de la il·luminació dels túnels existents a la Nacional 152, al Figueró. Té la paraula el senyor Noguer.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el projecte d'execució de la
il·luminació dels túnels existents
a la N-152, al Figueró*

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President.

Referent al projecte d'execució de la il·luminació dels túnels existents a la nacional 152, terme municipal del Figueró, quina és la data d'aprovació del projecte d'execució d'aquesta il·luminació i quin és el seu import.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: L'enllumenat dels túnels del Figueró s'ha realitzat sobre la base d'una partida alçada que en el seu dia es va incloure dintre del projecte «Millora local, pavimentació i obres accessòries a la travessera d'Aiguafreda, antiga carretera nacional 152, de Barcelona a Puigcerdà, punt quilomètric 42 a 50, tram Aiguafreda», amb clau DB165-C6, atès que en aquell moment es pensava en una il·luminació senzilla i de poca estructura, referida només a les boques d'entrada. Posteriorment va esdevenir necessari ampliar l'enllumenat a ambdós túnels, en tota la seva llargada, per tal de disminuir el risc d'accidents. Aquest fet ha provocat l'adquisició de més material, que s'ha realitzat amb un contracte de subministaments. El projecte DB165-C6 es va aprovar el 15 de desembre de 1988; la partida alçada abans esmentada és de 4.373.700

pessetes i el valor del contracte de subministraments és de 9.500.000 pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot repreguntar el senyor Noguera.

El Sr. NOGUERA: Moltes gràcies.

Val a dir, però, que en data 11 d'octubre del 89 fou presentada al registre d'aquest Parlament la pregunta formulada per aquest mateix Diputat relativa a la il·luminació dels esmentats túnels, publicada en el *Butlletí* del Parlament del dia 24 d'octubre. Aquella pregunta ha estat contestada i publicada en el *Butlletí* del Parlament del dia 5 de desembre del 89, un mes i onze dies després de publicar-se la pregunta. En canvi, sí que en data 23 d'octubre, pocs dies després de formulada la pregunta, publicà un setmanari de la comarca d'Osona la notícia de la il·luminació dels dits túnels, notícia facilitada pel Cap del Servei de Premsa de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Jo sóc el primer a celebrar la il·luminació dels túnels, però, en canvi, el que no puc celebrar és que no se m'hagi contestat la primera pregunta fins al cap de quaranta-un dies d'ésser formulada, i, en canvi, sí que es publicà en un mitjà de comunicació l'anunci de l'execució de l'obra, el dia 23 d'octubre. Una vegada més, hem de denunciar, haig de denunciar, una actitud —que no per perversa deixa de ser repetida— de menyspreu, no ja a aquest Diputat que formula la pregunta, sinó al mateix Parlament i a la tasca, deure i dret de tots els diputats, de control i exigència del Consell Executiu per part dels membres d'aquest Parlament, si més no per part dels diputats dels grups a l'oposició. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguera.

Per contestar, el senyor Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Em disculpo pels onze dies de retard que, d'acord amb el Reglament, sembla que va tenir aquesta resposta. No crec que d'això es pugui desprendre ni menyspreu per als diputats ni menyspreu per al Parlament, senyor President.

En qualsevol cas, sàpiga que aquesta actuació ve induïda en la petició de l'Alcalde d'Aiguafreda i del Figueró, en dies bastant anteriors que aquest Diputat presentés la seva pregunta, i que, per tant, és amb motiu de la petició de l'Alcalde del Figueró i d'Aiguafreda —que, com dic, va ser produïda el mes de juny, aproximadament— que s'han fet aquestes actuacions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La pregunta número 12 ha estat retirada. La número 13, la formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent sobre la integració escolar dels infants amb deficiències. Té la paraula la senyora Torrent.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la integració escolar dels infants
amb deficiències*

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores i senyors diputats, la pregunta va dirigida al Conseller d'Ensenyament i fa referència al procés d'integració de nenes i nens disminuïts físics i psíquics.

Com bé deu saber, senyor Conseller, existeixen nombroses

queixes per part dels mestres que treballen en la integració de nenes i nens disminuïts, bé siguin psíquics o físics. Les queixes van en la direcció que no s'han posat els mitjans necessaris per realitzar el procés d'integració, tant referit a infraestructures, material, espais adequats, com personal especialitzat, equips psicopedagògics i formació de mestres. En la pràctica, tot l'esforç recau damunt dels mestres. Vostès van fer el Decret d'integració, però no s'ha dissenyat un model d'integració: s'ha abandonat a la sort i a la voluntat dels mestres, sense condicions, sense seguiment i sense avaluació des de la Conselleria; no existeixen, tampoc, dades, xifres de nens disminuïts que participen en el procés d'integració.

La pregunta seria quina planificació prèvia ha fet el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya per tal de portar a terme la integració de nens i nenes amb deficiències físiques o psíquiques a les escoles públiques.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

L'Honorable Conseller té la paraula per contestar: el senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President.

Senyora Diputada, senyors diputats, jo entenc que no és cert que el Departament d'Ensenyament no tingui un pla per tirar endavant el procés d'integració absolutament desitjable de tots els nens amb deficiències físiques i psíquiques en edat escolar.

Això va ser regulat, com ha dit la senyora Torrent, a través del Decret 117, de l'any 84, i d'aleshores ençà la integració escolar ha fet grans progressos a tot Catalunya, s'han elaborat programes i han donat fruits molt importants.

A part d'això, cal fer un esment, per exemple, que el curs 85-86 hi havia als centres d'ensenyament d'EGB públics 828 professors d'educació especial, i enguany n'hi ha 1.278, a més de 100 professors de suport. Pel que fa als equips d'assessorament i d'orientació psicopedagògica, hem passat de tenir 167 professionals a tenir-ne, en els moments actuals, 318, plantilla que es pensa ampliar durant aquest any amb 90 llocs més de treball. D'altra banda, hi ha també més de cent professors itinerants per a alumnes amb deficiències estrictament sensorials, enfront dels 15 que hi havia l'any 85-86.

Els resultats de tot això han estat molt clars, en el sentit que, si el curs 81-82 hi havia 8.950 nens en centres d'educació especial, en el curs 89-90 n'hi ha només 5.255, cosa que representa una davallada del 42%, que, certament, en part és deguda a la recessió demogràfica, però en part molt important també a la política d'integració seguida fins al moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La Il·lustre senyora Dolors Torrent pot fer la repregunta.

La Sra. TORRENT: Sí. Senyor Conseller, vostè sap que els mestres reclamen una formació específica per tractar aquests casos i tot el seguit de qüestions que abans li he esmentat. I per molt que em diu —que potser és cert, jo no li ho nego—, el que és cert és que fa prop d'un mes va haver-hi unes jornades a Barcelona, de professionals i tècnics de tot Catalunya, per celebrar un intercanvi d'experiències sobre la integració i una avaluació de l'experiència, la qual cosa hauria d'haver estat potenciada per la Conselleria. Li he de dir, també, que allí on els equips estan contents és allí on s'ha fet una planificació prèvia d'aquests equips, com és el cas, per posar-li un exemple, de Vilanova.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

L'Honorable Conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt breument.

Jo celebri molt, senyora Torrent, que els mestres vulguin encara més recursos per atendre aquest sector tan important —i certament, encara, potser una mica deficitari— del nostre ensenyament, però el que és evident és que s'han fet progressos extraordinaris. Li ho diré d'una altra manera: en el conjunt dels infants escolaritzats de Catalunya hi ha un 20% de nens que necessiten alguna atenció especial; d'aquest 20%, la integració s'havia produït ja, fins a cert punt, l'any 81-82; l'any 82 hi havia, de tota manera, un 8,3% de nens no integrats, i l'any 1989 aquest 8,3% ha baixat al 5,2%: nosaltres aspirem a tenir un índex de nens no integrats que no sigui superior al 4%, objectiu que crec que assolirem aviat.

Li vull referir també que en el curs de la publicació dels diferents volums que constitueixen el Mapa Escolar, n'hi ha un d'específicament dedicat a la planificació de tot el tema de l'escolarització dels nens deficients a Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La pregunta 14 ha estat posposada i passem a la pregunta número 15, que formula el Diputat Il·lustre senyor Josep Curto, del Grup Popular, sobre els motius pels quals encara no s'ha signat el Decret de segregació de l'Ampolla del municipi del Perelló.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals encara no s'ha signat el decret de segregació de l'Ampolla del municipi del Perelló

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Quasi ha fet esta Presidència la pregunta: senyor Conseller, per què no s'ha firmat lo Decret de segregació?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Gràcies, senyor President.

Senyor Diputat, per una raó molt senzilla: perquè la sentència del Tribunal que dona la segregació del municipi de l'Ampolla com a municipi independent encara no ha estat notificada. Amb data 7 de febrer, els Serveis Jurídics Centrals l'han reclamat al Tribunal Suprem i han demanat la seva notificació.

És desig de la Conselleria i del Consell Executiu que, tan bon punt es rebí la notificació, i en els terminis establerts per la llei, es decreti el compliment d'execució de la sentència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

El senyor Curto pot fer repregunta.

El Sr. CURTO: Només una apreciació, senyor Conseller: l'autorització a què vostè es refereix, és en virtut d'un recurs que va fer l'Ajuntament del Perelló o és la part origen que dictamina o dicta esta sentència de l'Ampolla de segregació del municipi del Perelló? N'és l'origen?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Perdó, senyor Diputat: és la sentència que resol la segregació, no el recurs que després fa l'Ajuntament del Perelló contra aquesta sentència, sinó que és la sentència, que, en tot cas, hauria d'executar el

Consell Executiu de la Generalitat.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Esgotat el període destinat a preguntes, passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació i el tractament dels residus industrials, que formula el Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, si m'ho permet, en començar el període ordinari de substanciació de les interpellacions, voldria sol·licitar a la Mesa —i crec que amb l'acord del Molt Honorable Conseller— que la interpellació que porta el número 14 de l'ordre del dia actual, i que correspon al nostre Grup, també sobre la mateixa temàtica que el senyor Gimeno està a punt de substanciar, els residus industrials, s'acumulés en la seva exposició —i, per tant, en la seva resposta— amb aquesta que en aquests moments tractem.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament: s'acumulen.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. I, al mateix temps, ja sol·licitar, també en aquest mateix inici de sessió, que, d'acord..., crec que no hi té cap inconvenient, el Molt Honorable Conseller, el nostre Grup sol·licitaria, senyor President, que la interpellació que porta el número 17 passés al número 11 de l'ordre del dia d'aquesta tarda, és a dir immediatament després que la primera interpellació ordinària, que correspon al senyor Gimeno. Crec que l'Honorable Conseller no hi té cap inconvenient, i, per altra banda, només afecta el Grup Socialista, atès que totes les interpellacions que hi ha davant —amb l'excepció feta de la del senyor Gimeno— corresponen al Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Bé, abans de demanar l'assentiment a la Cambra per a aquestes petites modificacions de l'ordre del dia, també demanar si, immediatament després d'aquestes interpellacions acumulades, es pugui veure la interpellació número 12, sobre el medi natural, que ha de contestar el mateix Conseller, senyor Molins. (*Remor de veus.*) Ah!, 14, 14. (*Pausa.*) D'acord? (*L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*) Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, m'ha semblat entendre que era la petició que feia el Diputat portaveu del Grup Socialista, en el sentit d'acumular la del senyor Gimeno i la número 14, que són les dues úniques que ha de respondre aquest Conseller, perquè l'Il·lustre Diputat senyor Oliart ha acceptat, a petició meua, de retirar la seva de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Ah, és que no ho sabia, la Presidència!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Ah, no ho havia comunicat... Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, el senyor Gimeno pot començar a exposar la seva interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'eliminació i el tractament dels residus industrials

El Sr. GIMENO: Aquest Diputat voldria començar aquesta interpellació fent una reflexió, que crec que compartirem el

conjunt dels diputats que estem en aquesta Cambra, i és una reflexió sobre que alguna cosa no funciona bé en la gestió del Govern de la Generalitat quan es produeixen reaccions populars tan importants, tan significatives com la d'ahir, davant d'aquest Parlament, pel tema del transvasament, o com avui, pel tema del Pla de residus, que mostren fins a quin punt hi ha un descontentament i un sentiment de la gent de menyspreu de les actuacions del Govern. I dic que, a mi, em preocupa, perquè jo crec que damunt d'aquesta Cambra està, en aquests moments, flotant aquesta sensació de preocupació de què és el que pot passar a baix. I el que pot passar a baix és que, si passa alguna cosa, serà un fet que haurem de lamentar tots, i tots..., cadascú dins de la seva responsabilitat.

Jo vull dir, abans de començar la interpellació, que Iniciativa per Catalunya, abans que s'aprovés el Pla Director de la Gestió dels Residus Industrials, i com que hi començaven a haver reaccions de protesta i manifestacions del Govern abans, ja ho dic, d'aquesta aprovació, vam sol·licitar la compareixença del Conseller, en data 19 de gener —en data 19 de gener—, perquè ens poguéssim explicar d'una manera planera, reflexiva, serena, quines eren les idees del Govern de la Generalitat amb vista a aquest procés d'eliminació i tractament de residus, perquè el que volíem, de totes totes, era intentar racionalitzar un discurs sobre la forma i el fons d'un pla de residus industrials.

Vull dir també que, després d'aquesta sol·licitud de compareixença, he sabut pel mateix Conseller que ell també l'ha sol·licitat, però que, quan s'acabava el termini per presentar interpellacions d'urgència per a aquest Ple, l'últim dia vam presentar la interpellació, perquè en aquells moments encara no teníem cap constància que el debat sobre el Pla de residus es pogués fer a iniciativa del Conseller o a iniciativa del Grup nostre.

Jo vull dir també que crec que és el marc —i en això coincidim també amb el Conseller, amb qui l'altre dia ens vam entreveure—..., coincidim que el marc de la Comissió de Política Territorial —i en una compareixença hi pot haver quatre o cinc hores de debat— és més adequat per discutir a fons els continguts d'aquest Pla. No sé si és cert, però diuen —algú ho diu— que, en conferències de premsa, aquest Govern ha dit que cap grup polític no ha plantejat cap alternativa seriosa a aquest Pla de residus que estem tenint avui aquí, i que ningú no posa en dubte la ubicació dels abocadors i les plantes de tractament.

No vull entrar en aquest debat —ja ho he dit—, crec que teníem el temps molt limitat, però vull dir-li, i facilitaré al Conseller que tenim criteris alternatius per elaborar i tirar endavant un pla molt més ambiciós que el Pla que en aquests moments ens preocupa, i no sols són propostes nostres, sinó que també coincidim substancialment en criteris elaborats pel mateix Green Peace, o en criteris i directives elaborades per la mateixa Comunitat Econòmica Europea. Coincideixen més aquestes dues propostes amb les nostres que no amb el Pla que ens ocupa.

Però, jo crec que, tal com està la situació avui, el que caldria és que discutíssim a fons per què hi ha aquestes discrepàncies en la forma com s'ha aprovat i amb les conseqüències que ha portat l'aprovació d'aquest Pla. Perquè nosaltres discrepem, totalment i absolutament, de la forma. Pensem que es va aprovar sense cap debat públic, sense cap informació —la prova és aquesta: que no hi ha hagut informació—; al Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya se li va donar el Pla de residus indus-

trials el dia 13 de febrer —després de sol·licitar-ho amb prou temps—, el dia 13 de febrer se'ns va facilitar oficialment, quan estava aprovat del dia 22. I crec que aquesta aprovació sense informació, no es pot dir que la informació, sí que la tenien els alcaldes afectats, perquè els alcaldes afectats, si no tots, la major part, van estar avisats vuit o deu dies abans de l'aprovació del Pla. Pensem que no és correcte donar un termini de vuit dies perquè uns alcaldes puguin fer-se càrrec de què és el que ha de tocar a la seva comarca o a la seva localitat. Pensem que tampoc, el que no es pot fer, és dir que tots els partits polítics estan d'acord amb aquest Pla, com s'ha dit en alguns llocs. Jo, el que voldria recordar al Conseller és que tots els partits polítics de l'oposició sí que estem d'acord, però estem d'acord en un compromís que vam prendre a Montblanc el passat dia 18: estem d'acord tots que aquest Pla, de la manera com s'ha portat —i no entro en el fons—, el més prudent, el més racional, en aquests moments, seria retirar-lo. Aquest és un compromís que vam prendre el passat dissabte, en un debat que es va fer davant de més de dos mil —calculo jo— veïns de la Conca de Barberà. I vull lamentar profundament que en aquest debat no hi hagués cap diputat del Grup de Convergència i Unió —no-presència que va ser justificada dient que això ja es discutiria al Parlament, i que els arguments, en tot cas, ja es donarien al Parlament. Jo entenc que hauria estat molt bona la presència d'algun diputat de Convergència que hagués explicat —si és que es creu que es té la raó— quins són els arguments per defensar aquest o un pla alternatiu, o un pla modificat. Perquè la no-presència significa la degradació de la tasca parlamentària; un parlamentari deu les explicacions al seu poble, el poble, avui, no pot entrar tot al Parlament; aquí hi ha una representació de diversos pobles afectats, però els altres s'han hagut de quedar al carrer. Possiblement, amb aquella assistència dels diputats de Convergència, ens hauríem estalviat molts desplaçaments i moltes despeses, però és que això va produir també aquesta sensació, agreujada, de menyspreu a la població. I, en tot cas, també ens fa reflexionar sobre aquella qüestió que a qui es deuen els diputats?, si al partit per al qual han estat elegits o als ciutadans que, en definitiva, són els que van fer possible la seva elecció.

I no ens val, com algú també ens ha dit, l'excusa que s'atribuïa la no-assistència a la por que poguessin tenir algun brot de violència; no ens val això. Pensem que, en tot cas, és una mostra de la incapacitat de reconèixer que hi ha hagut, en tot aquest Pla, un greu error de càlcul. Un error de càlcul a considerar massa beneïts uns determinats ciutadans de zones demogràficament poc poblades, i que s'entenia des del Govern que acceptarien sense dubte aquells regals —per la via d'un abocador, d'una planta de tractament, o del que fos— que comportarien també altres compensacions. Un error, dic, important de càlcul, que ha portat fins i tot a la dimissió de molts alcaldes i regidors, i que ha provocat un efecte subsegüent, que és la ingovernabilitat de tota una comarca, ingovernabilitat que és un problema afegit, però que no és petit, perquè en aquests moments voldríem saber també com es resoldrà aquesta situació, si no és a partir d'una premissa inicial, que és la retirada del Pla.

Que, a més a més d'aquest error, entenem que hi ha hagut una irresponsabilitat política; hi ha hagut una irresponsabilitat política perquè s'ha tractat públicament —des dels mitjans de comunicació, a través de declaracions d'alts càrrecs del Go-

vern— tots els ciutadans d'insolidaris. Jo voldria que féssim aquí, tots plegats, una reflexió sobre el concepte d'insolidaritat. Potser és insolidari el poble de Forès, un poble abandonat per l'Administració, que no té clavegueres —que encara no té clavegueres—, i que se li oferia, com a gran avantatge per acceptar aquest abocador, que ara se li subvencionarien —ara se li subvencionarien— les clavegueres i podria tenir clavegueres, el poble, junt amb l'abocador? (*Remor de veus.*) Això no és solidaritat! Això, en tot cas, és un intent de xantatge i de fer caure a la pesada una persona, esperant que no vegi més enllà dels seus ulls. Però és que també és insolidaritat el fet de dir que la solidaritat comporta que unes comarques produeixen els residus, tenen les indústries, tenen una sèrie de serveis, tenen una riquesa, i, en canvi, les altres, que són agràries, que no tenen desenvolupament industrial, que tenen menys condicions de supervivència, que estan a les comarques deprimides de Catalunya, aquestes tindran els residus que produeixen les altres. Això no és solidaritat, des del nostre punt de vista.

Se'ls ha tractat també d'ignorants per no comprendre-ho, i s'ha intentat dir que molts alcaldes i regidors han estat sotmesos a pressions i s'han vist obligats a dimitir. Jo he tingut el gust de conèixer —que no els concèixia— molts ex-alcaldes de Convergència i a molts regidors de Convergència que estan indignats per la manera com han estat tractats, que se senten humiliats per la forma com han estat menyspreats i que no se'ls ha avisat prou bé de per què, com i per què anaven aquestes coses, aquestes instal·lacions, allà.

I aquesta oposició no és sols d'algun alcalde i regidors, sinó que també és de càrrecs significatius per a la Conca i altres comarques de la mateixa Convergència i Unió. Jo, vista la situació actual, i entenent que tots els grups parlamentaris ens vam manifestar demanant la retirada i oferint-nos, a partir de la retirada del Pla, a dialogar, a discutir, a buscar un consens en aquest Pla, en els abocadors, en les seves ubicacions, en definitiva, a donar una solució seriosa i coherent a la temàtica dels residus a Catalunya, jo voldria saber què és el que el Conseller ens pot dir sobre aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor Madueño pot formular... Ah, el senyor Dalmau. El senyor Dalmau té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de tractament dels residus industrials

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor President, senyores i senyors diputats, com que el tema dels residus ha ocupat molta literatura periodística i ha estat objecte de moltes iniciatives, nosaltres voldríem precisar bé l'àmbit de la nostra interpellació. Té diverses vessants, aquest problema, i voldríem exactament cenyir la que ens interessa de tractar amb el Consell Executiu.

Hauríem de començar per constatar que hi ha un acord general sobre la gravetat del problema que té Catalunya, amb la generació importantíssima de residus: 3.700.000 tones/any, segons la Junta de Residus, i segons el MOPU, produïm més de la quarta part del total espanyol. Només un 20% d'aquests són objecte de tractament, i proliferen els abocadors il·legals, sense depuració prèvia, i es contaminen els nostres rius, els aqüífers, el litoral i el sòl.

Segona constatació: des del 1980, Catalunya té competències en matèria de residus industrials, i des del 1983 —ja fa set anys— hi ha una Llei de Residus Industrials aprovada per consens en aquesta Cambra.

Tercera constatació: ja fa set anys que el Govern anuncia la presentació d'un pla director per a la gestió dels residus. Tres Consellers —Cullell, Bigatà, Molins— l'han anunciat a aquesta Cambra. Fa quatre anys que s'incorporen partides en els pressupostos de la Generalitat que, després, no s'executen. Això ha estat denunciat des d'aquesta mateixa tribuna en multitud d'ocasions; el Grup Socialista i tots els grups de l'oposició s'han exclamat moltíssimes vegades per la passivitat del Govern, per l'absència d'una política del medi, per la degradació creixent del nostre territori, i també pel fet que el Govern ha dissimulat moltes vegades la magnitud i la gravetat creixent d'aquest problema.

No demanem, doncs, al Conseller, que ens vingui a explicar a aquesta tribuna, a mirar-nos de convèncer els qui ja estem convençuts, de la gravetat del problema. No cal que ens descriuï un panorama que ja coneixem i que hem denunciat moltes vegades; no li demanem, tampoc, que ens expliqui la conveniència que existeixi un pla director de residus industrials; n'estem convençuts i l'hem reclamat, també, del Govern, en moltes ocasions. Per tant, fins aquí tots estem tots d'acord: tenim un problema gravíssim; necessitem un pla de gestió de residus industrials.

El nostre interès, senyor Conseller, es dirigeix cap a un altre tipus de debat; volem parlar d'una altra classe de problema. Nosaltres volem parlar amb vostè, com a representant del Govern, de política, de com una voluntat de govern pot fer-se efectiva i pot implementar-se en el territori. No volem parlar de projectes tècnics, ara, aquí, tot i que és evident que molts entesos i especialistes en aquesta matèria han criticat durament aspectes concrets, però molt importants, del Pla de residus. Només recordaria el tema de l'escàs interès que es dedica —i s'hi dedicava molt menys interès, encara, en el projecte inicial del Pla— a la reducció a l'origen de la generació dels residus industrials. Però aquesta és una altra qüestió.

Volem parlar de política perquè el mateix President de la Generalitat ha tingut interès, ha fet un esforç per col·locar el debat a un nivell ideològic; així, s'ha referit en les darreres setmanes, molts cops, a la responsabilitat dels polítics i dels ciutadans, a la quota de solidaritat que cal que els ciutadans i els municipis aportin a l'interès general del país; al termòmetre que aquesta solidaritat significa respecte a allò que ell anomena el «trempe moral» de la societat catalana, en la mesura que sap repartir entre tots les càrregues i els problemes. Ja es veu que es tracta del terreny dels grans principis. Qui pot discrepar del President, quan parla de responsabilitat, de solidaritat, de repartiment just i equitatiu, de la necessitat, si ho volen, d'això que ell anomena «el tremp moral»? Grans paraules, magnífics principis, conceptes de caràcter general, que anunciats així, en la seva globalitat i en la seva inconcreció, han de rebre, per força, l'adhesió de tots nosaltres.

El problema és que els grans principis són insuficients, moltes vegades, per emparar la pràctica política, i els procediments que qualsevol govern utilitza, després, a la pràctica, per aconseguir els objectius que es proposa. Així, doncs, els grans principis es materialitzen després en una acció de govern concreta: de

la gran solidaritat, del tremp moral col·lectiu, passem a com s'elabora, s'aprova i s'executa, en el territori, un pla de gestió de residus.

Quin ha estat, aquest mètode? Després dels llargs set anys d'espera, vostès fan un pla i el donen a conèixer, amb un tràmit que dura poquíssims dies, a les parts afectades que han cregut convenients, no totes, encara hi ha algun alcalde dels afectats que no ha estat cridat per la Conselleria per exposar-li que, al seu terme, se li farà un abocador de residus industrials; avui, encara n'hi ha algun. És a dir, no hi ha cap diàleg ni negociació prèvia, cap període ni mínimament perllongat per sedimentar públicament el projecte abans de portar-lo al Consell Executiu; cap anunci de contrapartides concretes ni de possibles compensacions, i entre vostès i els ciutadans de Catalunya més o menys afectats es veu que no hi ha cap altra instància amb la qual calgui comptar a l'hora d'elaborar i aprovar el Pla.

L'Administració municipal intervé en el projecte en la fase més última, i es veu obligada, apressadament, a fer alguns suggeriments de modificació en el projecte. Com que vostès estan enduts per la certesa que la Generalitat ha de fer net; com que estan convençuts de la noblesa de la causa; com que estan habituats a un estil de govern que ignora les altres administracions i que se sol imposar per la via mecànica de l'aplicació de la majoria absoluta, no necessiten cap procés previ d'informació profunda —no parlo de la campanya publicitària d'aquests dies. No fa cap falta, sembla, una lenta labor de conscienciació col·lectiva que vagi penetrant i que s'installi enmig dels ciutadans; no cal buscar cap altre suport polític ni institucional fins i tot en un tema tan compromès i tan delicat com és aquest, com ja sabia tothom que hi pensés una mica sensatament.

I els emplaçaments. Tema més delicat en un tema ja tan delicat com és aquest. Per què aquests municipis i no uns altres? Saben la gent de Forès, de Rubió i de Castellbisbal per què tenen la fortuna d'haver estat escollits? S'ha informat amb suficient antelació els ajuntaments? S'ha parlat a fons i amb calma amb les autoritats municipals? Se'ls ha parlat i negociat algun tipus de compensació? Se'ls ha fet veure que justament ells estan més obligats que ningú a acceptar un abocador? Per què els toca a ells una quota de solidaritat catalana més alta que la dels altres municipis del país? Qui els ha escollit?: l'atzar?, és que tenen unes condicions geològiques específiques?, les conveniències polítiques, potser? No se sap: no se sap. Qualsevol metodologia científica hauria exigit com a premissa prèvia fer un estudi profund de localitzacions possibles, un examen geològic de tots els llocs susceptibles d'acollir un abocador d'aquestes característiques, un mapa, sospesar els pros i els contres, analitzar a fons les circumstàncies, sondejar els municipis implicats, examinar la política d'inversió que la Generalitat ha fet els darrers anys en el municipi possiblement afectat, fer tots aquests tràmits, tan llargs i feixucs, però ineludibles, i, després, prendre la decisió. I, això, incorporat en un paquet general d'un pla territorial que no tenim, i que serà objecte d'un debat proper davant d'aquest Ple. Tan sòlid era l'estudi que vostès van fer, tan perfectament analitzades i escollides eren les localitzacions, que en la reunió, l'única del Consell Executiu, salta del pla, curiosament, la planta de tractament del Pla de Santa Maria.

Després de tot això, d'aquesta manera de fer, el país se'n sent, la gent s'espanta, se sent estafada i perjudicada injustament i es mobilitza. La falta de raons i d'arguments, l'absència

d'informació i de diàleg, la prepotència del Govern incrementen l'alarmisme —que n'hi ha hagut, certament. S'escampa un clima social que complica extraordinàriament la solució del problema. Ara és molt més difícil resoldre aquest problema.

L'examen concret d'algunes localitzacions desgraciades augmenta el desconcert: com pot ser que el Govern actuï d'aquesta manera?, com pot ser que incrementi amb noves càrregues l'infortuni d'alguns municipis rurals perduts a la Catalunya de l'interior i abandonats de la mà de Déu, i, sobretot, de la mà del Consell Executiu? Com pot ser que una comarca —jo parlo de la que més bé conec—, que ja té un abocador legalitzat, el primer que va legalitzar la Generalitat, de cromites esgotades, amb 20.000 tones de capacitat l'any, i un riu putrefacte, hagi de rebre, ara, un abocador de residus industrials? És que la seva quota de solidaritat catalana encara era insuficient?

Davant d'això, apareix el gran argument: en un lloc o en un altre s'han de fer els abocadors. Literalment: en un lloc o en un altre. Si no es fan aquí, bé s'hauran de fer en un altre indret.

De debò espera el Govern que la gent d'aquestes terres accepti passivament aquesta lògica, aquest tipus d'argumentació? El Govern no comprèn la reacció de la gent, ni la dimissió dels ajuntaments, ni les manifestacions, ni les tallades de carretera. El President de la Generalitat troba inadmissible que tot un vice-president del Parlament es posi al costat de la seva gent i de la seva terra. Potser es pensa que la importància del càrrec hauria d'allunyar-lo de la sensibilitat d'allò que sent la gent del seu terreny. I el President ho fa d'una manera que una editorial, per cert, del *Diari de Terrassa*, jutjava —l'editorial— d'«absurdament irascible». Qui és el qui està irat? El poble, o el President de la Generalitat?

El Govern no se sent comprès, es queixa amargament de la insolidaritat del poble, i anuncia que passi el que passi, galoparà sense concessions damunt del necessari principi de l'autoritat. El Pla de residus s'aplicarà, caigui qui caigui. I n'hi haurà més de coses, senyor Conseller, vostè ho sap. Vindrà un dia que els municipis potser denegaran les llicències municipals d'obres, i el Govern cavalcarà novament damunt del principi de l'autonomia municipal, se saltarà els ajuntaments, se subrogarà en el seu lloc, perquè l'interès nacional ha de prevaler damunt de tot. I els pobles i els ajuntaments, lògicament, es tornaran a encendre.

Tan bé creu el Consell Executiu haver-ho fet? Tan segur se sent d'haver triat la millor via? L'única possible i necessària? Creu de debò que tot el que ha passat no té res a veure amb el procediment escollit? No hi ha cap altra manera d'implementar un pla de residus? És això el que creu el Govern? Recapacitin, senyor Conseller. Retirin el Pla i recomencin el camí d'una altra manera; dialoguin; escoltin el territori, els municipis, les comarques. Mirin de guanyar-se adhesions i voluntats. Si tots constatem amb preocupació que es fa difícil la solidaritat, mirin de contribuir a crear-la i no vulguin imposar la solidaritat de fet per la via del principi d'autoritat.

Aquest és, senyor Conseller, el sentit últim de la nostra interpellació. Esperem la seva resposta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Dalmau. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, com molt bé ha fet referència un dels

il·lustres interpellants, l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno, era la meua voluntat, que coneix molt bé el senyor President, intentar explicar i donar tota mena d'informacions al Parlament respecte als continguts d'aquest Pla de residus aprovat per la Junta de Residus i ratificat pel Consell Executiu, en el lloc que entenc que era més possible de fer-lo, donades les característiques del Pla, és a dir, davant la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques, en la qual, sense limitació de temps, es poguessin donar tota mena d'explicacions.

Així els ho vaig comunicar als grups que tenien aquestes interpellacions, amb un resultat perfectament descriptible, en el sentit que és la seva voluntat portar-ho en aquest Ple i amb el temps de què es disposa en una interpellació, un temps sempre més taxat i més curt.

Però, donat que fonamentalment les intervencions han posat de manifest una manca d'informació, no voldria ser titllat novament d'això, i, per tant, sens perjudici de tornar-ho a fer davant la Comissió el proper dia 27, entenc —perquè, a més a més, s'aclariran molts dels punts plantejats en les seves intervencions pels il·lustres diputats interpellants—, que haig d'iniciar la meua intervenció explicant què és el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials, i sobre la base de quins principis legals la Junta de Residus ha dibuixat aquest Pla.

En primer lloc, i d'acord amb la Llei, concretament l'article 12 de la Llei 6 del 1983, modificat per la Llei 15 del 1987, val a dir que aprovat per una amplíssima majoria —alguns dels seus preceptes, per unanimitat per aquest Parlament—, diu que «és la Junta de Residus, organisme autònom, qui té atribuïdes les competències en matèria de planificació dels residus industrials».

El Pla es formula una vegada que el marc normatiu vigent s'ha adaptat a les directives comunitàries, i es completa així allò que disposa l'article 9.3 bis del Decret legislatiu 2/1986, sobre residus industrials, a la normativa comunitària.

El Consell Rector és qui ha d'aprovar el Pla, de conformitat amb les atribucions que li són pròpies. És, per tant, una norma d'aquest mateix Parlament, aprovada —ho torno a dir— per unanimitat, la que dóna a la Junta de Residus aquesta responsabilitat, i la treu d'aquest Parlament. És la norma aprovada per unanimitat. Difícilment es pot acusar de menyspreu a ningú pel fet d'aplicar una norma aprovada per unanimitat per aquest Parlament.

Les facultats de la Junta de Residus en matèria de gestió dels residus li vénen atribuïdes des de l'any 1987, no des de l'any 1980, per la Llei 15/87, del 9 de juliol. Fins a aquest moment, no li era possible promoure cap mena d'instal·lació. Cal destacar que l'ampliació del camp d'actuació de la Junta va comportar també la modificació dels seus òrgans rectors, i va donar una representació més significativa als municipis que tenen representació a través de l'Associació i de la Federació en el si de la Junta de Residus, passant, en aquell moment i amb aquella normativa, de tres a sis.

Vull referir-me a un tema que ha estat esmentat pels il·lustres diputats interpellants, en el sentit que el Govern de la Generalitat, que té competències des de l'any 1980, s'ha dit, no les ha utilitzades fins a l'any 1990.

Les competències en matèria de residus industrials són competències concurrents de municipis, administracions locals, diputacions, comunitats autònomes i Govern central. Són com-

petències concurrents; tots ells tenen responsabilitats, i sobre la base, precisament, que tots ells, en tenen competències, algunes de les instal·lacions que avui funcionen al país han estat promogudes per aquestes administracions locals, i des de sempre, tenen les administracions locals aquestes responsabilitats. Són les llei del 1983 i després del 87 les que donen la capacitat de gestió a la Junta de Residus, per tant, no és des de l'any 80; compartim les responsabilitats amb moltes altres administracions, és exactament des de l'any 1987 que el Govern té una competència específica en la gestió dels residus industrials.

Els programes de gestió aprovats per la Junta són la previsió d'actuació d'aquest organisme per al compliment dels objectius que li encomana la Llei. El programa bàsic de gestió en cap cas comporta —i val la pena remarcar-ho, estic segur que és prou conegut, no sempre prou explicat, però prou conegut pels il·lustres diputats interpellants—, el programa bàsic de gestió en cap cas comporta l'aprovació de les instal·lacions a què es refereix el Pla. Cada un dels projectes s'ha de sotmetre al tràmit legalment establert per a l'aprovació d'instal·lacions d'aquest tipus. Aquests procediments vénen determinats en la Llei de Residus Industrials i en el seu reglament, i es completaran els tràmits establerts en el Decret 114/1988, d'avaluació d'impacte ambiental.

Vist, doncs, l'aspecte més jurídic de per què es confecciona de la manera com s'ha fet el Pla, voldria entrar en el que és la base i el contingut del mateix Pla.

En primer lloc, la planificació. La Junta de Residus, al llarg d'aquests sis anys, set anys d'existència, ha fet el Pla per a la Gestió dels Residus, el document de planificació, en el qual es fa un estudi dels residus que genera l'activitat industrial, i de la localització de la seva generació. També un estudi sobre els diferents tractaments existents, i òbviament també sobre les tècniques adreçades a la minimització d'aquests residus.

Sobre la base d'aquesta planificació continguda en un extens document de dues-centes trenta pàgines, es generen, es redacten, els programes específics de gestió. Uns programes —sis, exactament—, tres dels quals, els tres primers, van adreçats a la minimització i al tractament *in situ* dels residus. Un dels il·lustres diputats interpellants ha dit que eren de molt poca entitat. M'agradarà sentir-lo des d'aquesta tribuna que m'ho digui, perquè suposo que si diu que són de poca entitat coneix quin és el total contemplat en aquests plans d'inversió, i adreçats, com s'ha d'adreçar tota política ben concebuda en el camp del tractament dels residus, a minimitzar aquesta producció, a tractar, en tot allò que sigui possible, aquells residus *in situ* i que, com dic, componen tres dels sis programes aprovats per la Junta de Residus.

Els programes quart i cinquè són els adreçats al tractament dels residus que, malgrat tot, la nostra indústria genera avui i continuarà generant.

El programa sisè va adreçat a la restauració d'àrees contaminades.

Fixem la nostra atenció en els programes bàsics de gestió —el programa quart dels sis aprovats. En ell es proposa la divisió del territori en tres grans zones: una zona nord, una zona centre i una zona sud; a cada una d'elles es proposa la situació o la ubicació de dues instal·lacions, una associada a l'altra: planta de tractament físico-químic i abocador.

Finalment, el Pla contempla la instal·lació d'una única inci-

neradora suficient per a tot el territori de Catalunya sobre la base de les 60.000 tones que han de rebre aquest tipus de tractament, generades a Catalunya.

En aquest territori, en el territori nord, en la zona nord, que abastaria les comarques de Girona, es generen aproximadament el 15% dels residus; en la zona centre, que abastaria les comarques de Barcelona més algunes de les comarques de Lleida, es generen el 65% dels residus; en la zona sud, que abastaria les comarques de Tarragona, es generen aproximadament el 20% dels residus. En cada una d'elles, com deia, es proposa la ubicació d'un abocador i d'una planta de tractament físico-químic, excepció feta de la zona centre que —sobre la base que genera, com deia, el 65% dels residus— es situarien, o es proposa la ubicació de dos abocadors.

Quina és o quins són els motius pels quals..., dic ja que és sobre la base de la generació dels residus, sobre la base que en aquest Pla es contempla com la nostra indústria genera al voltant de tres milions de tones; de com, d'aquests tres milions de tones/any, un milió i mig es poden tractar assimilables a urbans; de com un 1,5 d'aquestes tones creades per la nostra activitat industrial cal que rebin un tractament específic... En aquest Pla, per tant, es fonamenta o es divideix aquest territori, i la decisió òbviament més important és el lloc de localització.

Quina és la naturalesa dels abocadors? Són aquestes les instal·lacions que, a causa de les seves característiques, requereixen una ubicació específica; no es poden posar a qualsevol lloc. Per raó dels productes que, basant-nos en la legislació actualment vigent, es poden situar o dipositar en aquests abocadors, en aquests dipòsits controlats, per raó que no poden ser ni residus radioactius, ni residus explosius, ni residus inflamables, ni residus fermentables, a partir de tot això es pot afirmar —i ningú, òbviament, ho ha rebutjat encara— que els abocadors no poden, en cap cas, provocar cap mena de contaminació atmosfèrica, i que l'única contaminació que poden produir és sobre la base d'una possible permeabilitat del sòl i, a través d'ell, d'una filtració que contamina els possibles corrents d'aigua que per sota hi circulin.

Què és, doncs, quin ha de ser, doncs, l'objectiu per determinar la ubicació d'aquestes instal·lacions? L'únic objectiu és buscar, amb quatre objectius fonamentals, determinar, en primer lloc, minimitzar aquest únic risc que té un abocador, que és l'existència de corrents d'aigua que puguin ser contaminats per les filtracions. Per tant, l'objectiu de qualsevol responsable de la determinació d'aquestes ubicacions és buscar un sòl que tingui el mínim de permeabilitat possible, i això es fa a partir d'unes condicions geològiques del sòl, condicions objectives, no condicions que es puguin escollir, que són mesurables, que tenen uns factors geològics perfectament coneguts, i és a partir, per tant, d'aquesta condició, un sòl al mínim possible de permeable.

En segon lloc, una condició hidrològica: que no hi hagi o que existeixi al mínim possible, o que hi hagi una existència molt poc significativa d'aqüífers. Si el sòl és impermeable i si, a més, les aigües que passen per sota i que són susceptibles de ser contaminades, no són importants, l'efecte o l'impacte ambiental d'una instal·lació d'aquest tipus es minimitza.

Una tercera condició és una condició morfològica, és a dir, de condicions físiques d'aquests abocadors.

I, una quarta, una racionalitat econòmica, és a dir, que esti-

guin al més a prop possible dels llocs on es generen els residus.

La Junta de Residus ha pres les seves decisions respecte a les ubicacions amb vista a maximitzar els criteris de seguretat, és a dir, ha minimitzat els criteris econòmics i ha maximitzat els criteris de seguretat; és a dir, s'han escollit les ubicacions a partir dels criteris de seguretat, és a dir, a partir dels criteris geològics i hidrològics.

Entenc, senyor President, senyores i senyors diputats, que les instal·lacions d'abocadors contemplades en el Pla, les propostes d'ubicació —Castellbisbal, Rubió i Forès—, totes tres compleixen absolutament i amb el grau màxim possible aquests condicionants geològics i hidrològics; totes elles tenen factors de permeabilitat al mínim que existeix en el territori de Catalunya a partir de la seva geologia, tots ells tenen, o no tenen, per sota corrents significatius d'aigua; ningú fins ara ha donat raons en contra.

També la seva morfològia és extraordinàriament correcta, i l'únic que queda desplaçat respecte al lloc de generació de residus és l'abocador de Forès, i sempre hem dit que en el triangle generador de la zona sud, format per les ciutats de Reus, Tarragona i Valls, el lloc únic possible, després d'exhaustius estudis en profunditat d'altres ubicacions, l'únic que compleix amb les màximes garanties les condicions geològiques i hidrològiques és l'emplaçament de Forès.

No vull, senyor President, deixar de passar per alt algunes de les coses que els il·lustres interpellants han formulat en les seves intervencions.

I així, per exemple, aquí s'ha dit que el Govern de la Generalitat té una actitud prepotent, que el Govern de la Generalitat ha tractat d'insolidaris i d'ignorants alguns —o algú, no se sap exactament a qui—, i que el Govern de la Generalitat ha tingut actituds de menyspreu. Il·lustres senyors diputats interpellants, els demano i —crec que amb un cert dret— els exigeixo que em diguin quina és una sola actitud de menyspreu que aquest diputat hagi pogut tenir respecte a vostès o respecte a alguns dels alcaldes en els quals s'ubiquen les instal·lacions, a qui, a tots ells, jo, personalment, Il·lustre diputat senyor Dalmau, he rebut en el meu despatx: el dia 8 de gener, 9 de gener o 10 de gener, varen ser presents en les dependències del Departament, cridats per mi, el senyor Alcalde de Sant Feliu de Buixalleu, el senyor Alcalde de Rubió, el senyor Alcalde de Castellbisbal, el senyor Alcalde de Martorell, i no va venir, perquè va anular deu minuts abans de l'hora la seva entrevista, el senyor Alcalde de Forès. Donat que el dia 10 no va poder venir el senyor Alcalde de Forès, el dia 12 el Director General de Medi Ambient se'n va anar al poble de Forès a donar-li, al senyor Alcalde de Forès, les explicacions pertinents; tots ells, doncs, molts dies abans de l'aprovació del Pla varen ser puntualment informats, com ho van ser també els presidents dels consells comarcals.

Senyor President, senyores i senyors diputats, les actituds de les persones són fruit de moltes, de moltes raons. Segur, quan el comportament és el que és, que algunes hi deu haver, i d'algunes, probablement n'és culpable aquest Conseller que els parla; però no és menys cert, senyor President, que també dir des d'aquesta tribuna que se'ls tracta amb menyspreu o que se'ls tracta d'insolidaris o d'ignorants és una actitud que, òbviament, ha de despertar el seu rebuig i ha de despertar la bel·ligerència amb què en molts moments plantegen la seva...

El Sr. PRESIDENT: La Presidència es basta per mantenir

l'ordre, de manera que no... S'agraeixen, per això, aquestes col·laboracions. Continui, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Vull dir, senyor President que, com he dit abans, molt agrairia que se'ns digués quina ha estat, una sola vegada, l'actitud de menyspreu, la manca d'informació per part del Govern de la Generalitat o per part d'aquest Conseller en el desenvolupament i en la posada en marxa d'aquest Pla per a la gestió de residus.

En el segon torn tindrè oportunitat de respondre també.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno per formular rèplica.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Jo, en escoltar la intervenció del Conseller, em venia a la memòria aquella dita que diu: «No hi ha pitjor sord que aquell que no vulgui escoltar». Perquè jo he dit que el tema de fons, la discrepància o els desacords o coincidències en el Pla de residus entenia que s'havien de tractar en aquesta compareixença, i que creia que, tal com estava la situació social a moltes zones de Catalunya, a moltes comarques i localitats, del que es tractava era de veure com sortim de la situació actual, com sortim de la situació de crispació, de la situació d'indignació, de la situació —de molts ciutadans— d'impotència.

I, bé, ens explica característiques tècniques del Pla. Jo no vull entrar en aquest Pla, i he dit que tinc elements profunds de discrepància en el fons, i em permetré donar-li un document que hem fet nosaltres sobre aquests criteris, perquè entenem que el Pla no va a resoldre la problemàtica dels residus, perquè la problemàtica dels residus es resol bàsicament a partir de la voluntat d'eliminació, i la voluntat d'eliminació, amb els programes que ens donen, amb programes de gestió —aquests sis programes de gestió— que tenen una pàgina o pàgina i mitja d'especificació de programes —un és de 500 milions; els altres, de 50 milions—, vull dir, no són més que una manera de dir que tenim una voluntat, una certa voluntat, però mai es parla de situacions concretes a empreses; a les empreses se les tracta dient que s'estimularà, dient que es procurarà la via de l'actuació voluntària i no coercitiva a les empreses, i fins ara no se'ns ha dit quines han estat les quantitats enormes de sancions per incompliment, d'abocaments incontrolats o de contaminació detectada.

Però voldria contestar a dues coses que ha dit el Conseller. Una: la norma diu, la Llei diu: «La Junta de Residus és la que ha de planificar i aprovar el pla de la gestió dels residus industrials». Ara bé, nosaltres, Iniciativa per Catalunya, mai ens hem negat a elaborar, a discutir, a participar i a comprometre'ns en qualsevol qüestió conflictiva, i, una mostra n'és la llei, les passades lleis que hem acabat de discutir aquest matí, que moltes de les nostres esmenes, rebutjades per la majoria, anaven en aquest control parlamentari, en aquesta participació dels ajuntaments, en aquesta major voluntat de compromís.

Diu que digui quines són les actituds de menyspreu. Jo em comprometo, i suposo que li podré portar —avui no li puc portar—, fer-li una llista de gent que es creuen, que es consideren menyspreats i que estan dolguts i que se senten atacats quan se'ls ha qualificat d'insolidaris, li'n farem la llista.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. GIMENO: Però és que, a més a més, entenc que és

menyspreu, conscient o inconscient, però és menyspreu, cridar els alcaldes dotze dies abans de l'aprovació del Pla i fer-los una explicació que al seu poble s'ha previst tal cosa o s'ha previst tal altra. Amb deu dies, amb dotze dies, no hi ha cap ajuntament, sobretot un ajuntament de cinquanta, de cent o de cinc-cents habitants, que no tenen mitjans tècnics, que no tenen recursos per buscar informes, per fer estudis i per fer visites, per conèixer què és el que això representa, com perquè aquesta gent puguin tenir una posició documentada de cara a assumir o no assumir aquest Pla. I avui hi ha alguns que diuen: hem fet cursets accelerats de residus industrials, i hi ha moltíssima gent, d'aquests pobles afectats, que se senten pràcticament tècnics mitjans en residus industrials, i continuen sense compartir les tesis del Consell Executiu.

Jo li diria que... —i torno a apellar a la responsabilitat i torno a apellar a la prudència i torno a apellar al sentit democràtic— crec que l'única sortida avui, tal com està la cosa —el pla tècnic ja el discutirem, ens oferim a discutir-lo i ens oferim, i li ho dic així, clarament, ens oferim a comprometre'ns en la discussió d'aquest Pla, de les ubicacions i de totes les propostes d'actuació, ens hi comprometem com a grup parlamentari, seriosament. Però, dic, l'única sortida per donar solució a la situació actual ve de la retirada del Pla i del compromís de la Conselleria de fer un debat obert, de fer una informació àmplia, de fer una recerca de consens. I, això, entenem que és més greu avui que ho hagués pogut ser fa un mes o fa dos mesos, perquè hi ha un grau d'enverinament, un grau d'indignació popular que farà difícil reconduir el tema: serà més difícil avui que fa un mes o fa dos mesos. I, això, crec que podem compartir-ho tots. Però he dit que ens posem a disposició del Govern per treballar per buscar-hi una solució. Avui, avui, la solució, de totes maneres, la primera, passa per la retirada del Pla.

Vostès han transformat les canyes en llances, i Iniciativa fem la proposta corresponsable de transformar aquestes llances en propostes de raó, i ho fem des del nostre compromís, que tenim alternatives a aquest Pla i volem discutir-les obertament i solidàriament.

I, en tot cas, dir-li que si hi ha hagut incompetència, des del nostre punt de vista, en la forma com s'ha portat a terme —i hi ha hagut bastant incompetència—, el que és procedent quan hi ha incompetència és dimitir o destituir aquells que han estat responsables de la situació que s'ha generat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor Dalmau pot fer la seva rèplica.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor President, senyores i senyors diputats, mentre escoltava el Conseller m'ha fet l'efecte que s'ha produït una..., com si s'hagués produït una confusió en el tràmit parlamentari que substanciàvem en aquell moment: això que nosaltres li fèiem era una interpellació, i a mi m'ha fet la sensació que, el que ha fet ell, és el preludi de la compareixença que farà el proper dia 27. És a dir, jo li he dit expressament que no calia que ens expliqués les característiques del Pla: el tenim, l'hem llegit, ens l'hem mirat a fons, el coneixem, ha estat divulgat, perquè si d'alguna cosa s'ha parlat aquests dies, a part de les protestes de carrer, és també de continguts concrets del Pla; ja ho sabíem això. Per tant, s'han produït, em sembla, dos nivells de diàleg que no han coincidit de cap manera. A la major part de les qüestions que jo li he formulat, que li he dit que li parlava, a vostè, de política, li parlava de com s'implementa un

acord del Consell Executiu damunt del territori, lamentablement no m'ha semblat sentir que hi hagués cap tipus de resposta.

Li respondré només una cosa concreta —això sí—, perquè m'ha emplaçat a fer-ho, que és el tema del que es destina a reduir la generació a l'origen. Si no em corregeix el senyor Conseller, em sembla que ara, per la reducció, a l'origen hi ha 500 milions de pessetes; si no ho tinc mal entès —també em pot corregir el Conseller—, en el projecte inicial de la Junta de Residus no n'hi havia, de diners, hi havia zero pessetes a la partida a l'origen, zero pessetes, i s'hi va incorporar per la proposta —si no m'equivoco també— de la Federació de municipis, però l'import sencer del Pla és molt superior: només a Rubió sol, per la planta, per l'abocador i la planta d'inertització ja es gastaran 1.800 milions de pessetes, vostès; de manera que fins i tot aquesta partida continua essent insuficient. Però jo li he dit també expressament que aquesta no era la qüestió; jo no li venia a discutir els criteris tècnics, sinó que li venia a parlar de com pensen vostès que es pot aplicar aquest Pla de residus de la manera que vostès ho han fet.

En aquest sentit, també, sobre el tema dels emplaçaments, que és un tema complicat, vostè fa una cosa —que jo crec que la va fent aquests dies als diaris o a les declaracions públiques— que és una mica de trampa —si m'ho permet—, dit en termes dialèctics: vostè ens diu que les localitzacions escollides tenen totes les garanties de fiabilitat. Jo no sé si les tenen, sóc incapaç de saber si la gent de Rubió o la gent de Forès, la gent de Castellbisbal, d'aquí a uns quants anys —com ha passat en altres instal·lacions d'aquest tipus— tindran problemes de contaminació. Jo no ho sé. Però vostès, aquesta justificació, l'expliquen i la defensen a posteriori; quan ja han escollit tres llocs, diu vostè, ens els hem mirat bé i hem vist que tots eren molt sòlids i segurs. Jo li he preguntat una cosa molt diferent, jo li he dit: per què aquests tres llocs precisament? Quins són els estudis previs de les múltiples localitzacions previstes que vostès han utilitzat per determinar finalment que aquestes tres són les que s'havien d'haver fet.

I en aquest sentit, per tant, jo no li he de deixar de parlar —i ho faré brevíssimament—, també una vegada més, del que jo conec millor: jo no sé si el senyor Conseller ha estat mai a Rubió —suposo que no hi ha estat mai—, per a ell Rubió deu ser un lloc en el mapa, una localització en un mapa; admetin que, per a aquest Diputat, Rubió és una altra cosa, són uns camins, unes cases, uns camps, una gent que jo conec. Si vostè agafa l'*Enciclopèdia catalana* veurà que la foto que hi ha de Rubió és plena d'arbres, i, si llegeix la descripció, parla de magnituds de superfície forestal a Rubió. Avui dia, Rubió està completament cremat, es van cremar 3.800 hectàrees de bosc, a Rubió, i no se'n van cremar 20, és a dir, van salvar-se de l'incendi, a Rubió, 20 o 30 hectàrees —se'n van cremar 3.800. Sap quants diners ha gastat la Generalitat per contrapesar aquest infortuni del poble de Rubió, que és un poble molt petit, que no passa de cent habitants? Quatre ajudes a quatre famílies de Rubió. De les quatre ajudes, una era per a l'alcalde d'abans —que era de Convergència, per cert, tot sigui dit—, un tinent d'alcalde i dos veïns més: 300.000 pessetes a cada un. I del Pla de reforestació, se'n parla —jo no dic que no se'n parli—, per a una part de 600 hectàrees, però, fins avui, el més calent és a l'aigüera: fins avui ningú ha vist a Rubió l'acció de la Generalitat.

Sap quants diners ha rebut Rubió en els últims anys, d'ajudes de la Generalitat? Per arreglar dos camins, escadusserament, dos, tres o quatre milions de pessetes. Com vol que la gent de Rubió acceptin amb facilitat, senyor Conseller, que són ells precisament a qui els toca l'abocador? Si no és que vostè em fa un plantejament cínic —«cínic» també li dic en termes parlamentaris—, si ho fes —i, si vol, retiro la paraula—, que seria dir: «Com que ja està totalment cremat, què més els pot passar, als veïns de Rubió? Ja no els pot passar res més, ja els podem posar l'abocador». Si aquest fos el plantejament, a mi m'agradaria que el Consell Executiu el defensés públicament i ho digués cara a cara: «Desgraciat per desgraciat, no hi ha poble a Catalunya més desgraciat que el poble de Rubió: posem-li l'abocador perquè ja no vindrà d'un pam».

Retirin el Pla de residus, senyor Conseller, retirin-lo i obrin un altre procés. Hi ha precedents, d'això. A mi m'agradaria que el senyor Conseller estudiés a fons el precedent del País Basc: el Govern basc va intentar, anys enrere, implementar un pla de residus sense diàleg previ, un model semblant al que vostès estan practicant en aquest moment; se'l van empassar, el van paraitzar i han obert una dinàmica diferent, i ara van molt a poc a poc. No els resoldrà això, senyor Conseller, els problemes d'emplaçament, jo ja ho sé, això, i ho saben els membres del Govern basc, però almenys parlen, dialoguen, estan en contacte amb els municipis i no resolen res, perquè quan vostè diu que ha rebut els alcaldes per explicar-los... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. DALMAU I RIBALTA: No resolen res, encara ara, però parlen, senyor Conseller, i arribarà un dia que arribaran a un acord sobre uns emplaçaments concrets, sobre unes instal·lacions concretes, i potser tindran un grau d'acceptació social sensiblement diferent del que vostès han obtingut, que vostès no n'han obtingut cap. Perquè vostè, quan diu que ha rebut els alcaldes per notificar-los que han estat escollits, vostès no els informen, vostès els donen la comunicació: «Vostès han estat escollits per a la instal·lació». No negocien res amb els alcaldes afectats.

Jo crec sincerament que, de la manera com vostès ho han fet, aquest Pla té mala peça al teler, senyor Conseller, té mala peça al teler. El millor fóra que el retiressin, que obrissin una altra dinàmica, que aprenguessin de l'experiència d'un altre govern autonòmic, semblant al nostre, que dialoguessin amb la gent, que s'hi prenguessin el temps necessari i que finalment, quan el volguessin portar a la pràctica, fos amb un consens que ara no tenen i amb un suport popular, si més no, sensiblement més motivat i amb molts més arguments per la seva banda, cosa que ara, fins ara, vostès no han tingut en cap moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Dalmau. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Molt breument: els aspectes concrets respecte al contingut del Pla, cap argumentació. Respecte al contingut tècnic del Pla, només dos: els programes de minimització, són 600 milions un d'ells, que certament contenia una quantitat inferior, però, tal com s'ha aprovat, són 600 milions l'any —l'any—: la inversió continguda per Rubió és una inversió, no és una utilització de recursos cada any, sinó que és una inversió de recursos i prou; un altre

programa, 500 milions. Per tant, la Junta de Residus, en aquest cas amb l'aportació, molt valuosa, dels membres de la Federació, els ha valorat en la forma com ha cregut que tècnicament s'havia de valorar: 500 i 600 milions cada un d'ells.

Rubió. Ha dit l'Il·lustre senyor Diputat que no té informació sobre Rubió, que ningú té informació sobre res... Home, ho pot dir de tots menys ell... (*Remor de veus. Pausa.*) Perdó, que no existeix informació, que no s'ha donat informació, que ningú la té i que ell tampoc... (*Remor de veus.*) Home!, un estudi de la Diputació de Barcelona, encarregat en el moment que l'Il·lustre Diputat era el President de la Diputació, on s'afirma, com és lògic —i com afirmen tots els estudis geològics fets—, que el lloc de Rubió... Senyor President, crec que hi ha actituds a la sala que, almenys, la meua intervenció no crec que se les mereixi...

El Sr. PRESIDENT: Prossegueixi.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: On, en aquest s'estudi, s'informa, com és lògic, perquè aquesta..., i per això ha estat escollit el lloc de Rubió, que, d'estudis, se n'han fet molts i que demostren que Rubió és un lloc adient, a causa de les seves característiques geològiques i, particularment, hidrològiques, per instal·lar-hi una d'aquestes instal·lacions. És evident que si els que disposem d'informació ens la guardem, en comptes, doncs, de trametre-la i ajudar i col·laborar en allò que, com molt bé ha dit, hem de pretendre tots, que és donar informació i disminuir el grau de por que aquestes instal·lacions provoquen, si tots hi col·laborem, entre tots ho assolirem.

Informació. Aquesta, jo crec, que ha estat la paraula més utilitzada en totes les intervencions fins ara. Hi ha molts tipus d'informació: informació al públic, informació en general, informació als ciutadans... Aquesta es pot fer a través de diversos mitjans: ho hem fet i, a més a més, vull agrair la forma com s'ha produït a través dels mitjans de comunicació, que és el nostre intermediari de comunicació amb els ciutadans. Hi ha la informació directa, que es fa a través dels mitjans de comunicació. Vull agrair el comportament dels mitjans de comunicació, que informen del bo i del dolent, de tot el que succeeix al llarg d'aquest debat sobre els residus industrials. Comunicació al públic, també, a través de la publicitat: s'està fent, i conscients, a més, que té una doble conseqüència, com els medicaments, en certa manera, sanen per una banda i poden espantar de l'altra. Creiem que informa els ciutadans que no estan directament implicats i irrita els que se senten directament implicats. Comprenem i tenim valorat l'efecte d'aquesta informació. (*Remor de veus.*) Informació a través d'altres mitjans, l'estem fent; l'estem fent amb edició de fullets, amb edició de tota mena d'informació, i més que en farem, i més que en farem, i que agrairé suggeriments en aquest sentit per part dels il·lustres senyors diputats.

S'ha comentat també la informació donada a la Junta de Residus. És l'ordre intern, que, per cert, va ser canviat des que jo vaig tenir la responsabilitat de la seva presidència. Van demanar i exigir els membres d'aquesta Junta, i amb tota raó, demanant quinze dies per estudiar la documentació, que és del que van disposar en aquest cas.

Informació als partits polítics, també s'ha comentat aquí. Jo, personalment —jo, personalment—, vaig trucar els secretaris generals, primers secretaris, de les forces polítiques presents en

aquest Parlament el dia 8 o 9 de gener per oferir-los aquesta informació; jo, personalment, i a tots ells. Només raons —que si volen, doncs, expliquem— poden fer o han fet que no es produís fins al 12 de febrer en el cas de vostès, però l'Il·lustre Diputat senyor Saura no em deixarà mentir si li dic que teníem concertada finalment l'entrevista oferta, era un moment que estaven vostès immersos dins dels debats per la conferència nacional, i el Secretari General, senyor Ribó, doncs, em va dir que al més aviat possible es posarien en contacte; ho va fer, vam marcar una entrevista per al dia 18 de gener, abans de l'aprovació del Pla; no es va, finalment, poder produir —era el divendres dia 19, disculpi'm; era el divendres dia 19—, no es va poder produir fins al dia 12 de febrer, en què se'm va demanar aquesta entrevista novament.

Però en tot moment he tingut el màxim d'interès en lliurar aquesta informació a tots els partits polítics presents en aquest Parlament. Els alcaldes i presidents comarcals —ja ho he esmentat. Però és que és més: la informació reglada, la informació que és útil, l'única forma de transmetre informació de les administracions és a través de la informació institucional. I la informació institucional es produeix en el moment de tramitar uns expedients: és informació pública dels projectes i dels estudis d'avaluació d'impacte ambiental. I aquesta s'ha de produir encara, i s'ha de fer també i la provoca el propi Pla quan contempla la creació de comissions de seguiment en representació de les administracions locals, de tots els ens locals implicats en cada una d'aquestes ubicacions. I és obvi que el Govern de la Generalitat pretén i voldria ser capaç de convèncer, amb l'únic interlocutor que es pot tenir, a qui s'ha de donar informació: als nou-cents municipis de Catalunya o a aquells per als quals el Pla contempla la ubicació d'una instal·lació? És obvi que només es pot donar informació quan es té decidida o prevista una ubicació.

En aquesta tramitació, certament, i ho hem dit sempre, quan se'ns doni una sola raó tècnica que addueixi que algun dels llocs escollits no és l'adient per ubicar-hi alguna d'aquestes instal·lacions, quan se'ns doni una sola raó objectiva que determini que no és el lloc indicat ni el lloc adient, el Govern de la Generalitat serà el primer de rectificar les decisions en inici preses fins ara; ni una sola raó tècnica se'ns ha donat encara, i confiem que tampoc existiran a partir del moment de la seva tramitació.

Però ho torno a dir: la seva tramitació encara no s'ha iniciat, hi ha un mes d'informació al públic perquè tothom pugui presentar les seves alegacions.

Parlar, que hem de parlar —certament, hem de parlar—, i és el que he intentat i ho saben, i ho saben els alcaldes, alguns d'ells, amb els quals he tingut llargues converses, llargues converses, que acaben gairebé sempre, no només els hem informat o els hem tramès l'ordre que allà es farà un abocador, no ha estat aquest l'objecte de cap de les reunions que he tingut; els hem donat la informació respecte què és un abocador. Algun d'ells, doncs, m'ha dit primer, doncs, «és clar, doncs, és que no ens refiem de la gestió que farà la Junta de Residus»; hi ha una certa malfiança respecte als poders públics. Els he comentat que el Pla contempla la possibilitat que siguin els propis municipis els que portin la gestió; m'han dit: «no és aquesta la raó, hi ha d'altres raons; per exemple: voldríem tenir, doncs, estudis geològics». Els he dit que la Junta de Residus pot finançar un estudi geològic encarregat pel propi municipi —algú ha fet re-

ferència que aquests municipis no tenen recursos econòmics—; jo, personalment, els he dit que estava a la seva disposició per finançar els estudis que calguessin per estudiar si la geologia o la hidrologia era o no era l'adient en aquell indret determinat. I, finalment, acaben dient —el que, per altra part, és perfectament lícit—: «simplement: no volem l'abocador»; és perfectament i absolutament lícit dir-ho. El que no és ni lícit ni bo és que es donin raons que no són certes i que s'addueixi: «no volem l'abocador perquè provoca la mort», o «no volem l'abocador per qualsevol altra raó». I en aquest tipus d'informació es pot caure —o d'afirmacions—, es pot caure per activa o per passiva. És a dir, per activa, dient-les i fent-les, o per passiva, col·laborant i anant de bracet amb el que les fan, sense desmentir-les quan es té l'absoluta certesa que ni provoca la mort, ni cap dels mals que es diuen, cap d'aquestes instal·lacions.

Certament —i aquí s'ha dit— cal que ens plantejem com un govern pot tirar endavant una obra que ell pensa que és necessària per al bé del conjunt del país. Jo diria que hi ha molts exemples on les societats ben travades són les que avancen, i les societats ben travades són aquelles en les quals cadascú, en el seu lloc, és capaç de complir amb responsabilitat la seva feina. És obvi que nosaltres, si més no, intenem complir les nostres. Però res no aconseguirem si tothom en aquesta societat vertebrada, com és la nostra, vertebrada democràticament, no compleix les seves. I és obvi que no és complir les responsabilitats de cadascú o no donar tota la informació de què es disposa, amagar-la o tergiversar-la. I és evident que està existint informació tendenciosa o no ha d'haver existit informació tendenciosa quan es reben, entre els milers i milers de cartes que he rebut, tres-cents dibuixos d'infants entre tres i deu anys, on s'associa l'abocador amb la mort! Hi ha hagut informació tendenciosa. Només ens en sortirem —ho torno a dir— si cadascú és capaç de complir, en la societat, el paper que li pertoca. A nosaltres, i a mi en concret, per uns vots, i jo personalment també per designació del Molt Honorable President, tinc la responsabilitat de tirar endavant aquest Pla, i ho intento fer amb el grau màxim d'eficàcia de què sóc capaç. I cada dia em pregunto i em qüestiono sobre el compliment més o menys eficaç de les meves responsabilitats. Fóra bo que tothom es preguntés el mateix.

Ahir es va produir un debat en el Parlament espanyol, que pot ser il·lustratiu, i els llegiré un tros de la intervenció del senyor Ministre d'Obres Públiques: «Su señoría sabe perfectamente que una posición responsable en materia ecológica exige tomarse en serio el problema de los residuos industriales. En este país va a llegar un momento en que vamos a tener que discutir aquí muy seriamente si jugamos a la ecología en términos demagógicos o en términos de responsabilidad, para asumir que aquí hacen falta centros de incineración de residuos industriales, centros de depósito y centros de tratamiento. Su grupo parlamentario...», es referia a un diputat —tinc entès, però, com que no ho sé segur, no dic de quin grup era—, «y seguramente muchos de nosotros habremos incurrido también en contradicciones. Tienen que asumir con todas las consecuencias que acabar con los residuos industriales en este país no se logra acabando con la producción industrial sino buscando emplazamientos adecuados para eliminar esos residuos.»

Ni una sola veu aquí aquesta tarda s'ha aixecat per dir que algun dels emplaçaments escollits no sigui adient, ni una de so-

la, ni una de sola. «El comportamiento, en nombre de la ecología, no ha sido el de acabar con el problema de los residuos, sino el de subirse al carro de la protesta frente al poder local autonómico central que tomaba la responsable decisión de tratar de eliminar esos residuos.»

Confio, senyor President, que cap diputat d'aquesta Cambra podrà ser objecte d'una acusació d'aquest tipus.

Moltes gràcies. (*Veus de «Molt bé, molt bé».*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins. (*L'I. Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*) El senyor Dalmau per què vol parlar?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Invocant l'article 67.3, vull parlar per contradiccions per una afirmació que ha fet el Conseller, que jo crec que no s'ajusta a la realitat del que jo he explicat.

El Sr. PRESIDENT: Digui exactament quina afirmació ha estat aquesta.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí. El senyor Conseller ha afirmat que jo he dit que no tenia informació sobre Rubió, i voldria contradir-li això. Jo no he dit que no tingués informació; com podia haver dit això, senyor Conseller, si fa quatre anys —fa quatre anys—, fa quatre anys que escric articles als diaris contra la pretensió de fer un abocador a Rubió, que participo en totes les iniciatives que s'han fet a la meua ciutat i a la meua comarca! Jo no he dit que no tingués informació sobre Rubió. He dit —i ho reafirmo, naturalment— que no hi ha informació de per què Rubió i no cinquanta altres emplaçaments possibles, que havien d'haver estat posats damunt la taula, el mapa de possibles localitzacions, i la justificació de per què havia d'haver estat escollit, precisament, aquest poble.

Comprendrà, el senyor Conseller, que ha estat una afirmació completament diferent.

El Sr. PRESIDENT: Sí. L'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, l'Illustre senyor Diputat a la tribuna ha dit només una raó i és la que ha anat repetint, insidiosament, repetidament...

El Sr. PRESIDENT: Retiri «insidiosament».

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Retiro «insidiosament»; no crec que sigui un insult, és una forma no... (*Remor de veus.*) Ho retiro, ho he retirat ja.

El Sr. PRESIDENT: Que no parlin els diputats que la Presidència no els ho hagi autoritzat. És una norma que figura en el Reglament.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Disculpi'm, senyor Diputat, ho retiro.

Dic que ha dit repetides vegades que la raó potser era el bosc cremat, i avui ho ha tornat a fer. I l'Illustre senyor Diputat sap que, des de fa temps, per un estudi encarregat per la Diputació —normalment les institucions encarreguem estudis per afavorir les actuacions de les altres institucions, no per anar-hi en contra, per altra banda—, que el motiu d'aquesta ubicació, el motiu d'aquesta ubicació és per la seva característica geològica i hidroològica. I que, òbviament, tot el territori de Catalunya ha estat tingut en compte i que, com tindrà —confio— possibilitat d'explicar —i confio també amb la seva presència en la Comissió del Parlament—, s'ha estudiat tot el territori de Catalunya que a través dels mapes geològics dona quines són les característi-

ques de permeabilitat de tot el seu sòl. I és sobre la base, estrictament, de les característiques tècniques que s'han escollit aquestes ubicacions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. (*L'I. Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*) Senyor Dalmau, per què vol parlar?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Per contradiccions, senyor President, invocant l'article 67.3, per una nova afirmació del Conseller que jo no he fet. I després demano la paraula també, senyor President, per al·lusions en la mesura que s'ha fet referència a un estudi encarregat per la Diputació quan jo n'era President.

Em dona permís, el senyor President? Primer, per contradiccions; en segon lloc, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Dos minuts per contradiccions.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Ha dit que jo he explicat públicament que s'havia escollit perquè havia estat cremat el poble de Rubió. Jo no he dit això. Jo he dit...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, perdó, el senyor Conseller no ha dit això, eh?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, acaba de dir-ho.

El Sr. PRESIDENT: Que havia mencionat aquesta circumstància.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: No! Senyor President, jo em remeto a l'acta d'aquesta sessió; ho veurà, senyor President, ja ho llegirem, que el senyor Conseller m'ha dit que jo havia explicat que s'havia escollit Rubió perquè havia estat cremat; jo no he dit això. He dit que, a sobre d'haver estat cremat —un poble tan desgraciat per l'infortuni, com és Rubió—, a sobre li volien fer un abocador de residus industrials. (*Remor de veus.*)

I ara, si em permet, si em deixen parlar els senyors diputats de la majoria i em dona permís el senyor President, ara voldria replicar per al·lusions.

Efectivament, quan jo era President de la Diputació vaig encarregar un estudi sobre les condicions geològiques del poble de Rubió per no haver d'acollir un abocador. Sap per què ho vaig fer, senyor Conseller? Perquè m'ho va demanar l'Ajuntament de Rubió, perquè no tenia cap coneixement, ni ningú li havia donat cap paper que li permetés justificar per què havien escollit el seu poble. Com que la Generalitat no els el donava van recórrer a un igualadí, que era President de la Diputació, per veure si els hi volia fer un estudi. L'únic estudi que han tingut a les mans durant aquests anys ha estat el que vaig encarregar jo.

El Sr. PRESIDENT: Passem al novè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política radiofònica del Govern de la Generalitat, que formularà l'Illustre Diputat senyor Guitart.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política radiofònica del Govern de la Generalitat de Catalunya

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, és obvi, a aquestes alçades, parlar de la importància que la ràdio té en una societat a finals del segle XX; és obvi també i és conegut per tothom que els diputats de l'oposició i, en concret, els diputats socialistes hem parlat de la importància de la ràdio, del fet ra-

diofònic, de la política radiofònica, on se n'ha de parlar habitualment, que és a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I és obvi i conegut també que aquest fet —aquest diàleg entorn de la política radiofònica, l'hem repetit tantes vegades que hem cregut oportú—, malgrat que sabem que la responsabilitat directa correspon i recau sobre el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i sobre el Director de les Emissores de la Generalitat, recau, en darrera instància, en el Consell Executiu de la Generalitat, que és qui nomena el Director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i per això nosaltres presentem avui aquesta interpellació, que fonamentarem en tres punts concrets, que són els punts o els aspectes sobre els quals el Govern de la Generalitat ha tractat de fer algun tipus de política en matèria radiofònica.

En primer lloc, parlarem de la gestió de la política radiofònica del Govern pel que fa a les emissores privades, i, en concret, molt en concret, a la gestió, des de 1982, de trenta-quatre freqüències, trenta-quatre emissores a empreses privades; en segon lloc, parlarem d'una altra acció de govern, que és la creació i la gestió de les emissores de la Generalitat —Catalunya Ràdio i les altres emissores—, i, en tercer lloc, parlarem —no podia ser menys, tampoc— de la relació del Govern de la Generalitat amb les emissores municipals. Tots tres aspectes són els que configuren aquesta interpellació nostra sobre política general de radiodifusió.

Pel que fa a un dels tres punts —començarem pel de les emissores de la Generalitat, les emissores públiques—, nosaltres volíem començar per explicar i per valorar sincerament un fet positiu, i és el fet, primer, de constatar que existeixen per consens de tota la Cambra, que les va fer possibles en aprovar la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, subsegüentment, de les seves empreses filials —entre elles, Catalunya Ràdio. Volem subratllar també l'alta qualificació tècnica de Catalunya Ràdio i de les emissores de la Generalitat. Volem qualificar també d'important el fet de Catalunya Ràdio com a fenomen de normalització lingüística, malgrat que no podrem, en absolut, subratllar aquestes paraules en termes absoluts —perdó per la redundància—, sinó relatius, perquè ha merescut, a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, diversos motius de crítica de diversos grups el fet de com es tracta el problema de la llengua a les emissores de la Generalitat.

Però, bé, subratllant aquests punts positius —que no són el motiu, òbviament, de la interpellació, sinó que volem apuntar-los aquí com correspon—, també volem subratllar bàsicament el que és motiu d'aquesta interpellació, els punts que nosaltres pensem que no funcionen correctament i que cal corregir. Voldríem subratllar, en primer lloc, respecte a les emissores de la Generalitat, un primer problema, el problema de la politització interna i cap a l'exterior, i ens sembla que aquest és un problema dolent.

A què em refereixo quan dic «politització interna»? Senyores diputades i senyors diputats, en vuit anys d'existència, en vuit anys d'existència, Catalunya Ràdio, les emissores de la Generalitat, han vist desfilar per la seva direcció sis directors i dos subdirectors, i darrerament hem vist com cessava un secretari general, el senyor Antoni Comas —no precisament l'Honorable senyor Conseller. En cada ocasió, des de la Comissió de Control hem preguntat per què aquests cessaments, sobretot quan

gairebé es correspon a un cessament per any; mai se'ns ha explicat, però sempre hem intuït i sempre hem observat com conflictes interns motivaven aquest canvi en la direcció de les emissores de la Generalitat.

En segon lloc, dic, politització externa. Les emissores de la Generalitat haurien de tenir un objectiu, i és complir bàsicament la Llei que les va crear, que les va fer possibles, i, per tant, ser un instrument públic de comunicació, d'informació, al servei de tots els ciutadans, de tot el ventall de forces polítiques del Parlament de Catalunya i del poble de Catalunya en general. Lluny d'això, ens trobem amb unes emissores que són pràcticament el portaveu, o l'altaveu —com en vulguin dir—, d'un sector molt determinat del Parlament de Catalunya, del poble de Catalunya, de Convergència Democràtica de Catalunya. I, això, ho podem afirmar de moltes maneres: tant pel nombre de persones que acudeixen a aquestes emissores per ser entrevistades, com pel tractament que reben, com pel tractament informatiu de les notícies, com per cinquanta anècdotes que no fa al cas ara explicar —per no caure en la casuística: estem parlant en termes generals—, però que a nosaltres ens preocupen notablement. Fins al punt que, algun programa, nosaltres no sabem si s'emet des de l'avinguda Diagonal o des del carrer de Provença, prop del passeig de Gràcia. Hi ha programes, hi ha programes, que, sota una pretesa distensió i voluntat d'humor, es permeten criticar, censurar, ironitzar sobre els personatges i líders de l'oposició —de tota l'oposició— sense cap mena de límit ni cap mena de censura, autocensura, pel que podria qualificar-se d'insult a les persones alludides: programes que s'emeten amb regularitat, amb una tenacitat digna de tot elogi —perquè, després de les vegades que ho hem denunciat i no s'ha acabat el fet, ens sembla altament preocupant— i que, hi insisteixo, no sabem des de quin lloc s'emeten.

Les emissores de la Generalitat ens preocupen. Ens preocupen no només per aquesta politització interna i externa: ens preocupen perquè, en el seu funcionament, adquireixen un to clarament privat; la seva voracitat al voltant de la publicitat, de captar la publicitat, és tal que la converteixen en una emissora pràcticament privada, lluny de servir els interessos públics pels quals va ser creada.

Això, pel que fa, en termes molt generals i molt sintetitzats, a les emissores públiques de la Generalitat. Però hi ha una altra gestió important del Govern, que és l'adjudicació de trenta-quatre freqüències l'any 1982 a diverses empreses privades, adjudicació que va ser criticada, en aquell moment, per pràcticament la totalitat de l'oposició, per dos motius, fonamentalment: primer motiu, perquè es van adjudicar a grups i persones sense cap experiència professional i empresarial entorn d'aquesta qüestió, i, en segon lloc, pel sectarisme i pel clientelisme amb el qual van ser fetes aquestes concessions.

Anant a la primera d'aquestes crítiques, a la poca experiència professional i empresarial, podem observar com la major part d'aquestes empreses han acabat —moltes d'elles, la major part, dic— amb quantioses pèrdues econòmiques. En concret, una agrupació d'aquestes empreses, Ràdio 13, SA, coneguda vulgarment o popularment com Cadena 13, amb 550 milions de pessetes de pèrdues. Veiem com es confirma aquesta manca d'experiència i de professionalitat quan, en sis o vuit anys, aquestes emissores han produït una ziga-zaga tan important que es fa realment difícil de seguir-ne el contingut. Cadena 13 —

Ràdio 13, SA— en pocs anys ha passat de ser una emissora comarcal a ser la famosa, tristament famosa ràdio esportiva, Ràdio Barça; va passar a ser posteriorment una emissora de caràcter estrictament musical, fins a no saber, en aquests moments, exactament què és. Això, en sis o vuit anys. Per què? Perquè estava en mans de gent que no eren professionals, perquè s'havien adjudicat, aquestes emissores, no amb caràcter de servei públic, sinó amb un caràcter distint, amb un caràcter «clientelar». (*Remor de veus.*) Molt bé, hauré d'abreujar ràpidament.

La mediatització, senyores diputades i senyors diputats, que existeix en aquestes emissores i a les emissores de la Generalitat és altament molt important i és altament significativa, fins al punt que ens podem trobar exemples concrets, com Ràdio Cervera, per exemple, ràdio municipal concedida pel Govern de la Generalitat, que funciona a través d'una empresa privada. És com si Ràdio Nacional d'Espanya emetés a través de la SER, de la COPE o d'Antena 3: imaginin-se vostès l'escàndol que això comportaria. La doctrina, normalment, apunta que hem de tendir al pluralisme de veus, que el mercat, naturalment, ja tendeix a concentrar les veus i, per tant, l'actuació del Govern ha de ser un factor més aviat de diversificació que compensi aquest factor d'acumulació. Doncs bé, vostès van concedir aquestes ràdios amb un criteri de concentració horitzontal i de concentració vertical: les van donar a qui ja en tenia, o a qui ja en tenia d'altres. A nosaltres se'ns fa molt difícil distingir entre el que són emissores privades i el que són emissores públiques, se'ns fa molt difícil distingir entre les emissores de govern i entre les emissores de partit, no tant per la titularitat de les persones que les tenen —que també— com pel caràcter monolític de la informació que es produeix i que es canalitza a través d'elles.

Molt en concret —i per acabar, senyor President—, Cadena 13 últimament ha estat notícia als diaris. Cadena 13, 550 milions de pessetes. Una empresa regalada pel Consell Executiu, avalada pel Consell Executiu, sustentada pel Consell Executiu, i, després, pretesament comprada per la institució, aquesta empresa que havia estat regalada. Com s'explica? Llogada per 550 milions de pessetes: quina coincidència de les pèrdues amb el dèficit de l'empresa. I per set anys! Tot faria pensar que vostès, que estan convençuts que no governaran d'aquí a set anys podran recuperar aquesta emissora i la podran fer servir després des de l'oposició, quan estigui ben sanejada.

Escolti, això, tothom s'hi va tirar a sobre, vostès ho van tirar enrere i van dir: «comprem». Tothom s'hi va tornar a tirar a sobre, i aleshores ja no es compra aquesta cadena. Nosaltres entenem que aquest és un fet important, que no pot passar per alt... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El llum vermell m'obliga a no explicar-me com jo voldria.

Simplement, per acabar, vull fer un punt de referència pel que fa a les emissores municipals. El que fan no és una política de respecte a les emissores municipals, és una política de persecució, en tot cas, de les emissores municipals —Cerdanyola, Valls...: vostès ho recorden. En el seu programa, vostès no tenen escrita ni una ratlla, ni una ratlla, del que pensen fer amb les emissores municipals, de quina és la seva política.

Per tot això, senyores diputades i senyors diputats, presentem aquesta interpe·llació, per saber quin és el propòsit de capteniment del Consell Executiu entorn a la política general

radiofònica de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart.

En representació del Consell Executiu, té la paraula l'Il·lustre..., el Molt Honorable..., l'Honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable President, senyor diputat, a vostè, el llum vermell no l'ha deixat explicar tot el que volia; a mi, que no hi ha cap llum, també em serà difícil, perquè en la seva interpellació jo no he arribat a veure exactament què és el que... A part dels criteris aquests de capteniment del Govern de la Generalitat, que són clars, que els explicaré ara molt breument, m'ha parlat de Cadena 13, m'ha parlat de la política...

Ha fet una cosa que jo li agraeixo molt: ha parlat de l'alta qualificació tècnica, de l'alta qualificació professional de Catalunya Ràdio. Però em permetrà que li expliqui una anècdota: jo, fa dos anys, encara era diputat a Madrid, i recordo perfectament una interpellació d'un company —no del meu Grup parlamentari— que s'ajustava exactament, bastant exactament, als termes que vostè ha utilitzat quan es parlava —aleshores era a l'inrevés—, es parlava de la ràdio pública nacional. I, aleshores, sembla que aquest sigui un missatge o que siguin termes que es poden utilitzar, perquè realment són temes delicats. Comprovar els espais que es donen a uns o altres, que em sembla que a través de la Comissió que tenen ho van comprovant, ho van denunciant, i de vegades jo he llegit a través de la premsa —no en tinc més informació— que se'ls dona resposta i que es demostra que ben bé allò no és així, i de vegades a un li sembla que és d'aquesta manera...

Però, per tant, em sembla, senyor diputat, que realment són opinions, que són criteris, que segurament n'hi ha d'una manera, n'hi ha d'una altra, però que és molt difícil, és molt difícil a través de la quantificació: he sentit denúncies, de vegades..., «el President de la Generalitat, o el President del Govern, surt tant, en tants espais, i tantes hores», i hi ha qui s'entreté a denunciar-ho... A mi em sembla..., jo sóc oient de Catalunya Ràdio, les hores que puc, i em sembla —i aquests dies em convencé un il·lustre diputat que abans ha estat l'interpellant—, l'he sentit, i l'he sentit molt de temps, i l'he sentit..., em sembla que hi ha aquest pluralisme.

Aquest és el capteniment del Govern: que l'emissora pública de la Generalitat siguin emissores obertes, obertes a tothom, obertes a tots els partits, obertes a totes les ideologies, obertes a tothom. Que en la pràctica pot semblar que és d'aquesta manera o no és d'aquesta manera? Potser sí. Jo no tinc elements de judici, i m'agradaria poder-li contestar acuradament, i li asseguro que jo faré tot el possible, si vostè em passa —em passa dins la responsabilitat que m'escau com a Conseller del Govern de la Generalitat—, a mi m'agradaria poder-li contestar un altre dia i poder-li dir: «Miri, aquesta probabilitat existeix, existeix en aquests termes, existeix d'aquesta manera...»

Senyor Diputat, la Corporació de Ràdio i Televisió, com vostè ho sap, és un ens públic, i té la seva pròpia llei, i té la seva pròpia regulació, i té el seu propi control, en l'efectivitat del qual el seu Grup participa. I hi participa d'una manera molt activa, d'una manera responsable. I, en aquest cas, li ho repeteixo, el capteniment del Govern no pot ser altre que el respecte a l'*status* que té la Corporació Catalana, però no sols en l'aspecte

jurídic, no sols en l'aspecte formal, sinó també en l'aspecte polític que va informar en el seu dia la Llei que la féu possible, i que continua informant el capteniment i el criteri del Govern de la Generalitat.

És evident, senyor Diputat, que la Corporació, com a ens públic, pot adquirir emissores privades: és evident. No li repeteixo l'article perquè no vull allargar-me massa. És evident que pot llogar emissores privades; el seu estatut li ho permet, la seva Llei ho permet. És cert que el Director General va presentar al Consell la proposta de creació d'una nova emissora. I és cert que ha tingut informació, aquest Consell, de tot el procés. I és cert que, després, no la va comprar perquè la mateixa emissora va dir que no volia vendre les accions de Cadena Catalana. I és cert que la relació existent entre un ens públic i una empresa privada és regulada en la seva pròpia reglamentació. El Director General, en tot moment, ha tingut informat el Consell, que és a qui havia d'informar, i ha informat també el Parlament, que és a qui havia d'informar. En tot moment. Jo penso que el Director General ha actuat amb la independència que li dona l'*status* de la Corporació, i, per tant, la seva gestió ha estat, en aquest sentit, correcta.

I vull afegir, només, per acabar-li aquest tema: vostè sap, i els membres del seu Grup saben que les emissores públiques de la Generalitat han tingut sempre un tracte que, de vegades, s'ha considerat, doncs, no prou igual que el que tenen altres emissores públiques. Sap que les emissores de la Generalitat utilitzen trenta-set freqüències de FM? Que Ràdio Nacional d'Espanya en té adjudicades cinquanta-quatre? Que en té vuit d'ona mitjana, i que Catalunya Ràdio —la ràdio de Catalunya— no n'ha pogut aconseguir ni tan sols una? I és precisament aquesta situació de desigualtat entre la ràdio pública de la Generalitat i la ràdio de l'Estat a Catalunya —amb evident desequilibri quant a la llengua— i també amb la radiodifusió privada, la que va orientar la gestió del Director General al seu moment i la que orienta a qui li contesta, a qui intenta donar-li contestació, en aquests moments, com a capteniment del Govern de la Generalitat, el Conseller que li parla.

Ha parlat d'emissores municipals; s'està, en aquests moments, em sembla, en procés d'adjudicació de freqüències, i jo tinc el convenciment, almenys li puc dir: «Miri, em fa la impressió, em fa la impressió que, per les sol·licituds que hi ha, que és una allau de sol·licituds, però que les he vist, de gent molt professional de la ràdio i dels mitjans de comunicació, que en algunes emissores municipals hi ha convenis ja perquè gent d'aquesta professionalitat se'n facin càrrec.» Tant de bo que siguin adjudicades a persones que tenen ja una professionalitat i obertes, evidentment, ideològicament i en tots els terrenys. Tant de bo, i per la meua part, per part del Consell Executiu, evidentment, que això haurà de ser i serà d'aquesta manera.

I, després, l'anècdota: que si Ràdio Cervera, que si Ràdio no sé què. Vostè sap que en tot sistema, sigui el de radiodifusió, sigui el que sigui, sigui el de qualsevol mitjà de comunicació, sigui cultural, es poden produir anècdotes, es poden produir pinzellades; però l'important és que aquest no sigui el sistema general, la norma general, sinó que sigui, precisament, això: l'anècdota de Cervera, l'anècdota de no sé on, el que va passar amb l'emissora de Valls..., però en tantes i tantes no ha passat així, i tantes i tantes es mouen en uns altres nivells i una altra manera de procedir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica, el senyor Guitart, per cinc minuts.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, cinc minuts no donen per gaire i, per tant, senyor Conseller, ja en parlarem, i ja li passaré aquestes dades que em demana vostè, sobre les emissores de la Generalitat, però de moment li'n dic ja una: hi ha un programa que, sistemàticament i amb tota tenacitat, es dedica, sistemàticament, a insultar de la manera més vulgar els dirigents de l'oposició. Vostè, que escolta Catalunya Ràdio, sap de quin programa parlo, suposo, i suposo que vostè deu tenir la influència —el Govern— suficient per actuar prop de la Direcció General i dir que mantinguin, com a mínim, si no la llei, les formes.

En segon lloc, és cert que la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió pot llogar i pot comprar; no caldria sinó!, és evident; però és que, escolti, pot llogar i pot comprar, a qui? Hem dit que hi havia unes emissores que havien estat regalades pel Consell Executiu, avalades pel Consell Executiu, i que havien tingut 550 milions de pessetes de pèrdues, i són aquestes, les que vol comprar el Govern! I vostè ho ha dit, vostè ho ha dit, diu: «És que no..., ja les volíem comprar, però no s'han deixat comprar».

Escolti, sap de qui eren, aquestes empreses? Li'n llegeixo els noms?, li són familiars? Jo crec que no val la pena; em sembla que tots ho hem llegit, em sembla que tots ho sabem; no crec que valgui la pena de fer aquest espectacle lamentable. Però vostè sap de què parlem, i el caràcter de la nostra interpellació, senyor Conseller, és aquest.

En la política de ràdio privada, vostès ho han fet malament; és la nostra interpretació, i ho han fet malament, i es pot corregir. I, respecte a la ràdio pública, a les emissores de la Generalitat, també, i també es pot corregir. I respecte a les emissores municipals, nosaltres estaríem encantats de saber que hi ha una disposició del Govern, diferent a l'actual, capaç de respectar-les, impulsar-les, fomentar-les i donar-los el rang que els correspon.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. El senyor Conseller vol intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, molt breument, senyor President. Senyor Diputat, jo no sé, en aquests moments —però me n'assabentaré— quin és aquest programa que pot haver molestat d'aquesta manera, i li asseguro que jo personalment hi telefonaré, perquè sembla que, si és del Govern que evidentment correspon, evidentment que les formes s'han de guardar sempre, i que els insults no s'han de produir mai, ni a nivell personal, i menys quan hi ha un mitjà públic entremig.

Segona, que és anècdota, perquè no ho sé, i no m'agrada parlar mai quan les notícies no les he contrastat, però avui he llegit que tres setmanaris comarcals —que segurament no tenen res a veure amb els personatges que vostè té en aquesta llista— estaven interessats a entrar en negociacions per comprar Cade-na 13. Deu ser una bona xarxa, deu ser una bona inversió, deu ser, per tant, un projecte important, aliè a tota maquinació partidista i sectària i d'interessos personals.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries, que formula el Diputat senyor... Gimeno? *(Pausa.)* Ah, és que el senyor Riera m'ha demanat un petit... *(Pausa.)* Ha decaigut.

Passem al punt dissetè de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc, que formula el Diputat senyor...

El Sr. CLOTAS: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. CLOTAS: En la mesura que, òbviament, ni estava no solament previst ni prèviament anunciat que hi havia hagut cap mena de retirada del punt de l'ordre del dia número 10, sinó que crec que, per un efecte d'alguna raó que jo no conec, la número 10 no se substancia, demanaríem que es pogués substanciar la que correlativament correspon, que és la número 11, i passar al número 12 la interpellació que jo havia demanat que s'avancés dins de l'ordre de les interpellacions que corresponen al Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: El punt número 17, vol dir?

El Sr. CLOTAS: Exactament. Per tant, ara correspondria el punt número 11, la interpellació número 11, de la Diputada Dolors Torrent, i immediatament després vindria aquella 17 que nosaltres demanàvem d'avançar, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Presidència demana l'assentiment de la Cambra per fer aquesta modificació de l'ordre del dia, i, per consegüent, passem a l'onzè punt, interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació d'adults, que formula la Diputada Il·lustre senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'educació d'adults

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Conseller de Benestar Social, recordo que en la meua primera intervenció com a diputada en aquest Ple d'aquest Parlament, demanava que l'educació permanent d'adults, que feia poc que havia estat traspasada de la Conselleria d'Ensenyament a la Conselleria de Benestar Social, retornés a la Conselleria d'Ensenyament, perquè considerava que l'educació permanent d'adults no havia d'estar separada del tronc comú d'ensenyament.

D'aleshores ençà ha passat poc més d'un any; ja fa un any i mig que l'educació permanent d'adults està assignada a la Conselleria de Benestar Social. No vinc avui a reclamar, a demanar o a recordar que a Ensenyament s'hi estava millor; voldria que aquesta interpellació sobre els propòsits del capteniment del Consell Executiu en matèria d'educació d'adults servís per fer un balanç i obrís perspectives de futur.

S'inicia —i així ho espero— un període en què podrem

aprofundir amb rigorositat a quina Conselleria ha de pertànyer, i espero que s'hi trobi la millor solució possible. La futura llei d'educació d'adults entrarà —ho desitjo— ben aviat a debat en aquest Parlament; potser aleshores podrem decidir, i seria bo que unànimement, si som capaços de ser objectius, de quina conselleria o departament és més adient que depengui l'educació d'adults.

En la meua explicació de motius per presentar aquesta interpellació, apuntava que era necessari fer un balanç del que ha significat l'educació d'adults des de la Conselleria de Benestar Social. En primer lloc, i com a més significatiu, he de fer constar que aquest darrer inici de curs a les escoles d'adults, just a l'any de pertànyer a la Conselleria de Benestar Social, ha estat el més caòtic de tots els inicis de curs, d'ençà que existeix una xarxa pública d'escoles d'adults a Catalunya. I començo per dir això, perquè ben segur que vostè plantejarà des d'una altra òptica tot el que s'ha anat desplegant des del Departament cap a les escoles d'ençà del mes de setembre: ampliació de mestres, mestres de català, dotacions a les escoles, etcètera, però cal recordar que tot el seguit de mobilitzacions que hi va haver, que van haver de realitzar mestres i alumnes per tal que les reivindicacions fossin escoltades.

Tot i això, les promeses i les realitzacions del Departament, s'han quedat en un 40% del que en diferents trobades entre representants de la Mesa per a l'educació d'adults i la Directora General d'Afers Socials, senyora Àngela Miquel, i el Sots-director d'Afers Socials, senyor Antoni González, s'havia negociat i anunciat com a efectiu.

He destacat aquest primer aspecte com el primer en la meua intervenció perquè, com deia, és significatiu que hagi estat un inici de curs tan conflictiu; conflictiu i desencisador per a aquells que, d'alguna manera, creien que des de Benestar Social podria obrir-se una nova via per superar tots els problemes que la Conselleria d'Ensenyament no volia o no sabia orientar. El fet és que l'educació d'adults ha estat considerada sempre com un tema menor per una i altra Conselleria.

És cert que vostès han estructurat centres de recursos; és cert que vostès han promogut i organitzat un congrés internacional a Barcelona, sobre l'educació d'adults; és cert que han assentat les bases per fer programes televisius d'educació d'adults; és cert que han incrementat lleugerament els diners destinats a l'educació d'adults; és cert que han ampliat plantilles de mestres i de català; és cert que s'han fet dotacions de material a les escoles; és cert que s'ha constituït el Consell Assessor de la Formació Permanent d'Adults; és cert que s'ha començat a repartir un esborrany del que vol ser el futur projecte de la llei d'educació permanent d'adults.

Tot això és cert, senyor Conseller, però quins criteris han regit aquestes consecucions? Quin model d'educació d'adults és té? Fa la impressió que es funciona tapant forats, fent coses aïllades per pur pragmatisme, la qual cosa no és bona ni dolenta en ella mateixa, si se sap el nord, si se sap el model, si se sap on es vol anar, i què es vol aconseguir; en definitiva, manca el model.

Em referiré ara a alguns aspectes els quals he anomenat. Senyor Conseller, els dies 18 i 19 de març de l'any passat es va celebrar a Barcelona el Primer Congrés Internacional de Formació d'Adults de Catalunya, convocat per la Conselleria de Benestar Social. Permeti'm, senyor Conseller, que sigui crítica

en la valoració d'aquest Congrés, i vull ser crítica perquè cal exigir rigorositat des d'aquest Parlament a la gestió de l'equip de govern de la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, un congrés és un congrés, i els congressos s'entenen com un marc de participació i de debat, del qual s'extreuen conclusions, i un congrés és també una manera d'estructurar els debats; un congrés implica també una determinada forma organitzativa de fer les coses, i el que vostès van fer, el que la Direcció General d'Afers Socials va promoure va ser un simulacre de congrés, amb un gran desplegament propagandístic: discursos i tele. Valoro que el primer Congrés de formació d'adults no tenia objectius, com no siguin —com deia— els propagandístics del Govern de la Generalitat de Catalunya. I tampoc tenia contingut.

Vostès van organitzar un mosaic d'intervencions sense possibilitat de confrontació, al qual li van dir «congrés».

No vull posar en qüestió les persones que hi van participar com a ponents. En les matèries que tractaven, ben segur que n'eren experts, però les crítiques dels mestres que hi van assistir coincideixen a manifestar que ni eren les matèries que s'havien de tractar, ni la majoria dels ponents eren els adequats a les necessitats de l'educació d'adults a Catalunya. Les crítiques ja les van manifestar d'antuvi tant els sindicats com la Mesa d'Ensenyament d'Adults, com diferents sectors i moviments implicats en l'educació d'adults. Mancaven ponències, documents previs, debats, on s'hi pogués participar i replicar; en definitiva, l'anomenat «congrés» va perdre l'oportunitat de ser el marc de discussió a Catalunya que propiciés la reflexió sobre el gran tema pendent: la futura llei de l'educació d'adults.

Vostès han organitzat centres de recursos públics, i no hi ha concursos públics per accedir als càrrecs de gestió. Vostès fan certa ampliació de plantilles i no hi ha un mapa de la necessitat social de l'educació d'adults a Catalunya, i, per tant, quants centres són necessaris, quants professors..., per cert, no és el primer cop que ho plantejo en aquest Parlament.

Vostès incrementen els pressupostos, però hi ha una tendència a la privatització en el repartiment dels recursos, i, en no haver-hi un model definit, fa que, per exemple, a Salt, la Conselleria de Benestar Social subvenciona cursos de formació d'adults a través de l'oficina de Benestar Social, per aprendre com es fan les mones de Pasqua; molt català, això, senyor Conseller. Però al costat hi ha una escola d'adults a la qual no se li dona subvencions, i jo crec que aquesta escola d'adults, si programés cursos per fer escudella i carn d'olla, segurament que tindria recursos del Govern de la Generalitat.

Vostès acaben de presentar un esborrany del projecte, del que ha de ser el projecte de llei d'educació d'adults, però amb anys de retard. Encara no ha entrat a aquest Parlament. Quan cada any l'Honorable President de la Generalitat, en el seu discurs sobre política general, promet que aquest any entraran al Parlament, i això ho diu cada any. Encara no hi ha entrat.

Voldria referir-me a la situació dels mestres d'adults. Vostès van assegurar que, si bé la temàtica de l'educació d'adults dependria de Benestar Social, els mestres d'adults, a efectes de condicions laborals, dependrien de la Conselleria d'Ensenyament. Doncs, bé, deu saber com jo que tenen problemes i greus; els expedients personals s'extravien, no han gaudit de determinats drets dels mestres com són la gratuïtat en les matrícules de la Universitat, si bé que sembla que el tema s'està solucionant.

Han sofert retard en el pagament dels dies retinguts per les vagues de mestres. Per nombrosos temes, Ensenyament se'ls tren de sobre i diu que truquin a Benestar Social, i Benestar Social diu que vagin a Ensenyament, i això és ben cert, senyor Conseller, sembla que hi hagi certes picabaralles entre ambdues conselleries i es van passant la pilota l'una a l'altra, i això el que porta és que, per exemple a Tarragona, hi hagi una campanya de les escoles per retornar a Ensenyament; que el desencís, com deia abans, s'agregui cada cop més entre els professionals.

I un altre tema: inspecció. No es fa pas cap inspecció a les escoles d'adults, i no em refereixo a la inspecció controladora, sinó a la inspecció potenciadora d'activitats. La inspecció necessària per fer un seguiment positiu de la marxa dels centres. No hi ha un model des del Govern; ja no és problema d'una conselleria: no hi ha un model, i l'educació d'adults està dispersa, sense coordinació entre Treball ---per als temes de formació ocupacional---, Ensenyament, Benestar o Cultura. No hi ha coordinació territorial, no hi ha model.

Vull situar-me ara en una realitat alarmant que em motivava abans a dir que el tema de l'educació d'adults no és un tema menor. Recordaré unes dades estadístiques: un 60% dels catalans no tenen el Graduat Escolar. Prop d'un 6% de la població major de quinze anys té dificultats per llegir i escriure. Aproximadament un terç de la població adulta de Catalunya, aproximadament un milió i mig d'habitants, són analfabets funcionals. Segons la definició de la UNESCO, analfabets funcionals són les persones que no poden emprendre aquelles activitats en què cal l'alfabetització per a l'actuació eficaç en la seva comunitat, i que no pot servir-se de la lectura, l'escriptura i l'aritmètica per al seu propi desenvolupament.

Deia que l'educació d'adults no és un mal menor, però tenim el mal costum d'associar analfabetisme a la pobresa del Tercer Món. L'analfabetisme és a casa nostra; ho vull denunciar perquè es prenguin mesures serioses, que per cada home que no sap llegir ni escriure hi ha 2,6 dones analfabetes. Les dones, com sempre, som un altre món. No vull fer dramatismes ni considerar que gairebé tots som analfabets; no és això, encara que la definició d'analfabet funcional és bastant més àmplia del que normalment es creu, això cal dir-ho, també.

Aquest any és l'Any Internacional de l'Analfabetisme. La UNESCO ha endegat una campanya per eradicar-lo l'any 2000 arreu del món; fem-ho. Posem-hi mitjans a casa nostra. I permeti'm recordar-li, senyor Conseller, que a Santa Coloma hi ha una escola d'adults per a immigrants estrangers, la Samba Kubally, que reclama un reconeixement: són treballadors que treballen a Catalunya i que hi viuen.

I, per acabar, la Llei. Cal que es debati en aquest Parlament abans de finalitzar el curs. Facin que sigui possible el consens entre els grups parlamentaris i els sectors implicats; obrin un procés de debat seriós. Fem possible que existeixi un model consensuat; fem que aquest model es tradueixi en els pressupostos d'aquest any; fem previsions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, realment, per aquestes xifres que vostè ha dit i per moltes altres qüestions que s'han debatut en altres ses-

sions, el Govern de la Generalitat creu que la formació d'adults és una qüestió molt i molt important, i hi està posant dedicació i esforç.

Al Consell Assessor de Formació Permanent d'Adults darrer, el que s'acaba de celebrar fa pocs dies, es va dir, precisament, que en relació amb l'avantprojecte, l'esborrany que es va passar en aquells moments de la llei de formació d'adults, que era un esborrany bo, que era un projecte bo i que era un concepte, un model ---vostè ho ha dit--- bo. I, en tot cas, es va dir ---jo no sóc membre de..., jo no hi vaig assistir-hi, en sóc membre, però aquell dia hi havia Consell Executiu i no hi vaig poder assistir---, però, per l'acta, es va dir que era el millor que hi havia a l'Estat, cosa que és certa. Si es mira la llei, per exemple, el projecte de llei que en aquests moments hi ha al Parlament autonòmic andalús; això és bo.

Vostè diu: quin model hi ha? Bé, miri, nosaltres creiem que una de les millors formes de promoure i de garantir els drets a la igualtat és a través de la formació permanent, entès com el procés educatiu que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la seva vida, i, sota aquest concepte, la formació d'adults és una part fonamental d'aquest procés, i ha d'estar contemplada com el conjunt d'activitats de tot tipus ---educatives, culturals, cíviques, socials i formatives---, que tendeixen a un perfeccionament de la persona en les seves habilitats, a un millorament dels seus coneixements i capacitats professionals, a un aprofundiment en les seves possibilitats de relació, a una comprensió de l'entorn que l'envolta, a una correcta interpretació dels fets que es donen en el seu món i a un enfortiment de la democràcia. I la formació d'adults ha de donar, al nostre entendre, resposta educativa a tots els ciutadans, tant des d'una dimensió formal com no formal, amb especial èmfasi en la formació compensadora d'una formació deficitària. I nosaltres entenem que la formació d'adults ---així consta en l'esborrany de la Llei i en l'avantprojecte que espero que s'aprovi així, de la Llei---, la formació d'adults comprèn els hàbits fonamentals d'actuació següents. En primer lloc, la formació instrumental i bàsica, entesa com a formació general i compensadora d'una formació deficitària en relació amb el desenvolupament i les exigències de la societat actual. En segon lloc, la formació per al món laboral, entesa com a aprenentatge inicial per tal de poder incorporar-se al món del treball, i l'actualització, la reconversió i el perfeccionament de coneixements i realitats o l'exercici d'una professió o un ofici segons les exigències del desenvolupament social i del canvi constant del sistema productiu. I, en tercer lloc, la formació per al lleure i la cultura, entesa com a dimensió de la formació d'adults, que busca l'aprofitament amb finalitats formatives del temps lliure i de desocupació laboral, així com l'aprofundiment del civisme i de la catalanització, dintre d'un procés de recuperació nacional.

Si en funció de tot això, vostè diu que no hi ha model, jo no sé el que és el model, perquè això és model. Això és un model concret, un model ambiciós, un model que es va dir en el Consell Assessor de la Formació Permanent d'Adults que era el millor que hi havia a nivell de l'Estat espanyol, i és cert. Que aleshores nosaltres encara estem lluny que aquest model realment tingui tots els mitjans, tots els recursos? És cert, però, realment, estem parlant de la necessitat d'una llei de formació d'adults, però aquest és el nostre model, per tant, això existeix; el model existeix.

I vostè diu que s'han fet moltes coses, algunes coses no prou bé, algunes, és cert, però s'han fet coses, i vostè mateixa, quan ha dit: «s'ha fet..., és cert..., això és cert...», ha dit moltes més vegades «és cert», coses positives, que coses negatives, que, llevat d'algunes que comentaré ara o després, si ara no em donés temps, doncs, realment, no ha tipificat.

Jo crec que constituir en un any el Consell Assessor de la Formació Permanent d'Adults, que, de cara a aquesta coordinació que vostè reclamava, hi ha representats els diversos departaments de la Generalitat de Catalunya que tenen alguna competència en activitats de formació d'adults; els presidents dels consells socials de les tres universitats catalanes; un representant de la Federació de Municipis; un representant de l'Associació de Municipis; un representant d'entitats que realitzen activitats en aquest camp; dues persones de reconegut prestigi, i un representant de la UGT i un altre de Comissions Obreres, jo crec que aquest Consell Assessor creat fa una bona feina; segurament l'ha de fer millor, perquè no tinc cap daixò a dir-ho: els consells, jo, una de les qüestions que a mi em sembla que hem de millorar en la tasca del Departament que dirigeixo, és el funcionament dels consells, però aquest ha fet una bona tasca. Segurament, d'una forma més completa que algun altre que també tenim establert al nostre Departament.

S'ha creat el Centre de Recursos del Mil·lenari, vostè n'ha fet esment, però el fet és que abans no existia i ara existeix, i aquí hi ha una sèrie de recursos, aquí es pot obtenir de facilitar tota classe d'informació específica sobre l'educació d'adults. Es pot disposar de recursos materials d'ús didàctic per tal de cobrir els processos formatius. Es pot trobar el camí de fomentar l'intercanvi de coneixements teòrics i pràctics dels professionals, les institucions i les entitats vinculades a la formació d'adults. Potenciar el perfeccionament dels professionals. Dinamitzar la innovació i actualització pedagògica; s'està afavorint una investigació en el camp de la formació d'adults, etcètera. Per tant, això existeix, no existia, s'ha fet aquest any.

S'ha celebrat aquest Primer Congrés Internacional de Formació d'Adults que vostè ha avaluat negativament. Jo crec que ara, quan es publiquin les actes —espero que el mes proper es publicaran les actes—, això ens permetrà tenir un judici més exacte dels aspectes positius i negatius d'aquest Congrés. És possible que un segon congrés, segur —un segon congrés, el convocarem, espero, i el celebrarem l'any proper—, un segon congrés hagi de veure millorades moltes de les qüestions fetes en aquest primer congrés, però, així i tot, jo crec que les actes, jo me les he llegides, i de les actes jo crec que se'n treu una visió positiva, encara que, evidentment, tot pot ser millorable, i també aquest primer congrés —que era el primer congrés— també pot ser millorable. Després s'ha confeccionat un pla quadriennal d'equipaments, durant aquest any; l'any 89 s'ha iniciat el primer Pla quadriennal d'equipaments de centres i aules de formació d'adults, el qual té un caràcter lliscant, i, aleshores, les sol·licituds, degudament «prioritzades», han estat classificades en els següents conceptes: mobiliari, àudio-visuals, material d'oficina, informàtica, material de laboratori, tallers, i, atesa la demanda generalitzada dels centres i aules d'adults, s'ha acordat donar prioritat enguany al mobiliari, i així ha estat lliurat a les escoles tot el mobiliari demanat, per un import total de 35 milions de pessetes, i també un fons bibliogràfic bàsic; això s'ha fet durant aquest any.

I, després, s'ha fet un conveni amb les universitats, el dia 24 d'octubre d'enguany, del darrer, 24 d'octubre del 89, es va signar, entre el Departament de Benestar Social, la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona, el primer conveni de col·laboració entre les tres entitats per tal de realitzar un curs de postgrau en educació d'adults que es desenvolupi simultàniament a ambdues universitats. L'objectiu de l'esmentat curs és el reciclatge, actualització de coneixements i formació permanent d'aquells que es dediquen actualment a la formació d'adults, i també dels titulats que vulguin orientar la seva activitat a través d'una major especialització.

Això s'ha fet, i s'han fet programes experimentals, com per exemple diversos programes en col·laboració amb ajuntaments i escoles d'adults —Ripollet, Riu Sec, Santa Coloma de Gramenet, Sabadell, Santa Coloma de Farners i Badalona— i s'han incrementat els recursos humans per al curs 89-90, segurament —segur— no el que fa falta, però s'ha incrementat; teníem, com vostè sap, 451 mestres el curs passat i ara n'hi ha 215 més, i aquest increment és el resultat de la creació de noves places de mestres en els centres i aules d'adults, en la contractació laboral de mestres de català, de convenis i subvencions a ajuntaments i de subvencions a entitats sense finalitat de lucre, que possibiliten el desenvolupament d'una tasca docent en l'àmbit de la formació d'adults, i s'ha fet la convocatòria de subvencions, etcètera.

Tot això és el que s'ha fet aquest any, i això a mi em sembla que reflecteix una bona tasca. Com tot, es pot millorar, això és indubtable, i nosaltres hi som per millorar-ho, i hi pot haver aspectes criticables, que jo algun d'ells l'he recollit amb atenció, i espero que tindrem oportunitat de debatre-ho en una altra ocasió; però tenim un model, dit pel Consell Assessor el millor model que hi ha a l'Estat, i s'han fet coses en aquest primer any dintre del Departament de Benestar Social i dintre dels altres departaments que també tenen cura de la formació d'adults, que, vostè ha dit molt bé, aquesta és una qüestió que, encara que determinades competències les té el Departament de Benestar Social, n'hi ha d'altres de Treball o d'Ensenyament, etcètera.

Per tant, jo entenc que la seva afirmació no es correspon amb els fets, i, bé, hi haurà oportunitat en el moment en què debatem la llei de formació permanent d'adults, la llei de formació d'adults, hi haurà oportunitat d'aprofundir-hi i, evidentment, cercarem el consens. Jo espero que molt aviat, en pocs dies —no sé si arribarà en els propers quinze dies— aquesta llei serà aquí al Parlament i en podrem parlar àmpliament.

Després ha parlat... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Veig que tinc ja el llum vermell...; aleshores, segurament en la nova intervenció podré participar de tot el que he dit, dels drets dels mestres i altres, d'aquesta campanya de les escoles de Tarragona, etcètera.

En definitiva, jo crec que he pogut demostrar, crec que és demostrable, amb fets, no amb paraules —perquè, aleshores, això, no porten, no són suficientment demostratives—, que hi ha un model molt clar, molt precís, que els professionals creuen que és el millor, i que en aquest primer any s'ha fet una bona tasca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Dipu-

tat..., senyor Conseller, perdó. En el torn de rèplica, té la paraula la senyora Diputad senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: En tot cas, senyor Conseller, crec que aquest model que vostè planteja suposo que es refereix a la futura llei d'educació d'adults, que serà quan definitivament tindrem el model, i que llavors suposo que podrem dir les nostres qüestions.

Jo voldria assenyalar dos riscos, dos perills que a mi em vénen al cap i que crec que estan fonamentats, i un és el perill de donar més importància a l'educació a distància que a la presencial, i l'altre perill és que s'estableixi una xarxa d'escoles o de centres d'educació d'adults basats en el que es diu «la iniciativa social», en detriment de la xarxa pública, i argumentaré per què.

A Catalunya existeix una xarxa important d'escoles públiques d'adults; una xarxa pública aconseguida fa uns anys per l'esforç d'un col·lectiu de mestres i d'entitats. S'han anat consolidant, l'Administració hi ha anat posant certs recursos; avui en dia són un punt de referència a barris de grans ciutats i a alguns pobles; s'hi ha fet una bona tasca, però vull remarcar que ha estat sobretot per l'esforç voluntari del col·lectiu de professionals que hi ha abocat vocacionalment moltes i moltes hores.

El tema de l'educació d'adults no s'acaba ni en l'alfabetització ni en l'ensenyament reglat, si bé he manifestat aquí que l'analfabetisme és veritablement una assignatura pendent. Per diverses raons, la democràcia i les seves institucions tenen un deute amb aquells que no han tingut oportunitat de formar-se. Aquests són els qui més pateixen els problemes de marginació, perquè l'educació és una eina bàsica per a la integració social, si no es volen reproduir els esquemes classistes. Els pares que no poden orientar els seus fills en tasques escolars, transmeten als seus fills moltes de les seves mancances. D'això es queixen moltes dones, i el cicle es reproduïx. La societat actual, l'evolució tecnològica exigeix posar-se al dia, reciclar-se, per tenir accés a certa mobilitat en els llocs de treball i també a llocs de treball, i es necessiten també uns mínims culturals. Els més endarrerits, això, no poden fer-ho; corren el risc de consolidar divisions socials injustificables.

Si la democràcia té una assignatura pendent, les institucions democràtiques han de donar sortida a aquests problemes, i no des de l'òptica «pobra gent gran, que no ha pogut anar a l'escola», com em contestava el senyor Escudé en la meua intervenció de fa més d'un any en aquest Parlament —sí, si mira els *Diaris de Sessions* ho podrà veure. És perquè tots els ciutadans d'aquest país tenen dret a l'educació segons la Constitució i l'Estatut, i és perquè l'educació d'adults, reglada i no reglada, ha d'integrar-se en un model d'educació permanent que defineixi objectius, mitjans, professorat, especialització, tipus de centre...

Llavors deia abans que corriem dos perills: correm el risc de potenciar l'educació a distància, en detriment de la presencial, com pot passar amb els cursos de televisió si no es considera com a complementària de l'educació presencial.

Correm el risc que, sota el nom de potenciar l'iniciativa social —i aquesta és una paraula que surt molt en l'avantprojecte de llei o en l'esborrany de l'avantprojecte de llei que vostès encara no han presentat en aquest Parlament—, s'hi amagi l'arraconament de la xarxa pública per la via de les subvencions a entitats privades. N'hi ha símptomes evidents: s'ha acabat el

temps en què la gent, quan tenia certes inquietuds personals, anava a la parròquia a rebre classes; cal una xarxa pública com a eix vertebrador de les diferents iniciatives socials en matèria d'educació d'adults, i aquest punt, que crec que és clau en la meua intervenció: una xarxa pública com a eix vertebrador, i en l'esborrany del projecte de llei que vostès han repartit això no queda clar. Cal una xarxa pública com a eix vertebrador, també en les escoles d'adults. Iniciatives, les que es vulguin, però vertebració en l'eix central dins de la xarxa pública i coordinació de tots els vessants educatius de la formació d'adults —ensenyament reglat, no reglat, animació cultural, formació ocupacional, etcètera— des de l'Administració pública.

No crec que parli debades, senyor Conseller; de símptomes, n'hi comença a haver: que les coses poden anar per un altre camí. És per tot això que crec —com deia al principi de la meua interpellació— que la llei ha de possibilitar el debat pendent en el si de la societat i en aquest Parlament, però cal portar el debat als centres, a les entitats, a les persones interessades en un model educatiu que tingui com a eix vertebrador la xarxa pública.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, jo estic d'acord amb moltes de les coses que vostè acaba de dir, però alguna fins i tot crec que hi hauria de fer més èmfasi. Perquè, és clar, no és que la formació d'adults sigui només un dret de tots els ciutadans del país —que ho és—, i que nosaltres ho veiem —ho he dit, ho repeteixo— com a forma de promoure i garantir els drets a la igualtat a través de la formació permanent; és una manera de construir el país; és quelcom que és un dret, però que és un dret molt important de cara al que vostè ha dit i de cara al que jo, per no tornar-ho a llegir, no repeteixo, he anunciat al principi.

Per tant, per a nosaltres això és molt important. I és evident que el nostre model està incardinat en l'avantprojecte de llei de formació d'adults —és evident, si fem una llei ha d'estar incardinat aquí—, però és el nostre model, i d'això n'hem parlat en altres ocasions, és possible que sempre que es presenta un document dona possibilitat d'aprofundir-hi, però d'això n'hem parlat en altres ocasions que aquest és el nostre model. I, no més lluny, en el mateix Congrés —vostè ho veurà per les actes—, en el Primer Congrés Internacional de Formació d'Adults que es va celebrar, de tot això, de quin era el model —potser ara més estructurat—, aleshores se'n va parlar.

Vostè em parla de perills. Bé, és clar, els perills tothom en pot veure els que vulgui, però, en tot cas, el que hem de parlar és de coses concretes, i dels perills, doncs, ja en parlarem de si aquests perills es converteixen en realitat.

Jo crec que l'educació a distància és molt important, igual com ho és la presencial. I no és perquè sí que regions d'Europa molt importants, com la de Baden-Württemberg, per exemple, tingui uns cursos d'educació a distància per televisió molt importants, i que nosaltres, realment, aquests, com altres, hem vist i ens sembla que és un model vàlid. Però això no és preferència d'un o altre; és simplement que s'ha d'utilitzar l'un i l'altre, cadascú per als seus fins. I, bé, i que no tot s'acaba amb l'analfabetisme —ja ho he dit, és el nostre model—, és evident que no

tot s'acaba amb l'analfabetisme, encara que, com vostè ha dit, és molt important.

Quant al detriment de la xarxa pública, ningú no n'ha parlat; jo crec que en el Projecte de Llei, doncs, això ho podrem veure clarament.

També preveu el Projecte de Llei un programa general de formació d'adults que ha d'ordenar globalment les activitats a desenvolupar per a l'organització personal i per donar resposta a necessitats existents i previsibles; això precisament que vostè demanava, o m'ho ha semblat.

Per tant, jo espero que, en el debat, amb tot el tràmit parlamentari d'aquesta llei d'adults, podrem aprofundir aquest tema, i algunes de les qüestions que a vostè l'interessava de conèixer i que avui, per la mateixa característica de la interpellació, doncs, no haguessin quedat prou aclarides, vostè trobarà oportunitat d'aprofundir-les en la discussió de la formació d'adults.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem, tal com hem acordat abans, al dissetè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc, que formularà l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Sala, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc

El Sr. SALA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, un cop més interpel·lem el Consell Executiu per conèixer el seu propòsit de capteniment en matèria de política de joc. No és la primera vegada i em temo que no serà l'última. Podríem parlar de molts dels aspectes que configuren la política del joc del Consell Executiu, però només ens concentrarem en dos d'ells, perquè creiem que són els que millor defineixen el grau de deteriorament d'aquesta política del joc del Consell Executiu.

Les loteries gestionades per l'EAJA —o podríem dir, amb més claredat, gestionades per Luditec— i els tres casinos gestionats per Inverama o Casinos de Catalunya. Creiem que aquests dos temes són el millor exemple de la desgraciada política de joc del Consell Executiu.

Jo crec que és una evidència que les loteries de la Generalitat —o, jo crec, les loteries de Luditec— es troben en una greu crisi, en una profunda crisi. Parlant sense embuts, dos anys després de la seva posada en marxa, aquestes loteries lliurades a una empresa privada, a una obscura empresa privada, estan en una situació de crisi pràcticament irreversible; han estat un fracàs.

Les loteries de la Generalitat no es venen, els ciutadans desconfien d'elles, dels seus premis i dels seus gestors, i no les compren. Les xifres són concloents, senyores i senyors diputats: els anys 88 i 89, segons els Pressupostos de la Generalitat, la Generalitat hauria hagut d'ingressar, en concepte de loteria, 6.000 milions de pessetes cada un dels dos anys; ja eren xifres baixes, perquè en les previsions inicials que vostès van fer en el moment de posar en marxa les loteries, la xifra prevista en aquell moment, d'ingrés de la Generalitat, era de 8.000 milions de pessetes per a l'any 88 i de 10.000 per a l'any 89 —el mateix President Pujol va utilitzar més d'una vegada aquestes xifres. Però quedem-nos només amb les xifres dels Pressupostos:

6.000 i 6.000 milions. Quina ha estat la realitat de la seva gestió durant aquests dos anys d'aquestes loteries, o de la gestió de la Luditec, d'aquesta empresa privada a què vostès han lliurat les loteries? L'any 89, ni 8.000, ni 6.000, 3.400 milions de pessetes han representat els ingressos de la Generalitat per aquest concepte. I l'any 89, pel camí que anem, pel camí que anàvem en el moment que el Conseller Comas va donar les xifres, el 30 d'octubre, només s'havien ingressat 1.951 milions, el 30 d'octubre i, per tant, difícilment a final d'any haurem arribat als 3.000 milions.

En dos anys de posada en marxa de les loteries, la Generalitat ha deixat d'ingressar, en relació amb els seus pressupostos, 5.600 milions de pessetes —pràcticament la quantitat que estem discutint, per exemple, dels serveis lingüístics— i si ho comparem amb el Govern central, d'un tema que només depèn de nosaltres, hem deixat d'ingressar 5.600 milions de pessetes en relació amb els pressupostos, perquè en relació amb les seves previsions inicials, quasi hem deixat d'ingressar al Tresor de la Generalitat més de 11.000 milions de pessetes. I vostès, davant d'aquesta situació, que cap empresa privada, cap empresa pública podria tolerar, de deteriorament creixent del negoci —perquè si l'any 87 les loteries van generar unes xifres de vendes de 16.000 milions, l'any 88 van reduir-se a 14.500 milions, i aquest any 89, quan es faci el tancament, difícilment haurem arribat als 12.000 milions—..., aquest negoci que en cap empresa privada o pública s'hauria pogut permetre, que a més comporta que el Tresor de la Generalitat deixi d'ingressar recursos importants —més de 5.000 milions de pessetes en dos anys, en relació amb els pressupostos—, davant d'aquesta situació vostès no fan res; es limiten a mesures cosmètiques, a canviar d'adscripció, i sembla que l'última adscripció —si ho podem veure per la gestió feta a distància, perquè la gestió real, ho torno a dir, no la fa ni l'EAJA, ni la Conselleria, la fa Luditec, però el responsable polític és el senyor Comas—, l'última adscripció és la pitjor de totes, perquè aquest any encara s'ha venut molt menys que en els anys anteriors. Encara que el senyor Comas s'ha atrevit a fer una cosa, que és utilitzar..., al començament de les loteries vam utilitzar la pàtria per vendre-les: eres bon català si compraves la loto. El senyor Comas ha fet una altra cosa, ha afegit un altre element a aquesta publicitat, que jo crec que és una publicitat molt imprudent, però que s'ha utilitzat. Ha vingut a dir: «Si vostè és una bona persona, si vol fer caritat, compri butlletes de la loto».

Doncs bé, ni tan sols utilitzant aquests arguments, que jo crec que simplement el que han fet ha estat incrementar el nivell de desconfiança dels ciutadans de Catalunya davant d'aquestes loteries; ni tan sols utilitzant aquests arguments, aquestes loteries es venen. Els ciutadans no les compren. Els ciutadans continuen desconfiant d'elles i dels seus gestors. I com que vostès només prenen mesures cosmètiques i no agafen d'una vegada el problema en la seva arrel —i el problema en la seva arrel és que vostès es van equivocar en adjudicar aquestes loteries a una obscura empresa privada que es diu i es deia Luditec, propietat d'uns obscurs accionistes que a la vegada són d'uns obscurs accionistes, vostès no reconeixen aquest fet, i no trenquen la connexió entre aquestes loteries i la loteria de la Generalitat. Si vostès fessin això, si vostès trenquessin aquestes relacions, comencessin de nou el procés, ho encarreguessin a una empresa pública que gestionés de veritat les loteries, difí-

cilment la situació de crisi de confiança en què es troben les loteries en aquests moments, apareixeria.

El que han de fer —i amb aquest tema entrem ja en el segon dels elements, perquè està vinculat als primers, perquè darrere aquestes empreses, o molt en el nucli d'aquestes empreses tenim el senyor Suqué, que és a la vegada el qui gestiona Casinos de Catalunya—..., hem de parlar del segon dels temes que jo crec que defineixen molt clarament aquesta actitud de manca de responsabilitat del Consell Executiu davant la política del joc. Jo vull recordar que el 25 d'octubre del 88 —uns mesos abans que caduqués la concessió del primer dels tres casinos que administren les empreses del senyor Suqué, el Casino de Lloret, el meu company de Grup, Rafael Madueño, proposava la constitució d'una comissió d'estudi que permetés al Parlament analitzar el que havia estat la gestió del senyor Suqué en els casinos abans de renovar-li la llicència d'exploració. Era, en tot cas, el moment que el senyor Escudé hagués proposat el que avui proposava, en el moment..., abans de concedir la renovació de la llicència, no un cop s'ha renovat ja una de les llicències. En aquell moment potser, la proposta que avui ha fet el senyor Escudé hauria estat una proposta raonable. Ara, nosaltres la vam fer aquesta proposta, i vam proposar una comissió d'estudi, no d'investigació, d'estudi: era una proposta raonable i assenyada. Vostès la van rebutjar. No passava res en els casinos. Els casinos estaven en el millor dels mons.

Els esdeveniments posteriors han confirmat aquesta manca de responsabilitat i rigor. Un any després de la seva negativa a constituir aquesta comissió d'estudi i pocs mesos després de la renovació de la llicència amb el grup del senyor Suqué del Casino de Lloret, a l'empresa a què vostès, tan alegrement, renoven la concessió, hi esclata una crisi interna de gran magnitud i assistim a un creuament d'acusacions molt greus entre els principals responsables d'aquesta empresa, entre el senyor Suqué, el seu President, i el senyor Sentís, el director financer. Escoltem parlar amb unes acusacions, algunes es retiren, algunes no es retiren, unes querelles que es retiren o no es retiren. La qüestió és que es formulen aquestes acusacions d'apropiació indeguda, d'elaboració de factures falses, d'ocultació de beneficis, de no-comptabilització dels dividendes procedents de Luditec, de falsedat en documents mercantil, de frau a hisenda. Són, entre altres, moltes de les acusacions que el senyor Sentís i el senyor Suqué o el senyor Aizpún, que a vegades també apareix pel mig, es creuen entre ells.

Alguna cosa hi ha d'haver en la veritat d'aquestes acusacions perquè l'empresa Casinos de Catalunya s'ha vist obligada a formular a Hisenda una declaració complementària per cobrir-se del que s'afirma de les irregularitats comptables comeses per un dels seus empleats, que era el director financer.

I ara hem de dir clarament que no és ara el moment de saber si la raó la té el senyor Suqué o la té el senyor Sentís o la tenen tots dos i, per tant, cap dels dos, ni és el moment de realitzar aquestes acusacions i les seves conseqüències, ni d'aclarir qui s'ha apropiat de fons, qui ha generat diner negre, qui s'ha apropiat d'aquest diner negre, bé siguin els 2.000 milions de pessetes que diu el senyor Sentís que s'ha apropiat el senyor Suqué o dels centenars de milions que el senyor Suqué diu que s'ha apropiat el senyor Sentís. No és el moment d'aclarir això ara, perquè aquestes qüestions seran analitzades per qui han de ser analitzades: els jutges, per una banda, que tenen engegada una

investigació judicial, i la Inspecció d'Hisenda, que té analitzada una inspecció...

Ara, el que cal plantejar aquí en el Parlament, perquè sí que és plenament pertinent posar d'evidència, com a la il·lustració d'aquesta manca de responsabilitat de la política del joc del Consell Executiu, és que, pocs mesos abans que la crisi esclati i malgrat tots els advertiments que es formulen des d'aquesta tribuna, es renova la concessió amb aquesta empresa, sense cap voluntat d'investigar les irregularitats denunciades i que, a més, la crisi posterior posa, òbviament, en evidència, perquè a Casinos de Catalunya alguna cosa passa, alguna passa, si els seus màxims dirigents s'estan dient, entre ells, les coses que s'estan dient. I que, probablement, en el moment que s'està produint la renovació de les llicències, en aquell moment o el senyor Suqué o el senyor Sentís o tots dos o algú està amagant beneficis, falsificant documents, apropiant-se indegudament de recursos importants, defraudant Hisenda i generant diner negre. I tot això en el moment en què la Generalitat, sense voler estudiar res, els renova la llicència.

A més, nosaltres hem de dir que la manca de responsabilitat en la política del Consell Executiu és encara més clara perquè ningú que hagi seguit la situació del joc a Catalunya, en el llarg de les vegades que d'aquest tema hem parlat des d'aquesta tribuna o n'han parlat els mitjans informatius o n'han parlat els altres grups parlamentaris, s'hauria d'estranyar que a Casinos de Catalunya passi el que en aquests moments està passant, perquè això és un episodi més en la llarga llista d'episodis del que podríem qualificar la llarga història del senyor Suqué i de les seves «amistats perilloses»; que n'hi ha moltes, d'«amistats perilloses» del senyor Suqué. El senyor Sentís és l'última d'aquestes «amistats perilloses», però els vull recordar que hem tingut tota la xarxa d'empreses instrumentals vinculades a l'Imperial Trading, que en els últims mesos hem descobert ja el quart nivell d'empreses instrumentals. Ja estem parlant de les pantalles de les pantalles de les pantalles de les pantalles — quatre nivells d'empreses instrumentals darrere de la tal... Ja no és només la Imperial Trading, la Manteletta, la Mosetta i la Dentech, que eren els tres nivells coneguts fins ara; doncs darrere d'aquestes encara tenim un nivell descobert últimament, l'OLEC *one*, OLEC *two*, OLEC *three*, una característica comuna, empreses instal·lades en paradisos fiscals.

El senyor Carpetaux, soci inicial del senyor Suqué, acusat pel Ministeri públic de l'Estat de Friburg d'*escroquerie* —els llegeixo només la primera paraula perquè jo, de francès, no en sé—, temptativa d'*escroquerie*, vol dir estafa, temptativa d'estafa, abús de confiança, gestió deslleial, falsificació de títols, etcètera. El senyor Carpetaux, soci inicial del senyor Suqué.

I el successor del senyor Carpetaux, com a soci i com a assessor judicial a Friburg de l'empresa Imperial Trading, el senyor Clement Barras, s'ha confirmat també en les últimes setmanes —en les últimes setmanes— que va ser el representant dels interessos a Suïssa d'un conegut especulador nord-americà, el senyor Ivan Boeski, conegut a la borsa de Nova York per *Iván el terrible*, condemnat a tres anys —condemnat a tres anys— per frau a la borsa de Nova York.

I podríem parlar de les butlletes que es facturen al doble de preu i del senyor Paul Baron. Podríem parlar de la llarga llista d'«amistats perilloses» —d'amistats perilloses— del senyor Suqué.

I, per tant, senyor Conseller, permeti'm que li digui: fins on volen vostès que arribi la llista d'«amistats perilloses» del senyor Suqué perquè vostès d'una vegada diguin prou i tallin definitivament els seus contactes amb aquesta persona i amb el grup d'empreses que té al darrere? Fins a quin punt vol que anem pujant, perquè anirem pujant i anirem afegint més empreses instrumentals, més socis obscurs, més persones amb interessos internacionals absolutament poc definits i poc clars? Fins on, senyor Conseller, vol, vostè, que la llista d'«amistats perilloses» del senyor Suqué es perllongui? Eternament? Fins que les loteries cada cop es vinguin menys fins que el Consell Executiu agafi d'una vegada la seva responsabilitat, digui «prou», no renovi els casinos que queden per renovar al senyor Suqué, li tregui la llicència del que ja li ha renovat i rescindeixi el contracte amb Luditec.

I, per tant, permeti'm que li pregunti i li formuli la pregunta de rigor: quin és el propòsit de capteniment, si és que en té algun —que jo en dubto— el Consell Executiu, en matèria de política de joc?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. En representació del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Gomis.

Silenci!

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable President, Illustre senyor Diputat, senyores i senyors diputats, en l'ordre del dia figurava quins són els criteris del capteniment del Govern de la Generalitat sobre la política del joc, i jo havia fet preparar, és lògic, doncs, això: la contestació a quina és la política del joc, perquè vostè ha parlat d'una anècdota del joc, d'anècdotes del joc... Sí, pinzellades del joc.

Diu: «no és l'última interpellació que li faig». No, home; jo, que no havia tingut l'honor ni el gust de sentir-lo en temes de joc, veig que la seva experiència i el seu coneixement és tan aprofundit que és lògic que continuï en aquests temes. És lògic, perquè en els temes de joc passa una cosa, miri, i és que provoquen actituds d'aquestes, no?, i així veiem que fa poc temps, ahir, al País Basc, fa poc temps a Galícia, fa una mica més de temps a Andalusia, fins i tot a països de l'estranger, no sé per què, no sé si l'expressió serà ajustada, però tot aquest tema sempre provoca una mica de *morbo*. I, aleshores, el que sí que li puc assegurar és una cosa: jo fa un any i mig, aproximadament, que sóc al capdavant de la Conselleria, i és un tema que, home, és un tema seriós i m'ha preocupat i l'he seguit quasi dia a dia i amb rigor. I li puc assegurar que el capteniment, aquesta paraula que ens serveix per a tot, que la política del joc a Catalunya és una política seriosa, és una política seriosa.

Després, si vostè m'ho permet... És que jo voldria, senyor President —potser m'allargaré cinc minuts—, però, que parlem: com està el joc a Catalunya en aquests moments? I seria molt llarg, però almenys una introducció de caràcter general, fixar després quines són les quotes de joc i després parlar d'aquestes pinzellades, d'aquests temes concrets, a veure si li puc donar satisfacció; moltes no, perquè jo no, li asseguro que no m'he dedicat a investigar tantes coses. Li explicaré després el perquè, i de pantalles, doncs, vostè en coneix quatre; jo no en conec ni una, i per tant, estem en desigualtat d'informació i de coneixement sobre aquest tema tan aprofundit i tan delicat, i tan important de les empreses amb pantalla. Mirin, la política va

ser clarament definida per aquest Parlament en les lleis del 84, del 86, del 87, en els decrets del 85, aprovant els catàlegs de jocs i apostes autoritzats, i establint la planificació del joc. Els trets i els objectius fonamentals d'aquesta política —i el Govern no se n'ha separat gens— determinen necessitats; quines?: d'autorització per practicar qualsevol tipus de jocs; limitacions respecte al nombre d'establiments; la subjecció, la inspecció i el control constant, rigorós i responsable per brigades específiques dedicades a això; no sols de la Generalitat, sinó també de l'Administració de l'Estat. La planificació ha tingut en compte la realitat i la incidència social del joc. I ho hem dit moltes vegades: el joc és una realitat social que existeix, que no s'ha d'afavorir i que s'ha de regular. Aquest va ser l'esperit de les lleis oportunament, aquest és l'esperit i l'actitud de l'Administració, en aquests moments, pel que fa a la política del joc.

Pel que fa al Consell Executiu, ha mantingut una actuació ferma i decidida en la defensa de competències exclusives en matèria de joc. Novetat destacada d'aquest últim any, que és important, ha estat la sentència del Tribunal Constitucional que desestima el conflicte de competències interposat pel Govern central. I actualment s'està pendent encara de recurs, d'un recurs de la Generalitat davant el Tribunal Constitucional per a la implantació o la creació de l'ONLAE.

Això no obstant, senyor Diputat, la política actual del joc es mou en un marc de franca i estreta col·laboració amb les autoritats i els òrgans de l'Administració de l'Estat, i vostè ho coneix, i vostè ho sap. D'acord amb aquesta entesa, les mesures de cooperació endegades estan orientades a aconseguir una regulació tècnica, homogènia; establiment de criteris i recomanacions de caràcter global, de caràcter general, comuns, relacionat amb empreses, amb material.

Crec que potser fóra interessant per a tots vostès, senyors diputats, conèixer com s'ha desenvolupat el sector del joc durant l'any 1989. La quantitat jugada l'any 89 als diversos jocs i apostes de Catalunya s'estima en 530.000 milions de pessetes; incrementa el 5,84% respecte a la xifra estimada per a l'any anterior i queda per sota de la taxa d'inflació del 6,9%, amb caràcter general, un 7,2 a Catalunya.

La quantitat gastada pels catalans que no es recupera amb premis i que constitueix l'ingrés de les empreses de joc, l'any passat, s'estima en 148.000 milions de pessetes. Aquesta despesa representa un 2% del producte interior brut estimat a Catalunya. L'any 1989, la població catalana ha destinat al joc el 2,13% de la seva renda familiar, quasi mig punt per sota de l'any passat. Els increments més importants de les quantitats jugades corresponen a loteria nacional, el 13,17%; bingo, 10,86%; jocs de casinos, 9,50%; i una certa recuperació de les travesses, amb un 17,42%. La quantitat jugada a les màquines escurabutxaques resta estabilitzada amb el 6,42% de creixement, igualment com el cupó de l'ONCE, amb el 3,83.

Es redueix la quantitat jugada en les apostes del sector públic, no sols EAJA —i és una dada, i així contesto a algun dels seus arguments—, no sols EAJA sinó tot el sector públic. La loteria primitiva s'ha vist reduïda d'un 8,34% en menys; les apostes hípiques han baixat el 24,59%. De tal manera que el joc privat és el que continua essent i el que té la demanda més important, el 72..., el 73,82% de tot el joc, i les màquines escurabutxaques i el bingo, les més sol·licitades.

Per no allargar-me, i per contestar-li com mereix la seva in-

tervenció, parlaré de casinos. Perquè hi ha vegades que s'oblida i sembla i es dona la imatge... és el Govern, aquest Govern de la Generalitat qui ha adjudicat els casinos? No. Els casinos van ser adjudicats fa deu anys pel Govern central i van ser adjudicats d'acord amb una reglamentació i unes lleis de caràcter nacional, lleis que després han estat aplicades i adaptades. I aquesta data és important quan es tracta de relacionar i de vincular i de decidir sobre què és fa i què no es fa amb els actuals concessionaris de casinos. El primer casino que inicia la seva activitat és el de Lloret de Mar, l'any 1978; el mateix any, el Ministeri d'Interior autoritza la constitució de Casinos de Catalunya per a l'explotació de les tres sales de joc actualment existents. Amb posterioritat, l'any 1979 l'Administració de l'Estat fixa el catàleg definitiu de jocs i també aprova el reglament de casinos, avui vigent. Aquest mateix any s'autoritza l'inici d'activitats dels casinos de Barcelona, de Sant Pere de Ribes i el del castell de Peralada.

Convé remarcar algun dels trets bàsics de les decisions adoptades en aquella època i que han tingut conseqüències importants en el present. El Ministeri de l'Interior opta per planificar els jocs de casino a través de grans casinos que requereixen una gran inversió i s'adjudiquen mitjançant concurs. L'any 1977 es fa la convocatòria i la sol·licitud d'autorització per a divuit casinos de joc a tot Espanya. Es valoren —com sempre s'han de valorar i com és legal que es valorin— criteris de localització, tecnologia per a l'organització de l'establiment, accessos, garanties personal i financeres, diversitat de l'oferta, rendibilitat, etcètera. A través d'aquestes exigències es pretén donar un impuls al sector turístic —aquesta és l'explicació fins i tot de la memòria o de la llei o de la concessió dels casinos—, d'acord amb aquesta reglamentació, les autoritzacions provisionals concedides el primer any es tornen renovar per un període de deu anys. El reglament de casinos regula amb tot detall les successives renovacions, i, d'acord amb aquesta normativa vigent, a la pràctica totalitat de l'Estat espanyol es renova, va renovar-se l'autorització del Casino de Lloret. Vull dir amb això: no és facultat discrecional de l'Administració de la Generalitat, del Govern de la Generalitat renovar o no renovar, no, és una facultat reglada.

Si es compleixen i s'han complert tots els requisits que figuren a la Llei, la renovació és automàtica i jo li asseguro —li ho asseguro i a més a més li poso a la seva disposició de l'expedient i, a més a més, l'enviarem al Parlament ara perquè el pugui valorar i el pugui estudiar— que quant a la renovació que ja s'ha fet, tots els informes, tots els requeriments, tots els requisits necessaris per poder adjudicar es donaven. Per tant, no és facultat potestativa, sinó que és facultat reglada i podria ser discutida, fins i tot, l'autorització de no-renovació si no fos d'aquesta manera. I aquesta és una dada important, i jo penso que és d'aquesta manera. En tot cas, la Comissió del Parlament i els senyors diputats quan vegin i estudiïn els expedients veuran que s'ha fet amb una acurada responsabilitat i amb tota l'exigència que requereix, com no ha de ser d'una altra manera, el compliment de la Llei.

El control de les sales de joc, senyor Diputat, de les sales de casino, s'ha estat realitzant per la Brigada Especial del Joc, de la Jefatura Superior de Policia, i a partir de l'any 87, també, per la Brigada de Joc i Espectacles dels Mossos d'Esquadra. Avui ambdues brigades, la del Ministeri de l'Interior i la del Departament

de Governació tenen cadascuna un despatx en cadascun dels casinos.

Les inspeccions i el control de la policia s'efectuen per fer complir la reglamentació de jocs de casino: evitar la comisió de frau en el desenvolupament dels jocs i vetllar per l'ordre públic en els locals. A les sales de jocs dels casinos el manteniment d'aquests objectius està garantit, i després correspon també a la policia informar i elevar a les autoritats competents les actes aixecades de les infraccions, que se n'han aixecat, i que s'hi ha estat present; però que no s'han produït aquelles infraccions que impossibilitarien la renovació reglada de les autoritzacions dels casinos.

L'activitat dels casinos a Catalunya està estabilitzada entorn d'una demanda creixent del 10% anual, xifrada en 25.000 milions de pessetes, o sigui, com he dit abans, el 4,74% de la quantitat total jugada a Catalunya. El nombre de visitants als casinos està estabilitzat entorn les 600.000 visites l'any, xifra que no se supera des de l'any 1985. L'activitat de jocs de casino va generar uns ingressos bruts l'any passat de 5.000 milions de pessetes. Els casinos estan gravats per una taxa de joc establerta, en cascada, que al cap de l'any representa el 44% sobre els ingressos. Els tres casinos catalans van tributar a la Generalitat 2.200 milions de pessetes.

I hi ha un tema —així, de passada— que és el de la composició d'aquestes societats que abans podia semblar que era broma i és un tema seriós. Què passa amb la resta de casinos, d'acord amb la Llei i el dia que no hi hagi aquesta Llei i n'hi hagi un altra, aquest Conseller de Governació i el seu Departament l'hauran de fer complir i l'hauran d'aplicar, què passa? Miri. Casino de Màlaga: 100% de Ferrovial. Podem conèixer els accionistes de Ferrovial, les participacions de joc de Ferrovial? Casino Kursaal, de San Sebastián: 100% de la societat immobiliària El Gran Kursaal de San Sebastián. Casino de Marbella... Perdó, s'han produït renovacions a la Comunitat Autònoma Andalusina no per deu anys sinó per quinze anys i en alguna altra, en comunitats on, evidentment, no hi ha Govern de Convergència i Unió, indefinidament.

Casino de La Toja: 96% La Toja, SA - Banco Pastor. Les participacions dels accionistes i l'accionariat del Banc Pastor el podem arribar a tenir per poder arribar a comprovar exactament com està compost aquest accionariat? Casino de Madrid: 25% del Casino del Líbano, 25% del Casino de Líbano, i així continuariem amb tots els casinos.

Vull dir que quan es... Jo comprenc, puc arribar comprendre fins a cert punt la seva preocupació, a més a més fa anys que en fa qüestió i fa anys que posa en qüestió certes actituds i certs comportaments, però li ho asseguro, senyor Sala, li ho dic sincerament: hi ha política de joc? Què és el que ha marcat el Parlament? Què és el que marquen les lleis? i hi ha una actitud rigorosa de control d'exigència i de voluntat política de seguir per aquest camí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a rèplica, té cinc minuts l'Il·lustre Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA: Em recordo, quan hi va haver el debat anterior sobre la política del joc, que el Conseller Bassols, en aquell moment present, i tenia moltes menys pantalles al davant, li vaig dir que ell en aquest tema era un conseller pantalla. Jo, al senyor Gomis, no m'atreviré mai de la vida a utilitzar exactament el mateix qualificatiu, perquè crec que està molt lluny de ser un

conseller pantalla; en tot cas, se li podrien donar molts més adjectius, però no pas aquest.

De tota manera, jo comprenc que a base de la rotació que s'ha donat a la responsabilitat del joc al Consell Executiu, el senyor Gomís no estigués preparat per a la interpellació concreta que jo anava a fer. Des d'aquest punt de vista, el que també dic és que em sembla que val la pena perquè hem parlat de temes que són relativament interessants, però jo ho posava sobre la taula i..., dues qüestions que afecten molt directament a la política del joc del Consell Executiu perquè són aquells aspectes en els quals el Consell Executiu actua. En el tema de les loteries, perquè són les seves loteries i és una decisió autònoma del Consell Executiu que ha decidit lliurar-les a una empresa determinada, i en el tema dels casinos perquè és el Consell Executiu qui concedeix les concessions. Els altres elements —les escurabutxaques, els bingos— hi ha més d'una presència administrativa i de cobrament de taxes.

Les dues peces en les quals el Consell ha de ser actiu o passiu —i és més passiu que actiu, lamentablement— són les dues que jo li he posat sobre la taula. Jo crec que val la pena, perquè, si no, aquests temes es discuteixen en altres àmbits, que sigui en un ple del Parlament, no en comissions d'investigació, en el Ple del Parlament i amb una interpellació que aquests temes els diputats els puguem discutir amb el Consell Executiu.

Jo puc entendre perfectament que el seu caràcter novell en la matèria no li hagi permès avui contestar directament els temes que jo li presentava sobre la taula i, des d'aquest punt de vista —no d'aquí un any o d'un mes i mig i, en tot cas, mentrestant li podré facilitar tota la informació que jo tinc sobre les pantalles de les pantalles de les pantalles—, tornaré formular una interpellació com la d'avui per veure si podem aprofundir més en aquesta qüestió.

Jo, de tota manera, voldria fer dues acotacions molt breus. Miri, senyor Conseller: la caiguda de les vendes de les loteries de la Generalitat no té comparació amb cap altra loteria, i menys una loteria nova com la que es té, i menys amb una loteria en la qual un dels consellers responsables parcialment, que jo, per exemple, una de les propostes que veig més raonables que podria fer el Consell Executiu, i a més, aquesta és molt senzilla, vist l'èxit del senyor Comas amb la seva gestió amb els pocs mesos que porta al voltant de les loteries és tornar-la a la Conselleria de Governació. L'any 88, que depenia de la Conselleria de Governació, i sense utilitzar l'argument de la caritat, es van vendre més loteries que aquest any. Jo crec que ha estat un mal pas el que s'ha fet d'intentar que la Conselleria de Benestar Social porti les loteries; a més fa que el Conseller que replica en el tema de les loteries no pugui conèixer del tot aquesta qüestió.

Per tant, jo crec que una mesura relativament senzilla seria que vostès tornessin a tenir, la Conselleria de Governació, la responsabilitat del joc. Estem perdent 6.000 milions de pessetes en dos anys, d'acord amb els pressupostos, d'acord amb les seves previsions. Exactament 5.600 milions de pessetes, d'acord amb els pressupostos. I l'any que ve, si les coses continuen d'aquesta manera i vostès no fan res, encara perdrem bastant més.

En el tema dels casinos, no em digui vostè, senyor Conseller, que la Generalitat l'única cosa que fa és posar un tampó. Per això han estat reivindicant d'aquesta manera tan insistent

les seves competències? La Generalitat el que ha de fer —i òbviament que ha de seguir uns mecanismes i uns procediments—, ha d'intentar veure si la gestió portada —perquè per això és una concessió a temps determinat— veure si s'ha portat d'una manera mínimament adequada.

Jo el que li dic, senyor Conseller, és que a l'empresa aquesta que vostès li han renovat amb tanta alegria —perquè nosaltres vam proposar el que avui ha proposat el senyor Escudé fa un any i vostès van dir que no, que no calia—, doncs, a aquesta empresa que vostès li han renovat amb tanta alegria la concessió, aquesta empresa del senyor Suqué, al cap de pocs mesos, entre el seu director financer i el seu apoderat i el seu president es comencen a acusar d'apropiació indeguda de fons, de generació de diner negre, de frau a Hisenda, s'ha d'anar a fer una declaració complementària a Hisenda. Vostè creu que és normal que la Generalitat renovi, sense fer res, a aquest casino, sense intentar veure de cap de les maneres què és el que podria estar passant en aquest casino, que poc temps després estan passant totes les coses que passen? Vaja! Em sembla que és un deixament absolut de les responsabilitats i de les competències que la Generalitat té.

Hi ha el problema —em sembla bé que sigui el Conseller de Governació qui repliqui perquè, d'alguna manera, la mesura, jo li haig de dir és una mesura d'ordre públic. Perquè jo crec que el senyor Suqué i la seva llista d'amistats, d'amistats perilloses que li torno recordar breument i li puc explicar i li puc donar tots els papers de les instrumentals, de les instrumentals, de les instrumentals i vostè, si us plau, no em compari ni Ferrovial ni el Banco Pastor amb la Imperial Trading, la Manteletta i la Mossetta, que els està fent un flac favor a aquestes empreses. Jo puc pensar molt malament de Ferrovial —i sap vostè que hem criticat Ferrovial per determinades qüestions que han estat fent en aquest país—, però mai de la vida se m'ocorreria la grolleria i l'insult de comparar-la amb la Imperial Trading i tot el ramat d'empreses instrumentals a darrere d'aquestes empreses que són socis, que tenen un mínim de dignitat i aquests altres, aquests irlandesos, els suïssos, els de les illes anglonormandes, els paradisos fiscals, OLEC *one*, aquests són socis absolutament obscurs i insolvents i no mereixen la comparació amb aquestes empreses.

Aquí el problema és que vostès van lliurar la gestió de les loteries a una persona, el senyor Suqué, que, a més, administra els casinos i li han concedit un monopoli, de fet, amb una part molt important del sector del joc a Catalunya, una persona que s'ha envoltat, com a mínim, com a mínim, d'uns col·laboradors, que ha fet una llista llarguíssima d'amistats perilloses i que jo crec que, no estrictament pel problema del joc, sinó pel problema d'ordre públic —i això em sembla molt bé, que el senyor Gomís estigui portant la resposta del Consell Executiu—, se l'hauria d'apartar, separar, de qualsevol gestió en el tema del joc, i que la rescissió del contracte amb Luditec és una necessitat, perquè les loteries continuïn endavant, i que la no-renovació de la llicència als dos casinos que queden i la revisió del que es va fer —molt mal fet— l'any passat, en un moment que aquesta empresa estava amb la crisi interna que en aquests moments s'està demostrant, es faci.

Per tant, senyor Conseller, faci'm cas. En aquest tema del joc, jo crec que estem intentant col·laborar amb el Consell Executiu, perquè el que volem és que s'ingressin aquests 5.600 mi-

lions de pessetes que hem deixat d'ingressar: agafin el problema per les banyes i podrem deixar de sortir aquí a parlar d'aquest tema, mes rere mes o any rere any.

Separin el senyor Suqué de la gestió del joc, els seus obscurs amics, les seves obscures empreses col·laboradores, els seus obscurs socis. Apartin-lo. No té res a veure amb el Consell Executiu, no té res a veure amb Convergència, no és cap problema d'aquest: és una persona que no mereix gestionar les loteries de la Generalitat i no mereix gestionar els casinos de la Generalitat.

Mentre més temps perdin, més avantatges ens donen, perquè ens permeten sortir aquí i tornar-los a repetir i afegir a la llarga llista d'amitats perilloses d'aquest senyor més noms. I hi anirem afegint més noms, no es preocupi perquè n'hi ha molts més. Aniran sortint, cada any en van sortint més, fins que vostès es cansin un dia i arribin a la conclusió que per al país i per a vostès mateixos el que els interessa és acabar amb aquest nucli d'empreses, amb aquest nucli de persones que estan portant el joc a casa nostra al desprestigi i a la pèrdua de beneficis per a la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala.

Per a la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, Il·lustre senyor Diputat, senyores i senyors diputats, EAJA representa el 4,74% del joc a Catalunya; EAJA no està lliurada al senyor Suqué; EAJA administra el joc públic de la Generalitat i hi ha un contracte de servei.

Per cert, no m'ha parlat de Gtech, i llegint les seves intervencions de fa un any en parlava, Gtech sortia. El que passa és que no surt, perquè després, un any després, resulta que —com ja ha dit, em penso, algú més autoritzat que no pas jo, perquè jo sóc novell, és veritat—, doncs, resulta que també la Loteria Nacional ha comprat Gtech, que és la mateixa empresa subministradora que en el seu dia va ser criticada, perquè no sé quines relacions i no sé quin tipus d'empreses i de tercers i de quarts hi havia respecte a això.

Miri, a veure si poguéssim, senyor Diputat, si poguéssim arribar a un acord, perquè jo vull veure en les seves paraules una gran dosi de bona voluntat —almenys ho ha dit— de col·laboració..., si poguéssim arribar a un acord. I l'acord podria ser aquest: EAJA, com un altre joc públic, ha baixat la seva quota de mercat; el mercat, com es demostra per les xifres des de fa tres anys, està estabilitzat, no hi ha més gent que juga, no hi ha més diners que es juguen, són sectors que l'un baixa i l'altre puja, però el percentatge total aproximadament és el mateix; una política agressiva de *marketing* que la Generalitat no pot mirar de fer, perquè no és la voluntat ni el criteri de la Generalitat que es jugui més... Aleshores, podríem estar d'acord en un principi: quan fa uns anys, i no culpo ningú, es comença a parlar del joc de la Generalitat i es comença a discutir sobre aquest joc, i es comencen a donar imatges que no són les que afavoreixen més de cara a una campanya de bon *marketing*, resulta que pot ser que també tot això hagi reduït el que vostè en diu «desconfiança», que jo no ho crec. Jo entenc que el joc públic, sigui de la Generalitat, sigui del que sigui, sigui de l'ONCE, la gent, quan compra una butlleta, el que mira és els premis que dóna, la facilitat que té, la rapidesa del joc i molts factors, que jo no sóc qui ho ha estudiat per poder-li contestar què motiva els ju-

gadors a jugar un joc o jugar-ne un altre.

Però, de totes maneres —ho repeteixo—, tot això, tot aquest daltabaix, tot això, el 4,74% del joc de la Generalitat —el de casinos, em refereixo—, i la resta, sumat amb el joc públic de la Generalitat, aproximadament el 7,5 o el 8% de tot el joc de Catalunya: tot això, representa això.

I, miri, jo li voldria demanar un favor i li voldria demanar en aquests moments... Jo no hi he entrat abans, i ho podia fer —i en aquest cas sí que no era per raó d'ell, sinó que era fins i tot per delicadesa a un company seu. No he volgut entrar en el tema de les querelles ni en el tema aquest tan desgaciat, perquè és un problema intern d'una empresa, i em semblava que anomenar persones, i em semblava que ni defensar-les ni no defensar-les... Però ahir vaig llegir un article que jo subscric totalment, d'una persona que com a historiador admiro molt, que és el senyor Jaume Sobrequès, i aquest article diu només això, parla de les querelles i dels tribunals: «Nos parece, por ello, que aquellas cuestiones públicas con derivaciones políticas en las que puedan rastrearse indicios de ilegalidad deben ser remitidas inmediatamente a los tribunales de justicia, y sólo a tenor de lo que éstos decidan deberían ser luego asumidas por los colectivos políticos, si se confirma la existencia de delito». I acaba dient: «Entendemos que, si se ha producido alguna irregularidad, ésta debe ser investigada y apreciada por la jurisdicción ordinaria. Hay suficientes textos legales supuestamente conculcados referentes a las sociedades, a la fiscalidad y a la misma financiación de los partidos políticos para que sea la justicia la que procede de oficio a investigar y a emitir un veredicto, de culpabilidad o de inocencia; en todo caso», i això encara ho subscric més, i ho subscriu el Govern de la Generalitat, «la opinión pública tiene el derecho de saber que estamos interesados en el esclarecimiento total de los hechos y en su corrección, si hubiera habido actos contrarios a la legislación vigente, por vía judicial.»

Deixem que els tribunals parlin i després parlem de persones, parlem d'acusacions concretes, i després podem tenir un altre debat, d'un mes i mig, que jo ja no seré tan novell i ja li podré contestar més coses sobre el joc.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

Passem... El punt dotzè de l'ordre del dia ha estat retirat, de manera que passem al tretzè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de centres docents, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de centres docents

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el tema de la programació i del Mapa Escolar és un tema d'actualitat, perquè el desembre es va publicar el Mapa Escolar i s'ha anat presentant aquests mesos, i encara serà més d'actualitat quan les propostes d'adaptació de centres s'hagin de portar als municipis, perquè pot ser un tema conflictiu si les coses es fan bé, però encara més conflictiu si es fan malament, i jo penso que de moment no s'ha començat gaire bé.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, senyor Diputat. Silenci, si us plau. Gràcies.

El Sr. CADEVALL: Gràcies.

La implantació de la reforma implica que s'ha de fer una gran programació i que s'ha de fer el Mapa Escolar. Sempre caldria potser fer aquesta programació, però hi ha un motiu especialíssim, i és que la nova ordenació del sistema educatiu proposa uns canvis molt grans: es vol escolaritzar un 100% fins als tres anys —perdó: dels nens de tres a sis anys, corregeixo—, augmentar en dos anys l'escolaritat obligatòria i s'avança en dos anys la secundària. Per tant, cal preveure que sobraran aules de primària, faltaran aules de secundària i, per tant, faltaran també equipaments i caldrà fer transformació i potser creació de nous centres, a part d'increment del professorat.

Perquè no pensin, senyores i senyors diputats, que això de la programació és una mania meua o dels socialistes, em permetran una petita cita: «El Mapa Escolar», diu, «assenyalarà els camins per a la realització de noves infraestructures, la millor utilització dels recursos i la planificació econòmica, cultural i educativa, quant a la diversificació dels tipus de saber, per tal que sigui una realitat propera al dret a la millor educació de tots i cada un dels ciutadans, que ha de ser la millor inversió en la societat catalana». Aquestes no són les paraules d'un socialista, són les paraules del senyor Conseller en la presentació d'aquest primer volum del Mapa Escolar. I en això estem d'acord, tan d'acord, diria, que ens vam avançar ja, doncs, i el senyor Manuel Nadal va fer una Proposició no de Llei que entre altres coses demanava l'elaboració del Mapa Escolar, i la majoria, doncs, aquesta vegada —altres vegades no ho fa— va tenir l'amabilitat de votar a favor d'aquesta proposta.

Quan el desembre es va presentar el Mapa Escolar, aquest volum, per a mi i per als socialistes, penso, va ser al mateix temps una gran esperança, però a continuació una gran frustració. Per què una gran esperança? Perquè... què ha de ser el Mapa Escolar? El Mapa Escolar penso que ha de definir i delimitar les zones escolars, que potser pot haver-hi zones més àmplies —per a la inspecció, per exemple, o la formació—, però de cara al que deia de la programació —principalment de centres— cal definir i delimitar unes zones escolars més petites, normalment més petites que la comarca —almenys, això, en la meitat de comarques de Catalunya, penso jo—, i que la dimensió mínima ha de ser que tinguin un centre complet de secundària, i també potser l'objectiu del *Llibre blanc* de cara a les zones rurals, que els centres de secundària han d'estar almenys a mitja hora del domicili —perdó: com a màxim—, del domicili de l'alumne.

Una altra condició del Mapa Escolar és que ha de contenir una informació suficient dels municipis. Per una raó molt senzilla: perquè aquestes zones escolars seran probablement i bàsicament agregacions de municipis i, en segon lloc, per respecte als ajuntaments, que jo penso que coneixen bé les necessitats i poden recullir i representar els desitjos dels ciutadans.

El Mapa Escolar ha de contenir una informació detallada, per exemple, que ha d'arribar al nombre d'unitats i no només al nombre de centres, com fa aquest Mapa, i per una raó molt senzilla: si nosaltres agafem el nombre d'alumnes d'una comarca —de secundària, per exemple—, o d'un curs, i dividim per trenta, això no ens dóna el nombre d'unitats, perquè, per exemple, en zones rurals la mida de la unitat serà menor.

I, finalment, i molt important, el Mapa Escolar hauria de ser un instrument de equilibri territorial. El *Llibre blanc*, que ha estat, jo penso, bastant discutit, debatut, i que recull un ampli

debat de la societat, proposa uns objectius polítics que em semblen interessants, que és el que deia abans: l'escolarització en uns anys del 100% de l'edat de tres a sis anys, l'escolarització del 80% dels 16 a 17 anys, diguem la secundària postobligatòria, i això que els centres de secundària no estiguin a més de mitja hora del domicili de l'alumne. Això vol dir, si ha de ser un instrument de reequilibri, que a les zones amb una taxa d'escolarització més baixa s'haurà de fer un esforç més gran. Per tant, com que el Mapa havia de tenir aquestes coses, nosaltres el vam rebre amb il·lusió, però al mateix temps dic que va ser una frustració, perquè penso que el Mapa Escolar té greus defectes, tals que penso que l'invaliden com a treball per a la programació.

En primer lloc, aquest primer volum no defineix les zones escolars. Se'm podrà dir: «Bé, això ja es farà en un segon volum», però ho trobo absurd, perquè la recopilació de dades hauria de ser per municipis, bàsicament, i per zones escolars. En segon lloc, la comarca —bàsicament, aquest volum, el que fa és donar una informació i una projecció de l'escolarització a les comarques—, em penso que no és una unitat adequada per a la programació que he dit de centres i calcular les necessitats de professors. Jo diria fins i tot més, potser: que tenim una ordenació territorial anacrònica. Però, almenys, deixant de banda aquesta qüestió més general, és evident que, de cara a la programació, les comarques no serveixen. Per què? Perquè ens trobarem amb comarques com l'Alta Ribagorça, amb 3.600 habitants, que resultaria una zona escolar d'aquelles que deia, més aviat petita, amb un sol centre de secundària, mentre que, en canvi, tenim comarques com el Vallès Occidental, per exemple, amb 631.000 habitants, que, evidentment, no pot ser una unitat de programació, i penso que tampoc ho poden ser moltes comarques intermèdies, quant a població, de Catalunya, com ara el Bages, amb 150.000 habitants i 29 centres de secundària, que, per afinar, per tant, la programació i buscar això que deia de la distància del centre/alumne, cal unitats més petites que comarques tan poblades com el Bages.

Un altre tema molt greu per a mi és la manca, he dit, d'informació sobre el nombre d'unitats, que no està continguda en aquest Mapa, però com que ja n'he parlat, ho deixaré. Però és que arriba a detalls ridículs. Per exemple, en el Pallars Jussà fa una previsió que, d'aquí a uns anys, hi haurà catorze alumnes de secundària obligatòria a les escoles privades. Jo pregunto: de què serveix aquesta predicció si no em poden dir quantes unitats, si seran de Professional o de Batxillerat, hi haurà privades, de secundària, en aquesta comarca? Per tant, passo aquest tema.

Passem al tema que, per a mi, políticament, és més greu, senyor Laporte, d'aquest Mapa Escolar. Aquest Mapa Escolar, si realment és un document que ens hem de prendre seriosament, en el seu capítol sisè, pàgina 125 —i dic la pàgina i el capítol perquè no sembli que m'ho invento—, es titula: «Previsió d'escolarització», i allà no es proposa cap objectiu polític, com el que deia del *Llibre blanc*, per exemple —que és un objectiu, aconseguir, en la nova secundària postobligatòria, una escolarització del 80%, augmentant l'escolarització actual—, sinó que, el que fa, llegint els criteris d'aquesta pàgina 125, és projectar al futur les taxes d'escolarització actual. Què significa això, senyor Laporte? Que els que ara són pobres continuaran essent més pobres encara en el futur.

És molt senzill, i no voldria cansar les senyores diputades i

els diputats amb detalls tècnics, però... com calcula aquesta taxa d'escolarització futura?: Doncs, molt senzill, agafa la taxa actual del primer de Batxillerat més un terç de la de primer de Formació Professional i diu: «Aquesta serà la nova taxa de setze anys». Per tant, què passa? Li donaré només, per brevetat, tres exemples concrets. Apliquem aquest criteri d'aquí, d'acord amb les xifres; aquí no dona les taxes, per amagar i complicar més l'assumpte, no?, però sí que fa la previsió d'escolarització corresponent a aquestes taxes. Quina taxa d'escolarització, senyor Laporte, projecta aquest mapa per a comarques rurals, com la Terra Alta? Doncs, un 27% d'escolarització, quan a la resta d'Espanya projecten un 80%. Però és que això passa només a les desesparades comarques rurals? No! Això passa també, senyor Laporte, a la zona metropolitana. Per exemple, a Sant Vicenç dels Horts vostès projecten una escolarització, en aquesta secundària postobligatòria, del 39%, la meitat de la que es proposa en la resta d'Espanya. Això sí: ja he dit abans que els rics continuarien essent rics. Vostès proposen per a Sarrià-Sant Gervasi una taxa d'escolarització, en aquesta edat, del 175%. Què vol dir, senyor Laporte? Que preveuen que els de Sarrià-Sant Gervasi tindran escolaritzats el 80%, que és l'objectiu polític per a tothom, més el 80% encara, el doble de forasters, més un 15% de propina.

Bé. Un altre tema és la poca transparència. Perquè cap d'aquestes decisions, senyor Laporte, està justificada. No hi ha cap base teòrica, en aquest Mapa Escolar. Si es prenen unes decisions d'aquesta importància, unes unitats inadequades, comentar els desequilibris..., un altre tema que no he comentat és fomentar, afavorir la privada, perquè preveuen que conservarà el mateix percentatge en la secundària, i com que en aquesta secundària es preveu un increment d'aules i, per tant, estan projectant un increment d'aules per a la privada, doncs, tot això, no ho justifiquen. I el més indignant de tot, per mi, és el menyspreu que, tant en la redacció del Mapa com en la presentació, s'ha tingut dels municipis. Per acabar, només diré un detall: per exemple, senyor Alcalde de Manresa, del seu poble, que és un poble important de Catalunya... (*remor de veus*), una ciutat important de Catalunya, perdoni, sap quina informació en dona el Mapa Escolar de Catalunya? Només un requadre de catorze centímetres quadrats, i aquest requadre, sobre una ciutat tan important, només conté tres dades: el nombre d'alumnes del centre escolar actual per etapes i dues previsions d'escolarització futura per etapes. No hi ha cap més dada de tots els pobles de Catalunya, incloent ciutats tan importants com Manresa, Tarragona, Lleida, etcètera. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar la interpellació té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Cadevall, a mi em sembla que, quan vostè ha examinat el Mapa Escolar —que potser l'ha rebut massa tard—, s'ha confós de document, i es pensa que això és la programació definitiva del que ha de ser l'ensenyament a Catalunya, i no és res d'això.

Jo havia preparat unes notes molt llargues per tal de contestar la interpellació que vostè em presentava, i que tenia un títol absolutament —en certa manera— esotèric, perquè parlava de «política de centres docents», amb la qual cosa podríem parlar

de molts temes. Jo venia preparat, no cal dir-ho, per parlar dels temes que vostè tragués dintre d'aquest immens marc de política de centres docents.

No miraré les notes, perquè no em serveixen pràcticament per a res, però sí que li contestaré els punts que vostè ha plantejat. Miri, primera cosa que jo li responc. Vostè diu que el Ministeri, en el *Libro blanco*, ofereix una escolarització del 100% dels tres als sis anys. Jo no ho he sabut veure així, senyor Cadevall. Les previsions són que l'ensenyament serà obligatori i gratuït dels sis als setze anys, cosa amb la qual tots estem d'acord, i que dels tres als sis anys hi haurà una àmplia «oferta de places públiques», i s'obliden de parlar de les places de l'escola privada, a més a més, en aquest sector tan important. I tots sabem que és molt important començar en una escola determinada per després poder continuar sempre en la mateixa. Primer punt en el qual, doncs, jo sento haver-lo de rectificar perquè, en el fons, un cop aclarides les qüestions, resultarà que vostè i jo no estem tan en contradicció, en moltes coses; en algunes, sí.

Però aleshores em diu: «No s'ha recaptat informació dels municipis». Senyor Cadevall, aquest primer volum del Mapa Escolar és, simplement, un inventari de recursos, actualment. Els pics que hi ha en els mapes són els centres actualment existents, públics o privats, de primària o de secundària, d'EGB, de Formació Professional o de Batxillerat. No són una projecció del que hi haurà quan la reforma estigui tota en marxa; això és, simplement, un exercici demogràfic en el sentit de veure quin és —a part de l'inventari de centres— el cens escolar actual i quina és la projecció —que òbviament pot estar equivocada— d'aquest cens escolar en els futurs anys. Perquè, en molta part, el que serà el cens escolar per exemple, doncs, diguem d'aquí a cinc anys són infants que ja han nascut actualment i, per tant, amb això poc ens podem equivocar, i, per altra banda, atesa l'evolució demogràfica de Catalunya, no és difícil, tampoc, de preveure quina pot ser l'evolució ulterior.

Per tant —ho repeteixo—, nosaltres donem aquestes dades, que són les que tenim nosaltres, les sotmetem progressivament a l'examen dels municipis, s'ha informat a través dels consells comarcals, i els municipis són invitats pels nostres representants a ratificar o rectificar aquestes dades del cens escolar actual i de les seves projeccions abans del 28 de febrer. Quan haurem recollit totes aquestes dades, podrem fer una previsió més exacta que aquesta, tot i la inexactitud que moltes vegades porta aparellada qualsevol predicció. Perquè, evidentment, nosaltres segurament que ens equivocarem poc —sobretot en això dels municipis— pel que fa a les previsions demogràfiques vegetatives. Molt més difícil d'aclarir què passa amb les migracions. Jo, senyor Cadevall, com a Conseller d'Ensenyament, tot i que el cens demogràfic i el cens escolar del nostre país baixa globalment, i haurà baixat d'aquí a tres o quatre anys pel que fa a EGB en un 40% —en un 40%—, em canso de rebre alcaldes que amb la més gran bona fe i amb la més gran diligència em vénen a explicar que a la seva població el cens escolar creix. I bé que, de vegades, els alcaldes, doncs, es vegin obligats a exagerar una mica per tal de facilitar les peticions que formulen, jo entenc que en alguns casos tenen raó, i li podria donar exemples de poblacions concretes. Per què augmenta el cens escolar? Doncs, miri, per molts motius. Perquè la gent se'n va de les grans urbs —i especialment de Barcelona— a viure al Maresme o a viure al Vallès; perquè hi pot haver una circumstància deter-

minada, com a Sant Andreu de la Barca, que l'altre dia em va venir a veure l'Alcalde, molt preocupat, perquè s'hi instal·larà una caserna de Guàrdia Civil amb sis-cents o set-cents números, cosa que vol dir que la població escolar d'aquell municipi..., etcètera. Vull dir que ens podem equivocar per motius, sobretot, migratoris, molt més que per motius estrictament de creixement vegetatiu.

Per tant, no és que ho fem d'esquena als municipis; és que hem fet un primer volum en el qual demanem, a partir d'ara, a partir d'unes setmanes ja, la col·laboració dels municipis. I, evidentment, li ho repeteixo —hi insisteixo—, en aquest primer volum del Mapa Escolar, que anirà seguit de quatre o cinc més, no hi ha més que els centres que hi ha ara; no hi figuren els centres que progressivament hi pot haver d'aquí a cinc anys, d'aquí a deu anys, quan la reforma educativa estigui tota ella formulada.

Altrament, la comarca —coincideixo totalment amb vostè en això, la comarca no és una unitat adequada per fer una planificació escolar; òbviament que no. Tenim quaranta-un comarques i són totes absolutament diferents una de l'altra; diferents en molts aspectes i, sobretot, diferents en cens. El que nosaltres hem dit i que jo repeteixo aquí és que nosaltres volem que totes i cadascuna de les comarques de Catalunya, com a mínim, donin dintre el seu territori un ensenyament total, de tot l'ensenyament obligatori, des de sis fins a setze o divuit anys, ni que això sigui contradictori amb el cens. Nosaltres volem garantir això mateix que deia vostè, en el sentit que hi hagi tota mena d'equipaments escolars dintre de cada comarca, però, evidentment, senyor Cadevall, això és un mínim, i no és el mateix la comarca del Priorat, per exemple, que la comarca del Vallès Occidental; són absolutament diferents. I nosaltres estem fent ara un estudi previ de projecció d'aquestes dades cap al futur en una nova, no comarca, sinó zones diferents de Catalunya: una és la Terra Alta, per dir una comarca sencera; una altra és Nou Barris, per dir un barri de Barcelona, i en aquestes nou comarques, totes absolutament diferents entre elles quant a les seves característiques socials i les seves característiques demogràfiques, estem estudiant quina pot ser la projecció de l'aplicació de la reforma.

Això que nosaltres hem publicat, senyor Cadevall —i acabo molt de pressa—, no és un llibre blanc, no és un mapa escolar complet, és un primer volum d'una sèrie que constituïran el Mapa Escolar de Catalunya, de la mateixa manera que estem publicant la sèrie de projectes curriculars per als diferents trams de l'ensenyament, un cop aprovada del tot la reforma.

I, finalment, volia dir-li que, evidentment, amb aquest Mapa nosaltres no tenim la pretensió i l'objectiu d'afavorir l'ensenyament privat; ara, que quedi molt clar, senyor Cadevall, tenim l'objectiu de defensar-la, evidentment. Nosaltres entenem que Catalunya és —no cal dir-ho— un país plural; nosaltres, a més a més, com a ciutadans de l'Estat espanyol, estem regits per una llei, que és la LODE, que dona la llibertat de triar el tipus d'ensenyament a totes les famílies del país i, per tant, nosaltres farem tots els possibles i trencarem totes les llances a favor del manteniment de l'ensenyament privat, sempre que hi hagi famílies que el vulguin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a rèplica, té la paraula, senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores i

senyors diputats, senyor Conseller, en primer lloc, sobre el títol de la interpretació, jo li suggeriria que demanés que li passin, no només el resum que porten per al Ple, que porta «centres escolars», sinó el text on porta claríssimament «programació i implantació de la reforma educativa», i la interpellació que faig, exactament, diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la programació i la implantació de la reforma educativa?» Pe tant, estava molt clar que el tema era sobre la programació, i en la introducció alludeixo al Mapa Escolar.

Segon, vostè, d'alguna manera, ha vingut a dir que jo no tingués por d'aquest capítol sisè, però, de tota manera, no deixa de ser una cosa molt estranya que vostès posin un capítol sisè que es diu «Previsió d'escolarització», i en acabat em diguin: «No, però aquesta escolarització no serà la que aplicarem». Llavors, el mínim que podrien fer és advertir-ho. Si vostès publiquen «previsió d'escolarització», és normal que la gent pensin que vostès pensen que aquesta és l'escolarització que hi haurà, quan jo insisteixo que a les zones més deprimides s'ha de fer un esforç més gran per incrementar aquestes taxes actuals d'escolarització i no projectar-les al futur.

Que això és un inventari de recursos? Naturalment. El que passa, senyor Conseller, és que és un inventari incorrecte. D'aquest tema, no n'he parlat, però, a part dels defectes polítics que deia, té defectes tècnics gravíssims. El més curiós —i potser el més important de tots— és que assegura aquest Mapa que a Catalunya, a tot l'ensenyament obligatori —de sis a dotze anys—, tenim unes taxes d'escolarització superiors al 100%. Per exemple, si agafem el Tarragonès, doncs, veiem que comencen a sis anys, 116; a set anys, 114; vuit anys, 112... Què voldria dir, això? Que, de cada 100 alumnes que tenen al Tarragonès, n'hi ha 112 que van a l'escola. Jo, si fos un dinar, pensaria que potser 12 han dinat dues vegades, però dubto molt que hi hagi 12 alumnes de cada 100 que van dues vegades a l'escola. Naturalment, els savis que han elaborat aquest Mapa Escolar s'han adonat perfectament d'aquest tema, i diuen que, és clar, que és una mica estrany, això. Diu: «En les xifres corresponents a les taxes d'escolarització comarcals s'observa que les taxes són sovint lleugerament superiors al 100%, perquè incorporen l'efecte dels alumnes repetidors i el desplaçament entre diferents poblacions». Però aquestes excuses, senyor Laporte, són absurdes: la dels repetidors és absurda perquè un nen de deu anys, per més repetidor que sigui, continua tenint deu anys, i aquí ens assegura que hi ha un 112% de nens de deu anys que està escolaritzat. Segon, perquè, com ara al Tarragonès, si suméssim totes les edats, resultaria que hi ha un 110% de repetidors a l'Educació General Bàsica del Tarragonès. I la segona, senyor Conseller, és perquè això passa arreu de Catalunya; per tant, l'efecte de la mobilitat no pot ser. Per tant, què passa? Que aquest balanç que han fet, aquestes dades estadístiques són incorrectes. I llavors ve la següent qüestió de què jo em queixava: si vostès haguessin començat pel començament, que és donar les dades, que és el que havien de fer primer de tot, publicar les dades detallades dels municipis i no aquests catorze centímetres quadrats que he dit jo, si haguessin publicat les dades, el primer tema que havien de fer és elegir quina zona escolar volen i delimitar-la, i donen les dades d'aquestes zones escolars, en definitiva, els ajuntaments sí que podien fer això que diu vostè, que és enviar-li la correcció de les dades. Però el senyor Sanclimens

(*remor de veus*), jo em pregunto com s'ho farà per corregir unes dades tan escasses. Si en aquest Mapa figurés el nombre d'alumnes per edat, el nombre de centres, el nombre d'unitats, llavors sí que tindria un interès que ell enviés una correcció de les dades i ho actualitzés, però si aquest primer volum del Mapa Escolar no conté pràcticament cap informació dels municipis, senyor Laporte, com s'ho vol fer perquè els municipis li puguin corregir aquestes dades?

Però, a part d'això, és que se'ls ha marginat també en el procés d'informació. Vostès han reunit només els consells comarcals on a moltes comarques n'hi ha un, com precisament el cap de l'oposició del municipi més important, i han dit, els membres del seu Departament, no vostè personalment, que consideraven els presidents dels consells comarcals interlocutors vàlids per a aquest tema. D'aquesta forma, senyor Conseller, no avançarem. Hauran de tornar a començar des del començament i aquest segon volum que vostès aquí..., que he llegit adequadament, que és el primer volum, i han promès un segon volum que tractarà de les zones escolars, jo penso que hauran de començar allà des del començament, i que, desgraciadament, aquest treball fet no serveix per a res, i jo penso que es deu només d'un objectiu polític, que tenien molta pressa a treure un document que es titulés «Mapa Escolar», però, per fer les coses mal fetes, jo penso, senyor Conseller, que és millor esperar una mica més i fer-les ben fetes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Magí Cadevall. L'Honorable Conseller Laporte té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Si m'ho permet el senyor President, des de l'escó mateix, perquè la meva resposta serà molt breu.

En primer lloc, no cal que li digui una vegada més, senyor Cadevall, que jo estic absolutament d'acord amb l'afirmació que ha fet vostè —ja ho he dit abans— que cal un esforç més gran a les comarques més necessitades. No hi ha dubte d'això.

Però també li he de dir que nosaltres tenim les dades de tots els municipis, unes dades que estem contrastant, i que no totes les dades que tenim han sortit en aquest volum del Mapa Escolar, on han sortit agrupades segons la importància, segons el nombre, segons el volum d'aquestes dades, per no fer aquest volum absolutament carregós i massa excessiu.

Li haig de confessar que quan jo vaig veure les dades d'això, ja fa bastant temps, jo també em vaig fer la mateixa pregunta que vostè: no pot ser que hi hagi més d'un 100%; aquí hi ha un error. Bé, això s'ha comprovat, i no n'hi ha, d'errors.

Efectivament, els nens de deu anys, com vostè diu, tenen tots deu anys, no en tenen ni onze ni nou. Ara, els nens de deu anys poden anar a una aula o a l'aula de després o a l'aula d'abans que li correspondria segons l'edat, i d'aquí, encara que sembli mentida, perquè li asseguro que a mi mateix això em va sorprendre i ho vaig fer comprovar d'una manera exacta i puntual en cada cas, l'escolarització a nivell d'EGB, l'escolarització teòrica és superior al 100% a Catalunya. Evidentment que és l'escolarització teòrica, la pràctica, en el millor dels casos, és del 100%, que tampoc no ho deu ser, deu ser del 99 coma el que sigui per cent, però li asseguro que l'escolarització teòrica és superior al 100%, cosa que sembla absolutament impossible, però que es deu, en tot cas, a la doble matriculació, i es deu pot-

ser en alguns casos, per exemple, a la matriculació correcta o incorrecta de nens que fan, a la millor, Batxillerat i Formació Professional. Aquest és un altre factor, que també hi pot haver factors d'error, però li repeteixo que el que a mi se m'ha dit i el resultat d'aquestes comprovacions és aquest fet dels repetidors, que és el que dona aquesta cosa tan estranya, que una altra vegada aquí mateix, un diputat del seu Grup, que ara no hi és, l'Illustre senyor Ignasi Riera, m'ho va retreure igualment i li vaig donar la mateixa explicació. (*Remor de veus.*)

Bé, em sembla que, a part de tot això, jo li haig de repetir una vegada més que nosaltres, en principi, el que ha de ser una zona escolar la tenim *in mente* projectada, el que passa és que estem encara a l'espera de saber definitivament —aquesta és una altra història que ja tindrem ocasió de parlar-ne, senyor Martí Cadevall..., perdó, Magí Cadevall— el que passarà amb el projecte de llei, vaja, per dir-ho correctament, amb les «bases para un anteproyecto de ley» de la reforma de l'ordenació del sistema educatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El punt quinzè de l'ordre del dia ha estat retirat; el setzè ha estat posposat. Passem al divuitè, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la població de més de seixanta-cinc anys, presentada per la Il·lustre senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, que té la paraula per defensar-la.

Mocions subsegüents a les interpellacions al Consell Executiu sobre la Política General pel que fa a la Població de més de Seixanta-cinc Anys, i sobre l'Atenció Sòcio-Sanitària de la Població de Catalunya

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Anunciar que aquesta Moció i la número 22, presentada pel senyor Daniel Font... (*Pausa.*) Sí, que aquesta i la 22 les retirem, perquè, d'acord amb els grups parlamentaris que componen aquesta Cambra, i partint de la base del contingut de les mocions socialistes, la substituïm per una proposició no de llei que avui ha entrat al Registre d'aquesta Cambra, proposició no de llei d'iniciativa conjunta de tots els grups parlamentaris, que proposarem, proposem ja i sembla que hi ha acord —la Mesa ho decidirà en últim terme— discutir-la en el Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 134.2.

Aquesta Proposició no de Llei que es presentarà —vull dir-ho ara en aquest moment, encara que quan arribi el moment procedimental de la discussió ja en parlarem— inclou el contingut de les mocions que el Grup Socialista retira, i amplia el conjunt de propostes sòcio-sanitàries i de serveis socials.

Vull aprofitar aquest moment per dir, en nom del meu Grup i en nom, crec, dels grups parlamentaris que tenien esmenes a aquestes dues mocions, que crec que és important que puguem fer una iniciativa conjunta entre tots els grups de la Cambra, sobretot en un tema que està claríssim que hi ha d'haver un establiment d'acord i de consens per a l'impuls de les polítiques de la tercera edat, per a les polítiques de benestar social, sobretot

quan l'envelliment de la població catalana és un problema que ens afecta a tots i que ens ha de preocupar a tots i que, com a conseqüència, hem d'instar des d'aquest Parlament el Consell Executiu de la Generalitat que impulsi polítiques i actuacions que atenguin i donin cobertura a les necessitats de la gent gran.

Crec que és important, doncs, poder discutir en un proper Ple aquesta iniciativa conjunta, i és aquest el motiu pel qual nosaltres, en benefici d'arribar a un acord, hem retirat les nostres mocions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, repeteixi-ho, per favor... 18, 20...?

La Sra. BARENYS: No, no, no; la 18 i la 22, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 18 i 22... Perfectament. (L'I. Sr. Saura demana per parlar.) Senyor Saura?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Serveis Socials en l'Àmbit de la Tercera Edat

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. En aquest mateix sentit, anunciar que el nostre Grup retira la Moció 20, perquè també signa, d'acord amb els altres grups parlamentaris, la Proposició no de Llei que es veurà seguidament en aquest Ple.

Gràcies. (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De manera que passem al dinovè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la potabilitat de les aigües, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Maria Teresa Utgés, que té la paraula. (Remor de veus.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Potabilitat de les Aigües

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, hem substanciat aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la Potabilitat de les Aigües perquè considerem que en el debat que es va propiciar en el darrer Ple hi va haver el que podríem anomenar una fugida d'estudi de les qüestions que s'havien plantejat...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

La Sra. UTGÉS: Vam coincidir en el diagnòstic de quina era la situació, però es van produir discrepàncies importants sobre el tractament, la resposta que cal donar des del Consell Executiu, o, més concretament, no vam saber esbrinar quines són les actuacions del Consell Executiu.

El Grup Socialista creu que la problemàtica de la potabilitat de les aigües té la suficient importància i la suficient magnitud com perquè sigui tractada en tota la seva dimensió. Aquest matí hem parlat molt sobre aquest tema, però crec que ara més que mai hem de parlar de qualitat, no tan sols perquè de tots és sabut que l'aigua ha jugat un paper fonamental en la salut, tant des del punt de vista de la pèrdua, estant implicada en la transmissió de grans epidèmies, com en la seva millora, augmentant la qualitat de vida, sinó també perquè el consum d'aigua de les poblacions evoluciona, com és evident, de manera paral·lela al procés de desenvolupament socio-econòmic.

Caldria preguntar-se, en primer lloc, quina és la situació de la potabilitat de les aigües a Catalunya, i aquí hem de destacar que la nostra és una situació intermèdia entre la que tenen els països avançats i la dels països subdesenvolupats, i aquesta no és una declaració fortuïta, no diríem això sense coneixement de causa. Són unes manifestacions que són compartides per diversos professionals que treballen en aquesta àrea i que coneixen perfectament quina és la situació real, quines són les xifres i les han comparades amb les dels altres països.

El dibuix de la situació és ben negre, ja que, malgrat tenir un nivell de contaminació química important, resultat del desenvolupament industrial de les darreres dècades, mantenim encara un preocupant nivell de contaminació bacteriana i vírica de les aigües; és a dir, la contaminació biològica continua estant a l'ordre del dia, i aquest problema es dona en unes zones ben determinades, conegudes pel Consell Executiu, zones on els avenços en matèria de manteniment de la potabilitat i qualitat de l'aigua no han arribat, i on la situació esdevé preocupant de debò.

Pel que fa a les causes, aquestes poden ser molt diverses: manca de recursos dels ajuntaments per posar en marxa aquests serveis; municipis de pocs habitants; comarques amb característiques geogràfiques i socio-econòmiques desfavorables, o també causes que van més enllà de saber escollir una bona planta depuradora, com el de poder tenir una bona xarxa de distribució o de disposar de dipòsits coberts o de controlar i eliminar els possibles focus contaminants.

Totes aquestes deficiències es tradueixen en el manteniment d'unes taxes de febres tifoides creixents, i també fan que es produeixin amb més freqüència, amb una freqüència més gran de la desitjada, brots d'infecció tramesos per l'aigua. (Persisteix la remor de veus. Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. UTGÉS: Gràcies. Aquesta Moció vol, doncs, ajudar que no es tornin a repetir situacions com les que hem vist aquest estiu passat, que van ser suficientment exposades a l'última interpellació, i no hem de tornar a veure problemes com els succeïts al poble d'Àreu, i esmento aquest cas, perquè pensem que exemplifica alguns dels usos i costums del Govern de la Generalitat quan es tracta d'assumir responsabilitats derivades de la pràctica democràtica, i quan es tracta de donar respostes i, en definitiva, de governar aquest país.

Que quedi clar, amb aquesta Moció, que el que volem no és que no es publiquin els llistats de pobles com ho han fet a Lleida, on l'aigua encara no és potable, tot i que ens agradaria que abraressin totes les zones de Catalunya, no volem ser còmplices d'una mena de reivindicació del silenci, en la qual s'han amagat alguns responsables del Govern a l'hora de justificar aquests fets. El que volem és que no es digui més: «aquesta no és la meua competència». Volem que s'actui sobre el problema real d'algunes comarques deprimides de Catalunya, i volem que aquestes comarques també es beneficiïn del manteniment de l'aigua en condicions de potabilitat, que es beneficiïn dels guanys que això suposa en salut pública, i que altres territoris han aconseguit, i, en definitiva, que es pugui avançar cap a l'eliminació de les malalties lligades al consum d'aigua.

La Moció consta de quatre punts molt senzills, i hem de dir que el compliment d'aquests punts incumbeix més d'una conselleria del Govern de la Generalitat. Nosaltres suposem i donem

per assentat que existeix una bona coordinació en el si del Consell Executiu, encara que sigui molt suposar, però al contrari, si aquesta coordinació brilla per la seva absència, llavors aquesta Moció serà de difícil compliment.

El primer punt fa referència a instar el Consell Executiu perquè coordini les actuacions entre les diverses administracions públiques per tal de garantir el subministrament d'aigua potable. Aquest és un pas fonamental; és cabdal que hi hagi aquesta col·laboració si no es vol prendre el camí de l'enfrontament. Creiem que hi ha hagut en el nostre país massa exemples de falta d'aquesta coordinació.

El segon punt tracta de la dotació als municipis de les subvencions necessàries per afrontar les despeses que representi corregir aquesta sistemàtica situació de no-potabilitat de l'aigua de consum en aquelles comarques en què, per les seves característiques geogràfiques i de població, representi un cost excessivament elevat per als seus ajuntaments. Aquesta és una realitat i tots sabem que el Consell Executiu ha invertit molt poc en aquest sentit.

El tercer punt parla de la necessitat de facilitar la mancomunicació entre les diverses poblacions dels serveis necessaris per dur a terme la tasca de depuració.

I, finalment, el de proporcionar a les administracions locals el suport necessari d'assessorament per a la compra de les plantes de depuració i cloració més idònies.

La Moció va, doncs, en la línia de demanar al Consell Executiu que prengui mesures en aquests quatre terrenys, de manera que aquestes accions prioritzades possibilitin l'avenç cap a una millor qualitat de l'aigua i, per tant, que faci un important pas per al compliment d'un dret constitucional i estatutari com és que els ciutadans puguin rebre aigua potable.

En definitiva, i per a acabar, aquests quatre punts pretenen avançar en la planificació i en la gestió d'aquest medi aquàtic, i tot això fent-ho dins del context d'una societat avançada que, en el decurs d'aquests darrers anys, ha començat a adonar-se que la qualitat de l'aigua és massa important com per deixar-la exclusivament en mans dels tècnics, i la societat actual és conscient que aquest és un problema polític i és un reflex del tipus de món en el qual volem viure.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats de tots els grups parlamentaris, els demano el seu vot favorable per a aquesta Moció. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. El Grup Mixt ha presentat una esmena..., dues esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Sí, molt breument, el nostre Grup, el Grup Mixt, ha estat molt sensible sempre en aquest tema de la depuració de les aigües i, sobretot, de la depuració de les aigües en zones rurals, que és on més necessitat en tenen. Som sensibles a aquest problema, i anunciem ja des d'ara que votarem favorablement aquesta Moció, però nosaltres hem fet dues esmenes en el sentit, únicament, de perfeccionar aquesta Moció. A la primera esmena, l'esmena número 1, es tracta de dir de quina manera han d'atorgar les subvencions, perquè deixa d'una manera molt vaga la manera com s'han de rebre aquestes subvencions per corregir la situació de no-potabilitat. Nosaltres diem, simplement, «dotar econòmicament el Pla Únic d'Obres i Serveis per tal que, a través d'un programa específic, s'atorguin les subvencions neces-

sàries als municipis i als consells comarcals», etcètera. Creiem que aquesta és la via més normal per accedir a la potabilització d'aquestes aigües en els municipis que no ho puguin fer.

En segon lloc, també en el punt 3, es diu a la Moció que s'ha d'estimular la mancomunicació dels serveis de les diverses poblacions afectades. Nosaltres també indiquem que hi ha un organisme que està encarregat de fer aquestes coses, que són els consells comarcals, i nosaltres voldríem que això es fes a través d'aquests consells comarcals.

Res més, senyor President. Moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Ara poden intervenir els Grups que no han presentat esmenes. L'Agrupació parlamentària del CDS sembla que renuncia... (Pausa.) Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana votarà favorablement aquesta Moció sobre la Potabilitat de les Aigües que ens presenta la Illustre Diputada socialista Maria Teresa Utgés.

Malauradament, els fets que sembla que van motivar la interpellació on té el seu origen aquesta Moció es remunten ja a una colla de mesos enrere, i el procediment de lentitud extrema que acompanya moltes de les iniciatives d'aquesta Cambra no ha permès fins ara que aquesta Moció entrés o arribés aquí. D'altra banda, la proximitat en el temps entre el debat d'aquesta Moció i els dos projectes de llei aprovats ahir i avui sobre temes hidràulics perjudiquen més que no pas beneficien l'èxit de la proposta, que necessita, com totes les altres iniciatives parlamentàries, el distanciament i la serenitat necessàries perquè puguin ser discutides amb eficàcia. Això no obstant, la Moció mereix ser votada i votada favorablement, perquè incideix de manera directa en la problemàtica d'aquells petits municipis que, per la seva migradesa demogràfica i pressupostària, no poden satisfer ni tan sols algunes de les necessitats bàsiques de la seva població, com és garantir el subministrament d'aigua potable. Dotar aquests municipis de les subvencions necessàries, facilitar la mancomunitat de serveis entre poblacions diverses i proporcionar l'assessorament convenient són objectius irrenunciables, ho són i ho han de ser per a una acció de Govern que tingui una concepció global del país que vulgui potenciar l'equilibri territorial entre els nuclis urbans i industrials més destacats i les altres zones del país menys afavorides per l'onada de progrés. Un ús col·lectiu de l'autonomia i de les possibilitats d'autogovern requereix una acció més decidida cap a aquelles àrees tradicionalment més desfavorides, justament perquè són també els pobles i les comarques que més ho necessiten. Persistir en la direcció contrària no farà sinó augmentar una marginació conscient o assumida que no pot tenir cabuda en una Catalunya que es vulgui realment moderna ni en un Govern que es reclami realment nacional.

És per tot això, doncs, que Esquerra Republicana de Catalunya votarà, en conseqüència, favorablement aquesta Moció que ve a corregir desequilibris i a plantejar solidaritats, al nostre entendre, inajornables.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President. Senyora Diputada, vostè ens ha demanat a tots els grups de la Cambra el vot favorable, i sàpiga que tindrà el vot favorable del Grup Popular. La Moció que vostè ens ha presentat és una moció que tracta de l'aigua, que tracta de temes hidràulics, i en aquest Ple s'ha parlat molt d'aquests problemes, però potser no s'ha parlat prou de la depuració. Entenem que els quatre punts de la seva Moció, com que van per aquest camí, interessin el poble de Catalunya i, en conseqüència, com li he dit, tant si accepta les esmenes del Grup Mixt com si no, nosaltres la hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzà. El Grup d'Iniciativa renuncia? (Pausa.) Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES: De l'escó mateix, senyor President. Aquesta interpellació, com ha dit molt bé la doctora Utgés, és conseqüència de la interpellació que ja es va presentar abans de les vacances parlamentàries. Ella ha fet una interpretació de com havia anat la resposta del Conseller i, jo, em permetrà que li digui la meua impressió de com va ser això, perquè va molt lligat amb l'actitud que nosaltres, de moment, com a Grup parlamentari, podem tenir.

Jo diria que es va fer un plantejament molt correcte, polític, per part de la doctora Utgés, demanant i exigint el dret a rebre aigua potable, i demanant les possibles responsabilitats polítiques si això no succeïa i, a més a més, va parlar de la necessitat en aquest aspecte d'una política de salut. Tot això, a mi, em sembla molt normal i correcte. Va fer unes cites per il·lustrar tot aquests problemes, va parlar d'Àreu, va parlar de molts indrets de Lleida, es va basar en totes les dades que surten al *Butlletí Terminològic de Catalunya*, i va parlar de les competències de la Generalitat i, molt honestament, va parlar i va reconèixer les responsabilitats dels municipis en el subministrament de l'aigua potable. I fins aquí sembla que estem d'acord amb el que vostè va fer i el que jo vaig interpretar.

L'exposició política de la Il·lustre Diputada va ser contestada, en nom del Govern, pel Conseller de Sanitat. Bé, també ho va contestar en termes polítics, i en termes polítics em sembla que també va ser correcte, i aquí sí que és quan jo difereixo una mica del que vostè ha interpretat. El Conseller va reconèixer que en determinades zones realment hi ha un problema de potabilitat d'aigües i que aquest problema no està absolutament de tot resolt, i va reconèixer, a més a més, tal com vostè va fer, que els ajuntaments, doncs, no solament han de tenir interès en la potabilitat de les aigües, sinó que tenen l'obligació de garantir-la; els ajuntaments són els qui han de garantir la potabilitat de les aigües; el que passa és que els ajuntaments tot sols, això, no ho poden fer, això és evident, però, l'última garantia, l'han de donar ells.

Va esmentar accions concretes que es feien des de Sanitat perquè això fos possible: la campanya de sensibilització, les actuacions dels farmacèutics titulars, i després la xarxa dels cinc mil punts que hi ha de mostra pertot arreu.

Va fer una constatació greu, jo crec, que va dir que una part dels municipis de les comarques de Lleida no tenien l'aigua ben controlada, i va fer una constatació positiva en aquest sentit, perquè va parlar que l'esforç que s'anava fent de conscienciació als ajuntaments perquè, doncs, exercissin les seves respon-

sabilitats, això s'anava complint, perquè des de l'any 87, en què hi havia un 16% de ciutadans que bevien o que tenien aigua que no era ben potable, l'any 88 s'havia passat al 4,6 i que l'any 89 s'havia passat al 3,5; que no és cap cosa, doncs, per estar content, perquè no hauria de ser ni així, però les coses són aquestes. I per això creia que aquest camí era bo d'emprendre'l.

La Diputada Utgés, malgrat les naturals reserves polítiques que va exposar, jo diria que devia entendre que políticament la resposta del Conseller era correcta —ara he sentit que deia que no, però ho vaig entendre així—, i ho devia d'haver entès així quan vostè deriva la Moció no a un contingut polític, sinó a un contingut estrictament tècnic. Aleshores, què passa amb això? Doncs passa que ens trobem amb una moció tècnica que el nostre Grup, i jo mateix, hem tingut molta cura a estudiar i a fons, i assessorar-nos en aquesta qüestió; vostè sap que els diputats i les diputades tenim la nostra pròpia responsabilitat política, que, aquesta responsabilitat, la compartim amb el nostre Grup i, a partir d'aquí, doncs, nosaltres actuem. Quan es tracta d'una qüestió tècnica fóra una irresponsabilitat que nosaltres no ens aconselléssim a fons per no caure en errors. Aleshores, que quedi clar, doncs, que, en aquest moment jo no li qüestiono a vostè la qüestió estrictament política —i legítima com és—, sinó que li exposaré uns criteris tècnics emesos amb una gran responsabilitat.

La Moció —com vostè ha dit molt bé— té tres punts...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Colomines, no abusi que no tingui la bombeta a l'escó, eh!

El Sr. COLOMINES: Ah, és que jo no veia que s'encengués... Molt bé, acabo de seguida, senyor daixò... Un tragué més i ja està.

La primera és la de la coordinació. Bé, vostè sap que hi ha una cadena de controls que intervé en la sanitat a través del laboratori municipal, a través dels farmacèutics titulars i, en darrer terme, els ajuntaments, i la delegació territorial és la que coordina aquestes funcions i, les insuficiències que hi pugui haver, aquesta delegació territorial és la que les comunica als alcaldes, que són —com hem dit abans— els que tenen la responsabilitat de garantir-la.

El segon punt parla de dotar els municipis de dotacions necessàries, sobretot en aquells municipis en què se'ls fa difícil això. Bé, sembla que, per les dades que jo tinc, el cost de la inversió, la primera inversió és de 250.000 pessetes i el cost anual és de 50.000; de tota manera, hi pot haver municipis que també tinguin dificultat en això; però vostè sap que existeix la coordinació institucional, com és el cas, doncs, per exemple, de la cloració del Pallars, o bé Agramunt o Mollerussa, o Sant Jaume d'Enveja, que s'han fet coses i s'ha potenciat perquè l'Ajuntament no ho podia fer. A part d'això, la Direcció General d'Obres Hidràuliques, doncs, del 86 al 89 va aplicar 5.712 milions a la infraestructura i el proveïment d'aigües, i la nova Llei d'Infraestructures Hidràuliques, això, ho potencia força més. A més a més, el Pla d'Obres i Serveis dedica aquest fons a aquesta finalitat, molta part d'aquests fons a aquesta finalitat.

Aleshores, finalment, el tercer punt, sobre la mancomunicació, de què vostè parla, demana que es faciliti aquesta mancomunicació. Jo li haig de dir una cosa: no s'ha de facilitar; és que és una obligació que tenen els ajuntaments, de mancomunar-se, sobretot a fi de coordinar l'explotació quan es tracta de l'abastament d'aigua. És a dir que, sembla que aquestes coses que vostè em

demana, que potser segurament encara s'haurien d'intensificar més, s'estan fent. És per aquest motiu que nosaltres no li votarem aquests tres punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. Ara, la senyora Utgés té cinc minuts per pronunciar-se..., no per fer rèplica, sinó per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. UTGÉS: Sí, senyor President. Molt breument, dir que agraïm les esmenes que ha presentat la nova Agrupació d'Esquerra, però que no les podem acceptar perquè no veiem la necessitat que la mancomunació entre les poblacions hagi de coincidir forçosament amb els consells comarcals. És a dir que partiríem més d'una base de les necessitats que no pas d'unes estructures preestablertes. Però, malgrat el fet de no acceptar-les, repeteixo que agraïm aquesta aportació, perquè denota un interès per resoldre el problema de la potabilitat de les aigües, i és conscient que el Consell Executiu no ha pres les mesures necessàries i hem vist que no hi ha aquesta coordinació entre les diverses conselleries.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Passem a la votació de la Moció.

Els senyors diputats i les senyores diputades que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

La Moció ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, el vint-i-unè, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de dispersió dels presos d'ETA, presentada pel Diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula per defensar-la.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de dispersió dels presos d'ETA

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, si hi ha un tema que ha d'estar per sobre de conjuntalismes o de partidismes, senyores i senyors diputats, aquest és el de la lluita contra el terrorisme. Consegüentment, la proposta de Moció ha estat formulada amb l'única i exclusiva preocupació d'assolir el més ampli consens de la Cambra. Si aquest consens finalment no s'aconsegueix, no serà responsabilitat del Grup Socialista. Els llegiré l'únic punt de què consta aquesta Moció, perquè això em facilitarà la seva defensa. Diu així: «El Parlament de Catalunya, en el marc de la col·laboració i el suport al conjunt de mesures antiterroristes pactades per les forces polítiques democràtiques de tot l'Estat, insta el Consell Executiu a iniciar, en l'àmbit de les seves competències, les converses amb l'Administració de l'Estat per tal de fixar les condicions en què han de ser traslladats a les presons catalanes els interns pertanyents a bandes armades.»

Situa la Moció en l'ampli marc dels pactes antiterroristes, subscrits per la major part de les forces democràtiques de l'Estat; demana, solament, que el Consell Executiu iniciï unes converses, però fixin-se: ho demana sense posar data ni posar termini, i deixa al Consell Executiu triar la millor ocasió. També deixa al mateix Govern la llibertat d'establir les condicions

d'acolliment, tant pel que fa a aquestes condicions, com en el nombre d'interns que pugui acollir. I és una formulació tan genèrica, o suficientment genèrica, que no descarta el possible trasllat de presos de Terra Lliure a les institucions penitenciàries de Catalunya. La finalitat de la proposta, senyores i senyors diputats, no és cap altra que corregir els efectes d'una decisió del Consell Executiu que es justificarà com es voldrà, però que als ulls de la major part dels ciutadans constitueix una manca de solidaritat democràtica i una contradicció manifesta entre les declaracions d'intencions i els actes d'aquest Govern. Com deia un clàssic, no n'hi ha prou amb el simple anunci de la virtut per fer la gent virtuosa.

Perquè els fets establerts, senyores i senyors diputats, són els següents, succintament: primer, en tot moment i ocasió, el President de la Generalitat ha condemnat —i no podia ser d'altra manera— el terrorisme. Segon, la Conselleria de Justícia es va negar a acceptar la possibilitat d'acollir algun intern d'ETA, malgrat el respecte i la correcció de la petició que va fer l'Administració central, i, tercer, posteriorment, el President de la Generalitat va precisar que se'n tornaria a parlar després de les eleccions. Les eleccions han passat ja fa molts mesos, i d'aquest tema no se n'ha tornat a parlar. Per tant, senyores i senyors diputats, manca de solidaritat democràtica i contradicció entre les declaracions d'intencions i els fets.

La negativa va ser acompanyada de pretextos —que no de raons—, dels quals el millor que es podria dir és que res no tenen a veure amb l'assumpte principal. És van al·legar tecnicismes d'un decret; efectivament, existeix un decret de coordinació de les administracions penitenciàries, de data del 1984, però aquest Decret no impedeix el trasllat a les presons catalanes dels interns que, en un moment determinat, sigui necessari fer.

La Llei General Penitenciària, per altra banda, vull recordar, senyores i senyors diputats, que en el seu article 60 i subsegüents assenyala que «el tractament serà individualitzat i complex, adequat a les circumstàncies de cada cas», i aquestes, naturalment, són unes circumstàncies molt especials. Però, si això no fos suficient, senyores i senyors diputats, vostès saben —ho sé jo i ho sap tothom— que en aquest tema tan important, les consideracions polítiques i d'interès general estan per sobre dels formulismes d'un simple decret.

També s'ha al·legat la sobresaturació. Home! Tots sabem que les presons catalanes estan sobresaturades, però precisament es diu en el moment en què es posa en funcionament una nova presó, la de la Roca, amb 900 places més. I no em diran vostès que 10, 12, 6, 8 —perquè això quedaria a la voluntat del mateix Consell Executiu— incrementaran o agreujaran aquest problema de la sobresaturació.

S'ha dit també que les condicions especials dels interns terroristes, doncs, els centres penitenciaris de Catalunya no estan prou adequats per poder-se'n fer càrrec; és a dir, es parla d'una problemàtica d'aquests interns. Això, el mateix Govern de la Generalitat ho desmenteix en el moment que està disposat a entaular converses amb l'Administració central per tal de rebre als nostres centres penitenciaris interns pertanyents a Terra Lliure, que són tan terroristes i tenen tants problemes com els altres, doncs, que pertanyen a altres bandes armades.

També s'ha parlat d'una certa manca de solidaritat a acceptar interns catalans en altres centres de l'Estat. Bé, jo vull recor-

dar que, fa dos anys, tenia la xifra exacta: 456 interns de Catalunya estaven complint la seva condemna en centres de fora de Catalunya; ara, em sembla que aquesta xifra ha disminuït, són 250 o 260, però continua essent una xifra important. Per tant, sí que hi ha solidaritat en l'Administració central i en les altres comunitats autònomes per acceptar interns catalans. I també des de Catalunya —ja que no tenim nosaltres un hospital psiquiàtric— s'envia a diferents hospitals psiquiàtrics de la resta de l'Estat —sobretot al d'Alacant— interns que necessiten aquest tractament: 78, l'any 1988.

També s'ha dit que la política de dispersió està tancada. Home! Jo, el que voldria, precisament, és que estigués tancada, perquè significaria que ja no hi ha terrorisme ni hi ha tampoc, ja, interns terroristes, ni hi ha tampoc ningú que estigui esperant un judici per un delictes de terrorisme. Mirin, estarà oberta mentre hi hagi terrorisme, dissortadament. Jo voldria que vostès no confonguessin una actitud de prudència del Govern de l'Estat i del Ministre de Justícia en particular, amb la realitat del comportament del Consell Executiu, que —ho repeteixo— jo qualifico de profundament insolidari des del punt de vista democràtic. Perquè, el que no s'ha fet encara —jo no ho he llegit, i tampoc l'Honorable Conseller de Justícia en la seva resposta s'hi va referir—... S'ha criticat la política de dispersió, que seria l'únic argument vàlid, però és que jo, aquest argument, no l'he sentit. Ningú no l'ha criticat, i molt menys el Govern de la Generalitat; jo crec que la concentració no afavoreix la reinserció. Perquè, mirin, l'anàlisi del col·lectiu de presos d'ETA aconsella, encara més, diria jo, l'aplicació d'aquesta dispersió. Són cinc-cents, actualment, però les dues terceres parts d'aquest col·lectiu estan a la presó com a col·laboradors amb banda armada, i amb condemnes relativament curtes. És a dir que, separar-los del nucli més dur del seu propi col·lectiu és afavorir aquesta reinserció. I, com que ja han passat sis mesos des que s'ha aplicat aquesta política de dispersió, tenim ja uns resultats, i aquests resultats són favorables a aquesta política de dispersió, perquè ja he dit que el total de presos és de 500, dels quals 178 són preventius —i, per tant, no en podem parlar, de moment—, però 322 són penats; doncs, bé, d'aquests 322, que abans eren tots classificats en primer grau, sis mesos després —és a dir, a finals del 1989—, 203 continuen en primer grau, però 89 estan ja en segon grau, amb els avantatges que comporta, de visites directes, *vis-à-vis*, i algun permís que poden tenir, de cap de setmana. I 13 estan en tercer grau, és a dir, que estan en unes condicions que, quan reuneixin els requisits que mana, que contempla el Reglament, podran, fins i tot, gaudir de llibertat condicional. Per tant, èxit de la política de dispersió, que per a mi és l'argument més fonamental, perquè ajuda a la reinserció de l'intern.

Deia Hans J. Morgenthau, que és un cèlebre historiador nord-americà, que no pot existir moralitat política sense prudència. Doncs, bé, afirmo que és una mesura de govern moralment justa i políticament prudent, corresponsabilitzar-nos en la política de dispersió de presos pertanyents a bandes armades. És justa i prudent, perquè ajudarà a superar la desconfiança que presideix les relacions entre el Govern de la Generalitat i l'estatal, i que en aquest moment, i per motius que tots coneixem, està sota mínims. És justa i prudent, perquè defensa l'autogovern català; la Generalitat ha nascut amb la democràcia, i atacar els seus enemics —els enemics de la democràcia— és atacar els

nostres enemics. És justa i prudent perquè ajuda la governabilitat de tot l'Estat, i a l'aprofundiment de l'Estat de les autonomies, perquè nosaltres som l'única comunitat autònoma amb competències penitenciàries traspassades, i hem de donar exemple de solidaritat i responsabilitat.

Finalment, senyores i senyors diputats, el President de la Generalitat va declarar estar disposat a tractar el tema després de les eleccions. Estic persuadit que el Parlament pren seriosament les paraules del President; les eleccions han passat, i no és possible, ni just, ni savi, restar en la incertesa de les promeses i dels ajornaments. Cal actuar. Una enquesta recent assenyalava que el terrorisme és una de les tres preocupacions més importants dels ciutadans, junt amb les drogues i l'atur. Votar la Moció és satisfer una exigència democràtica i també una exigència popular. Votar afirmativament la proposta és lluitar per la via dels fets contra la violència cruel, inútil i cega dels terroristes, però el seu vot tindrà també una significació més àmplia: significarà que vostès repudien aquest joc complex que consisteix massa sovint a defensar conviccions fora del Parlament que aquí, en la Cambra, on tenen el seu veritable punt d'aplicació.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, els demano el seu vot favorable a la Moció que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. No s'hi han presentat esmenes, de manera que poden intervenir els grups parlamentaris. L'Agrupació parlamentària del CDS no hi és; Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Sí, gràcies, senyor President. Per l'hora que és seré molt molt breu, i per tant, ho faig des de l'escó, tot i que em costa de resistir les paraules —de les quals comparteixo poquíssimes, per no dir quasi cap— de l'Il·lustre Diputat socialista, i posicionar-me o posicionar la nostra Agrupació parlamentària en relació amb aquest tema.

Només li haig de dir que no estem d'acord amb aquesta Moció, de cap manera, i no hi estem d'acord, bàsicament, per dues raons: una de política i l'altra de coherència.

La raó política és, bàsicament, quan vostè afirma, el seu Grup afirma, en la Moció, que «el Parlament de Catalunya, en el marc de la col·laboració al suport al conjunt de mesures anti-terroristes pactades per les forces polítiques democràtiques de tot l'Estat», etcètera, etcètera. Nosaltres no hem ni hauríem pactat mai o donat suport mai a aquest tipus de pactes, perquè entenem que amaguen tot sovint i han amagat tot sovint concommitàncies de terrorisme d'estat i concommitàncies no mai aclarides que permeten sovint legislacions com la nefasta legislació antiterrorista.

I una raó de tipus..., de coherència, que és que el nostre partit està a favor..., sempre hi ha estat, i ara ho hem manifestat entrant fa pocs dies en aquesta Cambra una proposició no de llei demanant el trasllat dels presos polítics catalans a Catalunya, i per la mateixa regla de tres ens sembla lògic que els presos bascos vagin al País Basc i que els presos d'ETA estiguin, en tot cas, a les presons del seu país, no pas a les presons del nostre país.

Per aquestes dues raons, per tant, senyor President, anuncio el nostre vot contrari a aquesta Moció i aprofitarem una altra ocasió per posicionar-nos més àmpliament sobre aquest conjunt

d'opinions expressades pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom.

Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President.

Bé, em sembla que quan es tenen les idees clares, amb poques paraules n'hi ha prou, no? Nosaltres, evidentment, ja anunciem des d'ara que no podem votar la proposta del senyor Oliart: no la podem votar per diverses raons —no entrarem..., nosaltres ens ho mirem, les coses, no solament des del caire de si terroristes o no; simplement, parlarem de presos.

Perquè, primerament, atenent al seu redactat, volem recordar —i ho fem una mica en el sentit que ha fet servir el senyor Colom ara fa uns moments— que les dues formacions polítiques que formen el Grup Mixt hem estat i som representants de forces polítiques democràtiques, ho hem estat sempre. I ningú ens va demanar ni l'opinió ni el suport al conjunt de mesures antiterroristes pactades a què fa referència l'esmentada Moció. Només per això sol ja n'hi ha per no votar-li a favor, perquè, evidentment, se'ns parla d'una cosa que nosaltres no hem assumit... A part que el nostre criteri envers la ubicació territorial dels interns de tot tipus i en particular dels que hi poden ser per motivacions polítiques o de consciència és que, si més no per qüestions purament humanitàries, cadascú pugui estar a les presons dels seus respectius llocs d'origen. I, per tant, si volem que els presos catalans —com ja ho hem dit més d'una vegada— compleixin condemna a Catalunya, amb la mateixa coherència demanem que els de la resta d'Espanya la compleixin en els seus llocs d'origen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas.

Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, i molt breument, perquè la nostra posició és molt clara i no necessita massa explicacions. Però sí que m'agradaria recordar una reflexió que fa poc manifestava en veu alta el President de la Generalitat. El President deia: «Tots em demanen universitats, però ningú em demana abocats». I aquesta és una reflexió certa, perquè ningú, ni el poble més petit, vol que en la seva rodalia s'hi ubiquin deixalles, i molt menys, com és de comprendre, tenir allotjats membres d'una banda terrorista tan sanguinària com és el cas d'ETA.

Però també és veritat que de la mateixa manera que en algun lloc s'han de posar les deixalles, també en algun lloc s'han de recloure els presos d'ETA, tot seguint un determinat pla més o menys eficaç, i aquí és quan entra en joc el principi de solidaritat.

Com tots els diputats saben, la nostra carta magna fonamenta la seva construcció constitucional en tres principis bàsics, com són el d'unitat, el d'autonomia i el de solidaritat. Formen els tres, segons frase encertada d'un prestigiós tractadista, un triangle en tensió contínua entre els seus costats. I per aquest motiu cap dels principis ha de ser tingut més en compte o ha de ser menystingut respecte als altres. I la solidaritat s'ha de demostrar especialment en les circumstàncies excepcionals, sense emparar-se en presumptes obstacles formals —el famós Decret

del 84—, que semblen no existir quan recentment el Conseller de Justícia s'interessava pel trasllat a presons catalanes de presos de l'organització terrorista Terra Lliure, tan terrorista l'una com l'altra.

Tanmateix, és ben cert que la política de dispersió dels presos d'ETA és d'absoluta incumbència del Ministeri de Justícia, i el nostre partit, que sempre ha col·laborat i col·laborarà en la lluita antiterrorista, ha demanat al Govern de l'Estat, reiteradament, més informació i claredat respecte a aquesta política de dispersió. I la mateixa claredat ens agradaria que es fes palesa en el posicionament del Grup de la majoria, que, utilitzant un doble llenguatge, o més aviat un llenguatge múltiple —al qual ja estem acostumats, sobretot últimament—, diu de paraula —fins i tot per la paraula del seu màxim dirigent— que està a favor d'aquesta política de dispersió dels presos d'ETA, però després es contradiu amb els fets, com ja es va denunciar en la substanciació de la interpellació de la qual deriva aquesta Moció.

Per últim, el meu Grup vol creure, de veritat vol creure, que el Govern de la Generalitat no està utilitzant el fet de la seva possible col·laboració amb el Govern de l'Estat en aquestes mesures antiterroristes com a eina de pressió per assolir contraprestacions econòmiques.

És per totes aquestes raons, i en especial per demostrar una vegada més amb fets i no solament amb paraules la nostra ferma voluntat de cooperar en la lluita antiterrorista, que el Grup Popular votarà favorablement aquesta Moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea.

Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra de la Moció presentada pel Grup Socialista.

En primer lloc, voldria deixar clar que el fet de no estar d'acord que es traslladin a les presons catalanes interns de bandes armades no té res a veure amb la manca de solidaritat democràtica ni amb el rebuig d'accions terroristes. El que se'ns proposa per part del Grup Socialista és que acatem unes mesures penitenciàries del Govern central, mesures que el mateix Diputat senyor Oliart reconeix que no són les úniques possibles. El nostre Grup té el convenciment que, per tal de combatre el terrorisme, cal, en tot cas, adoptar mesures polítiques.

D'altra banda, la dispersió de presos, hagin estat condemnats per delictes de terrorisme o per delictes comuns, que comporta entre altres conseqüències l'allunyament dels presos del seu país, és una pena afegida a la que se'ls imposa en ser condemnats. I en un estat de dret s'ha de ser molt escrupolós en l'aplicació de la llei.

El fet, com diem, de separar els penats del seu lloc de residència fa a més que la reinserció sigui més difícil, allunyats del seu entorn i impossibilitada la relació continuada amb els seus familiars. És evident que el Decret de 20 de juny de 1984 parla que per evitar el desarrelament social del reclus aquest pugui ser traslladat en un territori amb el qual tingui una vinculació de tipus familiar o social.

Per tot el que molt breument hem exposat, entenem que els presos bascos han de romandre a Euskadi i els presos catalans a

les presons del Principat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO: Molt Honorable President, lamento, en primer lloc, haver d'anunciar que jo no podré ser tan breu com els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, i això serà perquè el que s'ha dit des d'aquesta tribuna, per part de l'interpellant, del presentador, del Diputat que ha presentat la Moció, el senyor Oliart, i fins i tot per part d'algun grup que potser no ha entès ben bé el que era aquesta interpellació, algun grup ficat a la meua dreta, vull dir, requereix una explicació i requereix que s'aclareixin alguns punts confusos que han quedat en aquesta intervenció.

Aquí no s'està debatent el suport o no a la lluita antiterrorista. El suport a la lluita antiterrorista del Grup parlamentari, dels partits que formen el Grup parlamentari de Convergència i Unió, ha estat clar i rotund sempre, des del principi, a diferència d'altres partits que potser no poden dir tan clarament això. Nosaltres varem signar en el seu dia el pacte antiterrorista i ho varem fer convençuts que calia fer aquest pas per tal de lluitar contra aquesta tara de la societat. Per tant, no estem discutint en aquests moments si estem a favor o en contra de la lluita antiterrorista. Ha quedat clar que el nostre Grup, els partits que formen el nostre Grup, està clarament en contra del terrorisme.

Es presenta una moció que, certament, he de dir que em sorprèn tal com està redactada, em sorprèn ja la seva presentació, perquè de les paraules del Conseller Bassols en l'anterior Ple substanciant aquesta interpellació va quedar clarament quina era la posició i quin era el capteniment del Govern en aquest tema, i em sorprèn també com ve redactada, perquè insta a iniciar, el Govern de la Generalitat una acció que no li correspon iniciar. Han de quedar clarament delimitades quines són les competències de cada administració: la competència primera en la lluita antiterrorista, la competència primera —no l'única, lògicament, però sí la primera— correspon al Govern central, no al Govern de la Generalitat, que li correspon, si de cas, un altre tipus de competències i una altra mena d'accions, com pot ser, per exemple, col·laborar, coordinadament, amb el Govern central, sempre d'acord, des d'una posició política de diàleg i d'haver parlat els temes.

Nosaltres varem dir clarament —el Conseller Bassols ho va dir clarament— que la forma en què s'havia demanat —demanat no: imposat, d'alguna manera— el trasllat de presos de la banda terrorista ETA a Catalunya no havia estat l'adequada. En la reunió que varen celebrar el 13 de juny, a Madrid, el Director General d'Institucions Penitenciàries del Govern de l'Estat, senyor Asunción, i el Director General d'Institucions Penitenciàries de la Generalitat de Catalunya, el senyor Xavier Hernández, no hi havia cap punt de l'ordre del dia que toqués aquest tema; el que sí que va passar és que al final de la reunió, i com de passada, el Director General, el senyor Asunción, va informar el senyor Hernández que havia decidit enviar disset reclusos d'ETA als centres penitenciaris de Catalunya. Sorpresa! Sorpresa perquè era un tema polític que calia tractar-lo al més alt nivell, perquè era un tema realment important.

La Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya, el legítim Govern de Catalunya, mai s'ha negat a col·laborar en

aquest tema, mai s'ha negat al compliment estricte de la Llei. L'ofici que s'envia des de Madrid és un ofici del Subdirector General d'Institucions Penitenciàries, adreçat a la Secció de Classificació, on comunica els presos que s'ha decidit enviar a Catalunya. Realment, aquest ofici —hi ha alguns noms, que no cal, lògicament, per prudència, no cal llegir—, aquest ofici el que diu, realment, és que s'ha decidit aquest trasllat i que, per tant, vull dir, que es miri si realment es poden acollir a Catalunya. La Llei Penitenciària —que, per altra banda, no fa cap distinció entre presos pertanyents a bandes terroristes i presos comuns—, el que diu clarament, estipula clarament, és quins són els motius que poden donar lloc al trasllat de presos d'una administració penitenciària, per entendre'ns, a una altra. I, entre aquests, lògicament, el que diu és —a l'article 63 i concordants, que ha citat abans el senyor Oliart—, diu: «Hom promourà evitar el desarrelament social dels penats». Després diu: «Cal una proposta motivada de l'equip tècnic i, en raó d'aquest principi, d'interès de tractament, evitar el desarrelament social, i proposta motivada, els penats seran destinats...», i llavors, estableix, centres de règim obert, ordinari i tancat.

Realment, tècnicament, els presos pertanyents a ETA, sembla que no, realment, no reuneixen la condició de tenir un arrelament a Catalunya. Però això no és el problema. És a dir, el problema és que, realment, els serveis tècnics —a qui va dirigida, per altra banda, la comunicació— ho han de mirar amb criteris tècnics, no polítics, perquè per això estan les autoritats, tant de l'Estat com de la Generalitat, tant del Govern central com de la Generalitat: per establir, per parlar, per dialogar i per respondre, si convé, amb criteris polítics, no amb criteris tècnics, que és el que fan, realment, a qui va dirigit i a qui li correspon.

Per tant, és lògic —com s'ha dit aquí—, és lògic que el Govern de la Generalitat, barrejar un tema que han barrejat els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, algun dels oradors, i que no s'ha de barrejar, és lògic que demanin que vinguin a Catalunya els presos que tenen un arrelament social a Catalunya, siguin pertanyents a bandes armades o no ho siguin, siguin presos comuns o siguin presos terroristes, siguin del color que siguin. Lògicament, el Govern de la Generalitat està legitimat, té facultats per demanar això, sempre que ho cregui convenient perquè reuneix els requisits que fixa la Llei.

I, d'altra banda, lògicament, ha dit el senyor Oliart que no n'hi ha prou, amb el simple anunci de la virtut. Home!, tampoc n'hi ha prou amb l'existència de la llei: la llei està per complir-la, no perquè existeixi. I, per tant, un govern, a nivell tècnic, el que ha de fer és complir la llei, i, a nivell polític, si el que cal és revisar aquesta llei, cal parlar políticament.

Tant el President de la Generalitat, sense que ningú li ho digués, com el mateix Conseller Bassols, han manifestat clarament que estan oberts a dialogar, a parlar i a respondre davant d'aquest tema. Ho han manifestat, i si hi ha com diu la Moció: «iniciar en l'àmbit de les seves competències, les converses», entenem —jo almenys entenc— que és una ingerència en un àmbit competencial no propi —a nosaltres ens molestaria moltíssim, no estaríem d'acord, legítimament no estaríem d'acord que ningú s'ingerís les nostres competències—; per tant, nosaltres no farem el que no volem per a nosaltres; això és lògic. I per altra banda, per tal de fixar les condicions en què han de ser traslladats els presos catalans pertanyents a bandes armades,

pressuposa ja un acord polític que aquests presos han de ser traslladats. Aquest acord polític no existeix perquè ningú no ha demanat la col·laboració del Govern de la Generalitat. Ningú no l'ha demanat; podent-ho fer no ho ha fet. En definitiva, del que es tracta aquí, el que està en joc no és tant aquest tema que s'ha volgut aquí barrejar de si donem suport o no donem suport a la lluita antiterrorista. El que està en joc és quin tipus d'autonomia volem. Si volem una autonomia política que vetlli per les seves competències, oberta a la col·laboració amb les altres administracions, o volem una autonomia que sigui simplement una centralització, subjecta a qualsevol ofici de qualsevol subdirector —per molt digne que sigui—, subdirector general que ens mani el que hem de fer. Nosaltres, en virtut de totes aquestes consi-

deracions, lògicament votarem en contra de la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pérez-Moreno. Seguidament posem a votació el text de la Moció.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord que es possin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 60 en contra i **cap abstenció**.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a les deu del vespre i tres minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès

Francesc Vicens

Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3

Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya,** per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts Medievals

L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts escenari del redreçament
polític

Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V

Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella

D'arsenal a palau reial

De palau reial a Museu

La instal·lació del Parlament durant la
República

L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament

*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament

El sistema d'autogovern de Catalunya

Característiques del Parlament

**La funció i les competències legislatives
del Parlament**

Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integradora i solidària

El funcionament del Parlament

L'elecció del Parlament

Els diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de
govern

La publicitat i el coneixement del
Parlament

Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(per / veu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext SA Diutació 113-115 08015 Barcelona

